Det kongelige Theaters Repertoire.

Nr. 175.

Slottet i Poitou.

(Mademoiselle de la Seiglière.)

Lystspil i 4 Akter af Jules Sandeau.

Pris: 75 Øre

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Badstustræde Nr. 17.

1881.

Det Kongelige Theaters Repertoire

faas i Schubothes Boghandel, Badstustræde Nr. 17, til vedføjede Priser.

Nr. 8. Vejen til Ødelæggelse, Komedie af Holcroft. 55 Øre. — Nr. 9. De væltede Vogne, Syngestykke af Dupaty. 30 Øre. — Nr. 10. Skovhuggerens Søn, Syngestykke af Planard. 35 Øre. — Nr. 11. Kinafarerne, Syngestykke af P. A. Heiberg. 35 Øre. — Nr. 13. Gesandten, Lystspil af Scribe og Delavigne. 25 Øre. — Nr. 14. Efterskriften, Lystspil af Holbein. 20 Øre. — Nr. 15. Valentine af Mayland, Syngestykke af Bouilly. 25 Øre. — Nr. 16. Isidor og Olga. Sørgespil af Raupach. 40 Øre. — Nr. 18. Destillatøren, original Vaudeville. 40 Øre. — Nr. 19. Den fortrædelige Formiddag, Lystspil. 25 Øre. — Nr. 22. Hellig Tre Kongers Aften, Lystspil af Shakspeare. 60Øre. — Nr. 24. De muntre Koner, Lystspil af Shakspeare. 60 Øre.

Nr. 25. Vor Tids Mennesker, originalt Lystspil af Overskou. 50 Øre. — Nr. 26. Den Stumme i Portici, Opera af Scribe og Delavigne, ved J. L. Heiberg. 35 Øre. — Nr. 27. Eugenie, Drama af Beaumarchais. 40 Øre. — Nr. 28. Brødrene Philibert, Lystspil af Pichard. 50 Øre. — Nr. 29. Marie, Syngestykke af Planard. 25 Øre. — Nr. 30. Hans Sachs, Skuespil af Deinhardstein. 40 Øre. — Nr. 31. Fornuftgiftermaalet, Skuespil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 32. To Aar efter Brylluppet, Lystspil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 33. Den unge Ægtemand, Lystspil af Mazeres. 50 Øre — Nr. 34. Den fortræffelige Onkel, Lystspil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 35. Bruden, Syngestykke af Scribe. 50 Øre. — Nr. 36. Don Carlos, Tragedie af Schiller. 85 Øre. — Nr. 37. Fra Diavolo, Syngestykke af Scribe. 50 Øre. — Nr. 38. Henrik den Femtes Ungdom, Syngespil. 50 Øre. — Nr. 39. Kvækeren og Danserinden, Komedie af Scribe. 40 Øre. — Nr. 40. Familien Riqueborg, Drama af Scribe. 35 Øre. — Nr. 41. Den gamle Ægtemand, Lystspil af Scribe. 40 Øre. — Nr. 42. Elskovsdrikken, Syngestykke af Scribe. 35 Øre. — Nr. 43. Frierens Besøg, Lystspil af Scribe og Melesville. 35 Øre. — Nr. 44. Kostgængeren, Lystspil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 45. Den første Kjærlighed, Lystspil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 46. Møllen i Bjærgkløften, Syngespil af Miltitz. 35 Øre. — Nr. 47. Dronningen paa 16 Aar, Drama af H. C. Andersen. 40 Øre. — Nr. 48. Garrick i Bristol, Lystspil af Deinhardstein. 65 Øre.

Nr. 49. Dominique, Komedie af D'Epagny og Dupin. 60 Øre. — Nr. 50. Brødrene Foster, Lystspil, efter Töpfers Bearbejdelse af J. L. Heiberg. 50 Øre. — Nr. 51. For evig! eller: Medicin mod en Elskovsrus! af Scribe og Varner. 35 Øre. — Nr. 52. Johanne d'Arc, Pigen fra Orleans, romantisk Tragedie af Schiller. 75 Øre. — Nr. 53. Christen og Christine, dramatisk Idyl, efter Scribe og Dupin ved J. L. Heiberg. 35 Øre. — Nr. 54. Christens Hjemkomst, Lystspil af Scribe og Dupin. 35 Øre. — Nr. 55. Broder og Søster, Komedie af Scribe og Melesville. 35 Øre. — Nr. 56. Donna Diana, Lystspil, oversat efter West's Bearbejdelse af Moretos spanske Original. 75 Øre. — Nr. 57. Kom! Dramatisk Opgave, af Elsholtz. 25 Øre. — Nr. 58. Ludvig den Ellevte, Tragedie af Casimir Delavigne. 85 Øre. — Nr. 59. Tempelherren og Jødinden, romantisk Opera af W. A. Wohlbrück. 40 Øre. — Nr. 60. Den unge Hovmesterinde, Lystspil, efter Scribe og Duport ved J. L. Heiberg. 40 Øre. — Nr. 61. Ludovic, Syngestykke af de Saint=Georges. 40 Øre — Nr. 62. En Time i et Stervbo, Lystspil, efter det Franske ved J. L. Heiberg. 35 Øre. — Nr. 63. Den Ubekjendte, tragisk Syngespil af Romani. 35 Øre. — Nr. 64. Hertuginden af Mantua, et Drama af James Sheridan Knowles. 65 Øre. — Nr. 65. Aurelia, Skuespil efter Scribe. 50 Øre. — Nr. 66. Den hemmelige Lidenskab, Lystspil af Scribe. 65 Øre. — Nr. 67. Igaar og Idag, eller et Æventyr paa Heden, originalt Lystspil. 50 Øre. — Nr. 68. De to Ægtemænd, Lystspil af Scribe og Varner. 35 Øre. — Nr. 69. Ørnens Rede, romantisk komisk Opera af Carl v. Holtey. 40 Øre. — Nr. 71. Matrosen, Komedie af Souvage og Lurieu. 35 Øre. — Nr. 72. Et Æventyr under Carl den Niende, Lystspil af Soulié og Badon. 60 Øre.

Nr. 73. Duellanterne, komisk Syngestykke af Overskou 50 Øre. — Nr. 75. Michel Perrin eller Politispionen uden at vide det, Vaudeville af Melesville og Duveyrier. 60 Øre. — Nr. 76. Skilles og mødes, original dramatisk Digtning af H. C. Andersen. 50 Øre. — Nr. 77. Marie Stuart, Sørgespil af Schiller. 1 Krone. — Nr. 78. En Hytte og hans Hjærte! Lystspil af Scribe og Alphonso. 40 Øre. — Nr. 79. Guldkorset, Lystspil efter det Franske, oversat ved J. L. Heiberg. 65 Øre. — Nr. 80. Lestocq eller Stats=Intriguen, Opera af Scribe, Musikken af Auber. 65 Øre. — Nr 82. Smeden i Neumark, original dramatisk Skildring. 25 Øre. — Nr. 83. En fattig Kones Testamente, Drama efter Ducange. 65 Øre. — Nr. 84. Den Gjerriges Datter, Skuespil af Bayard og Duport. 45 Øre. — Nr. 85. Coliche, Lystspil efter det Franske ved J. L. Heiberg. 35 Øre. — Nr. 86. Poul Clifford, Skuespil af Melesville og Duveyrier. 50 Øre. — Nr. 87. En Kriminalproces, Lystspil af Rosier. 75 Øre. — Nr. 88. Enkens Mand, Lystspil af Dumas. 40 Øre. — Nr. 89. Et ungt Ægtepars Husholdning, Lystspil af Scribe og Bajard. 35 Øre. — Nr. 90. Et Hjem, dramatisk Idyl paa Vers. 35 Øre. — Nr. 92. Grev Saint=Germain, Skuespil af François og Fournier. 50 Øre. — Nr. 93. Brama og Bayaderen, Opera af Scribe, Musikken af Auber. 25 Øre. — Nr. 94. Farinelli, Lystspil efter det Franske, oversat af J. L. Heiberg. 50 Øre. — Nr. 95. Valeur & Compagnie, Komedie efter Bayard og Devorme. 35 Øre.

(See Omslagets sidste Blad.)

Slottet i Poitou.

Lystspil i 4 Akter af **Jules Sandeau.**

Første Gang opført paa det Kongelige Teater den 17de December 1852.

Personerne:

Marquien af Seiglière.
Helene, hans Datter.
Baronesse Vaubert.
Raoul, hendes Søn.
Destournelles, Advokat.
Bernard.
Jasmin, Tjener hos Marquien.
Jægere. Lakajer.

(Handlingen foregaar 1817 paa Slottet Seiglière i Poitou. Imellem 2den og 3die Akt er et Tidsrum af fex Uger.

Første Akt.

(En lille Salon paa Slottet Seiglière i nederste Etage; en Dør i Baggrunden; en Sidedør paa hver Side i Mellemgrunden; tilhøjre i Forgrunden en Glasdør, der fører ud til en Blomsterhave, tilvenstre en Kamin med et Ur; i Baggrunden tilvenstre et dækket Bord med en serveret Frokost; bag dette Bord en Konsol, paa hvilken en Flaske spansk Vin, et Glas og en Skaal Tvebakker. Tilvenstre i Forgrunden et Bord, hvorpaa Bøger og en Klokke; tilhøjre en lille Gueridon.)

Første Scene.

Jasmin. En ung Mand.

(Døren i Baggrunden gaar op, og Jasmin søger ved sine Forestillinger at hindre den unge Mand fra at gaa længere frem.)

Jasmin. Men endnu en Gang, min Herre, Marquien af Seiglière er næppe staaet op og modtager aldrig Besøg paa denne Tid.

Den unge Mand (sætter sig tilhøjre). Det er godt, saa vil jeg vente.

Jasmin. Her! .... Men det gaar ikke an, Frokosten er serveret.

Den unge Mand. Det angaar Forretninger.

Jasmin. Forretninger! En Grund mere! Naar Hr. Marquien af Seiglière spiser Frokost, kjender han kun en Forretning i Verden, og det er hans Frokost. Men hvis De vil gaa ud i Parken, saa er der ved Bredden af Dammen et meget smukt Monument, som vækker hele Egnens Beundring.

Den unge Mand (som ikke har hørt efter). Hm, De siger —

Jasmin. Jeg siger, at Herr Marquien strax kommer, og at, hvis han finder Dem her, vil han jage mig paa Porten.

Den unge Mand (rejser sig). Det er en anden Sag! Jeg skal vente i Parken.

Jasmin (afsides) Der var da heldigt! (højt). Vil De, at jeg skal ledsage Dem til Dammen?

Den unge Mand. Det behøves ikke, jeg kjender Vejen.

Jasmin. Saa! Hvilket Navn skal jeg melde for Herr Marquien.

Den unge Mand (efter nogen Overvejelse). Intet! Jeg skal være her igjen om en Time. (gaar ud af Baggrunden.)

Anden Scene.

Jasmin (alene).

Ja, godt, om en Time! Inden en Time tager Marquien paa Jagt, og saa har han andet at tænke paa end at snakke med dig. Men der er han med sin Datter .... Hvor han ser frisk og lystig ud!

Tredie Scene.

Jasmin. Marquien. Helene (lænet til Faderens Arm. De komme ind fra Døren tilhøjre).

Marquien. Ah, Jasmin, det er Dig!... Nu, er Baronesse Vaubert ikke kommet?

Jasmin. Nej, Herr Marquis! Men der er en her —

Marquien. Det er underligt! Hun, som roser sig af at være en endnu større Morgenfugl end jeg! Hun behøver dog kun at gjennemvandre Lindealleen, som adskiller vore Slotte. Skulde hun have glemt sit Løfte at følge Jagten i Dag til Vogns?

Helene. Fader, Baronesse Vaubert var i Gaar Aftes noget upasselig.

Marquien. Saa! Bah! (han gaar hen og sætter sig tilvenstre, *Helene* gaar hen i Baggrunden). Jeg har aldrig befundet mig saa vel, Jasmin!

Jasmin. Herr Marquis!

Marquien. Har min Jæger, La Brisée, holdt sig paa Korsvejen ved Chambly, som jeg havde foreskrevet ham?

Jasmin. Ja, Herr Marquis!

Marquien. Hele Natten?

Jasmin. Hele Natten.

Marquien. Nu, hvad siger han?

Jasmin. Han siger, at han har faaet Gigt i Ryggen.

Marquien. Snak! Jeg spørger Dig, hvad han siger om Hjorten, som jeg drev bort i Gaar.

Jasmin. Ah, det er en anden Sag, Herr Marquis; han siger, at Hjorten har sit Tilhold i Buskadset ved Cormiers.

Marquien. Bravo, den er vor!

Jasmin. Han lægger til, at det er en Hjort, der vil vise Marquien, at den kan løbe.

Marquien. Saa meget bedre! Gudsdød! Har den store Klover og Ben?

Jasmin. Ja, meget store.

Marquien. Paa min Ære, hvor rap denne Hjort end er til Fods, skal den gjøre mit Bekjendtskab. (Han rejser sig. *Helene* er kommet frem paa Scenen.) Men Baronessen, som ikke kommer... Klokken en næsten ni! Og hendes Søn, en Vaubert, Din Forlovede, min Helene, lader vente paa sig paa en Jagtdag!... Han har vel tilbragt Natten med at bestemme de Smaastene og Urter, hvoraf han i Gaar havde Lommerne fulde. Pokker i Vold med Videnskaben og de lærde Folk! Jeg har i Dag en Ulvehunger!

Jasmin (afsides). I Dag! Man skulde tro, at han var anderledes de øvrige Dage — (højt). Herr Marquis!

Marquien. Hvad er paa Færde?

Jasmin. Der er kommet et Besøg til Herr Marquien —

Marquien. Et Besøg, paa denne Tid!

Jasmin. En Fremmed, som ikke vilde sige sit Navn.

Marquien. Lad ham beholde det! — Du har gjort Ret i at vise ham bort.

Jasmin. Tilgiv, Herr Marquis, han vilde ikke give efter.

Marquien. Og Du vilde heller ikke give efter, det er endnu bedre.

Jasmin. Denne Herre sagde mig, at det gjaldt Forretninger.

Marquien. Da sendte Du ham til min Forvalter, det er aldeles i sin Orden.

Jasmin. Tilgiv, Herr Marquis, men han er her —

Marquien. Ah, min gode Jasmin, det er nok. Jeg har ingen Forretninger, og andres bryder jeg mig ikke om. Ikke et Ord mere, om jeg maa bede, og naar Du ser Baronesse Vaubert komme, serverer Du Frokosten.

Jasmin (afsides idet han gaar). Jeg vidste det nok... Det faar min Tro gaa med det, som det kan.

(Han gaar ud af Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Marquien. Helene.

(*Helene* har ved de sidste Ord i foregaaende Scene nærmet sig det aabne Vindu.)

Helene. Solen har gjennembrudt Taagen, Himlen er opklaret, Fuglene synge mellem Bladene. Hvor Morgenen er dejlig, Fader!

Marquien. Ja, Dagen tegner sig godt. (Gnider sine Hænder.) Jeg tror aldrig, jeg har følt mig saa vel. Det er klart, at Livet er godt; de, som nægte det, ere utaknemlige.

Helene. Hvor det glæder mig at høre Dem tale saaledes!

Marquien. Den friske Morgenluft, som jeg indaander i fulde Drag, en Hjort at jage, denne Frokost, som bringer mine Tænder til at løbe i Vand, denne Overflod, som omringer mig, og som jeg i saa lang Tid var berøvet, og fremfor alt.... Din Skjønhed, Din Ungdom, Din altid voxende Ynde, alt henrykker mig, fortryller mig, beruser mig.... Min Datter, Din gamle Fader er tyve Aar.

Helene. Hvor De er god.

Marquien. Og Du, er Du ikke lykkelig?

Helene. O, min Fader, meget lykkelig, da Deres Glæde skaber min Glæde, og alt tilsmiler mig, naar jeg ser Dem smile.

Marquien. Elskværdige Barn!... Det Liv, man fører her, opvejer nok, naar alt kommer til alt, det, vi førte derinde midt i dette kjedelige Tyskland.

Helene. De ved, min Fader, at jeg holdt af dette kjedelige Tyskland, og Erindringen derom er mig kjær.

Marquien. Jeg siger Tak for mig!

Helene. Det er der, hvor jeg er født, hvor jeg er opvoxet; der hviler min fromme Moder. Denne Jord, som De kalder Landflygtighedens Jord, var mig et Fædreland, og da jeg maatte sige det Farvel, hvorfor skulde jeg fortie det?... Jeg græd!

Marquien. Smag og Behag!... Du ser Tingene for meget efter Dit Sind. Du kan tro, mit Barn, det var en tung Dag, da jeg saa' mig tvungen til at forlade mine Fædres Tag og Frankrig, der var bleven et Rov for en Oprørers Anmasselse. Hvis jeg kun havde adspurgt min Slægts krigeriske Tilbøjeligheder, ved Gud, da var jeg bleven hjemme; men Monarkiet i Dødskamp trængte til min Hengivenhed, jeg nølede ikke, jeg rejste. — (Gaar hen til Vinduet

tilhøjre.) Og Baronessen, som ikke kommer! — O ja, hun morede sig i Tyskland, man behøver kun at høre hende tale om Nürnberg.

Helene. Baronesse Vaubert har ofte sagt mig, at Deres lille Koloni var rig paa Tillokkelse og Glæde.

Marquien. O ja, i Begyndelsen. Man legede med Fattigdommen; man fandt dette originalt.... Ulykkeligvis er det en Leg, man snart bliver kjed af.

Helene. Lykken lever af lidt.

Marquien. Det er ikke min Mening. Lykken holder af sine Bekvemmeligheder og vil have god Kost. Naar jeg betænker, at fra 1791 til 1815.... Hvor længe er det?

Helene. Fire og tyve Aar.

Marquien. Fire og tyve Aar!... Er Du sikker paa det? Hvorledes!... For Pokker, jeg har tilbragt fire og tyve Aar hos disse Surkaalspisere! Og Du finder, at det ikke er tilstrækkeligt?

Helene. Det beroede kun paa Dem, min Fader, at forkorte Deres Landflygtighed.

Marquien. Som Baronesse Vaubert, ikke sandt, hun, som, for at redde sin Søns Arv, en smuk Dag rejste til Frankrig, og fandt sig i at leve under Oprørernes Aag? Da vilde Din Fader hellere lagt sig til Hvile paa den fremmede Jord. For Pokker, det tror jeg nok, at det kun beroede paa mig! En Ting, som jeg ikke har sagt Dig, er, at Bonaparte, Herr Bonaparte, har gjort alt, for at trække mig til sig. Han haabede, at han i Kraft af sine Sejre —

Helene (smilende). Ja, det synes, at han virkelig har vundet nogle?...

Marquien. Min Gud, jeg siger ikke nej. Men hvortil have de nyttet ham? Have de kunnet faa Bugt med min Haardnakkethed, svække min heltemodige Udholdenhed? Hør, en Dag sagde han til Barbanfiré.... til Chevalier Barbanfiré: „Der mangler en Stjærne paa Kejserdømmets Himmel!" Det var mig! Og han tilføjede: „Hvis det behøves, vil jeg belejre Nürnberg." Ved Du, hvad Barbanfiré svarede? „Sire," sagde han.... de kaldte ham alle Sire.... i Spot naturligvis.... „Sire, De kan erobre Verden, Marquien af Sejglière — aldrig!" — Det er skjønne Ord, som ville leve i Historien, og som jeg ikke har gjort til Skamme; thi nu er det kun to Aar siden jeg gjensaa' Frankrig, og jeg vendte først tilbage med min Konge.

Helene. Velsignet være da den Mands Minde, hvis samvittighedsfulde Retskaffenhed tillod Dem med det samme at vende tilbage til Deres Fædres Ejendom.

Marquien. Hvorledes!.... Om hvem taler Du?.... Ah, jeg forstaar, om min gamle Forpagter, Thomas Stamply.... Nu, ja vist, det var en brav Mand.

Helene. O, min Fader, en værdig, en udmærket Ven! Hvilken Erkjendtlighed skylde vi ikke ham!

Marquien. Jeg!

Helene. Gjenkald Dem, med hvilken rørende Simpelhed han modtog os ved denne Tærskel; hans Knæ bøjedes, hans Øjne vare fulde af Taarer; han greb Deres Haand, kyssede den og sagde til Dem med en bevæget Røst: Herr Marquis, De er i Deres Hjem.

Marquien. Nu, var jeg da ikke virkelig i mit Hjem?

Helene. Republiken havde konfiskeret alle Deres Ejendomme.

Marquien. Jeg har aldrig erkjendt dens Ret dertil.

Helene. Og dog —

Marquien. Ja, vistnok har han overgivet mig det hele i god Stand, det er mig en Fornøjelse at kunne erkjende det. Ja, ja, Skovene vare vel vedligeholdte, Dammene fulde af Fisk, Krattet af Vildt... den brave Mand forstod sig derpaa. Jeg overøste ham ogsaa med Agtelse. Saa snart jeg langt borte blev ham vaer, raabte jeg: God Dag, Fader Stamply, god Dag! Det smigrede ham. Og da han døde, ønskede Du, at han blev jordet midt i Parken; har jeg sat mig derimod?... At man skulde oprette ham et lidet Gravminde; var jeg uvillig dertil? Hvis han ikke er fornøjet deroppe, da er han min Tro meget vanskelig, da er det kun en utaknemlig; jeg skylder ikke hans Minde noget.

Helene. O Fader, det tænker De ikke.

Marquien. Jo ved Gud, gjør jeg saa.

Helene. Dersom De vidste, hvor De bedrøver mig.

Marquien. Jeg, mit Barn.

Jasmin (melder i Baggrunden). Fru Baronesse og Herr Baron Vaubert!

Marquien. Nu, godt! De lode længe vente paa sig... Det er vel, at de komme nu! Lad dem komme ind... Ja, ja, mit Barn, jeg havde Uret... tænk ikke mere derpaa og omfavn mig.

(Han trykker hende til sit Bryst.)

Femte Scene.

Helene. Raoul. Marquien. Baronessen. Jasmin (i Baggrunden med to Lakajer i Marquiens Livré).

Marquien. God Dag, god Dag, Fru Baronesse.

Baronessen. God Dag, god Dag, lykkelige Fader.

(Lakajerne ere traadte ind bag Baronessen, de sætte Frokostbordet frem midt paa Teatret, medens de fornemste Stuespillere ere fremme paa Scenen.

Raoul (til Helene). Frøken....

Helene (rækker ham Haanden). God Dag, Raoul.

Marquien. At komme saa silde, gru-

somme Veninde! .... Og De, unge Mand, ogsaa De! .... Jasmin, Frokosten!

Jasmin. Den er serveret, Herr Marquis!

(Marquien gaar tilbage og indtager Midten af Bordet til venstre; Baronessen gaar over Scenen og omfavner Helene i Forgrunden.)

Marquien. Saa til Bords! Fru Baronessen hos sin gamle Ven; Helene hos sin Forlovede. Skjænd paa ham, min Pige. Gudsdød, i min Tid var Ungdommen raskere; naar det gjaldt at jage en Hjort i sin Skjønnes Paasyn, var det mig, som vakte Morgenrøden.

(Selskabet har imidlertid sat sig til Bords.)

Baronessen. Mine kjære Venner, hvis Raoul har ladet vente paa sig, saa giv mig alene Skylden. Marquis, jeg vil ikke faa Deres Bedrifter i Dag at se.

Marquien. Hvorledes det! .... Agerhøne, Jasmin!

Baronessen. Da jeg i Gaar Aftes forlod Dem, var jeg allerede upasselig. Jeg har tilbragt en frygtelig Nat.

Marquien. Paa Ære og Samvittighed, det kan ingen se, De er frisk som en Bukket, plukket i Aprilduggen. Jasmin, Sauterne! Fyld dog Glasset, Din Klodrian, skjænk i, som om det var for dig selv. (Han drikker.) Jeg har et Jærnhelbred.

Baronessen (smilende). Ja, det skal godt hjælpe mig!

Marquien. Nu, min unge Videnskabsmand, hvad have vi opdaget i Morges? En Sommerfugl, en Skarnbasse, et Græsstraa?

Raoul. Som De siger, et Græsstraa; men dette Græsstraa manglede i min Samling.

Marquien. Beskjæftige sig med Væxter en Jagtdag! Den store St. Hubertus tilgive ham! — Der kan De, Fru Baronesse, se de smukke Følger af den Opdragelse, De har givet Deres Søn! Af en Adelsmand har De gjort en Lærd, omringet af Folianter, udstoppede Fugle, Destillerkolber og Retorter!

Raoul. De store Kriges Tid er forbi, Herr Marquis. Den raa Krafts Herredømme vil ikke komme igjen. Det er Kunsterne og Videnskaberne, som for Fremtiden have Ret til at beherske Verden. Hvis Adelen ikke vil takke af, maa den, som fordum i Korstogene, vise sig i den forreste Række ved Aandens Erobringer.

Baronessen. Ja, men paa Vilkaar, at de ny Korstog ikke fordærve Sundheden ved Nattevaagen eller ved Spasereture før Solens Opgang.

Marquien. Ah, der har vi det, Fru Baronesse, De skjælver allerede for Deres Søns Sundhed. Pas paa, han faar Snue.

Baronessen. I Sandhed, min gamle Ven, det klæder Dem godt at spøge med min Svaghed, De, hvis Ømhed for Helene har alle de Svagheder, der hænge ved en ung Moders Kjærlighed! ... Netop i det Øjeblik, da vi kom ind —

Marquien. Ja, det maa De nok sige! Da De kom ind, var netop min Datter færdig med at give mig en Lektion.

Baronessen. Hvorledes det?

Marquien. En Lektion i Erkjendtlighed.

Baronessen. Dem! (afsides) Som om det var fornødent. (højt) Og i hvilken Anledning, om jeg maa spørge?

Marquien. Gjæt! ... I Anledning af salig Herr Stamply!

Baronessen (ler). Deres gamle Forpagter! ... Fortræffeligt!

Helene. Fader, jeg beder!

Marquien. Nej, nej, jeg vil have den Ting paa det Rene. Baronessen kan bedre end nogen afgjøre vor Tvist; er det ikke hende, som har fremkaldt en Retfærdighedshandling?

Baronessen. Hvortil den gamle Stamply siden vilde være bleven tvunget med Magt. Sat i Ban af den almindelige Mening, begreb han uden Vanskelighed, at han ikke længere kunde beholde sine gamle Herrers Ejendom.

Marquien. Ganske rigtig.

Baronessen. Denne Mand har kun gjort sin Pligt.

Marquien. Det er tydeligt! .... Nu min Pige, hvad var det, jeg sagde!

Helene. Er da en svær Pligt, redelig opfyldt, intet i Deres Øjne, Fru Baronesse?

Baronessen. Uden Tvivl, det er noget, men —

Helene. O, jeg ser kun altfor godt, ingen her har kjendt ham uden jeg. Under dette bondeagtige Ydre var der et Hjærte som Guld.

Raoul. De holdt af ham!

Helene. Ja, jeg holdt af ham, jeg nægter det ikke. Jeg holdt af denne blide Olding, han var mig kjær ved alt, hvad Livet havde ladet tilbage i ham af Resignation, af Melankoli og Elskværdighed.

Baronessen. Gode Helene!

Helene. Og desuden, han havde lidt saa meget, han var blevet saa grusomt ramt ved sin Søns Død!

Marquien. Saa, nu kommer da hans Søn ... en Husar!

Helene. En Helt!

Marquien. En Helt? Fordi han har ladet sig dræbe som en Hare, jeg ved ikke i hvilken Fægtning.

Helene. Ved Moskau, min Fader, i dette frygtelige Slag, hvori han faldt, medens han styrede paa Fjenden i Spidsen for sin Eskadron.

Marquien. Et mærkeligt Mirakel! Se, der staar Jasmin, som ikke er nogen Helt, ikke sandt, Din Skjelm, Du er ingen Helt? Nu, hvis Du fik en Kugle midt i Brystet,

vilde Du falde, saa lang Du er, og Du vilde ikke anse Dig for en Helt for det! Server Kaffen, Din Slyngel!

Helene (rejser sig ligesom Raoul og Baronessen.) Og anser De da for intet, min Fader, hans hurtige Beforbring, hans Liv, der var saa kort og dog saa rigt? Er det nødvendigt at erindre Dem om —

Marquien (rejser sig. Lakajerne tage Bordet bort.) Hvad? Herr Bernard Stamplys Bedrifter? Affæren ved Volontnia! Det fritager jeg Dig for .... Hans Fader har længe nok tudet os det i Ørerne. Havde han endda nøjet sig dermed; men skulde De tro det, Fru Baronesse, at han en Dag bragte mig en Pakke Breve .... Han havde en, som mintro var saa høj som saa .... og den bad han mig at se igjennem .... Det var Brevene fra hans Søn.

Baronessen. Brevene fra Herr Bernard!

Marquien. Som han bevarede som Relikvier .... Jeg, som altid var fuld af Opmærksomhed for den gamle, jeg tog Pakken og smed den i en Skuffe og gav ham den igjen efter et Par Dage, idet jeg sagde, for at smigre ham: Det er godt, Fader Stamply, det er meget godt .... en smuk Haand, nøjagtig Interpunktion, ulasterlig Retskrivning; det er Skade, at denne Dreng er død, hun vilde bragt det til noget. Jeg er meget fornøjet med hans Breve.

Baronessen. De havde læst dem?

Marquien. Jeg! .... Ikke et eneste.

Helene. Nu vel, jeg har læst dem, min Fader.

Marquien (forbavset.) Det er ikke muligt!

Helene. Disse Breve ere endnu i mine Hænder, den gode Stamply gav mig dem paa sin Dødsseng, og tro mig, han kunde vise dem frem med en retmæssig Stolthed, det var hans Adelsbreve.

Marquien. Hvorledes?

Helene. O ja, min Fader, jeg har læst Dem, og De selv vilde, naar De læste disse Breve fra en Soldat, alle skrevne i Triumfens Beruselse Dagen efter en Fægtning, ja, De vilde misundt ham en saadan Søn. Jeg vil blot nævne det, hvori han sendte sin Fader en Stump af det røde Baand, som havde glimret paa hans Bryst .... Baandet er endnu der, falmet ved Krudtrøgen og den gamle Faders Kysse. Det er ikke St. Ludvigs Kors, og dog vilde De berørt det med Agtelse; dette Brev er ikke fra en Adelsmand, og dog vilde De været stolt af at trykke den Haand, som havde skrevet det.

Raoul (griber Helenes Haand.) Godt, Helene, godt.

Marquien. Nu, nu, berolige Dig .... Hvad Pokker gaar der af Dig?

Baronessen. Hvilken Ild, hvilken Begejstring! I Sandhed, kjære Barn, det er heldigt, at denne Herr Bernard ikke mere hører til denne Verden.

Marquien. Og hvorfor?

Baronessen. Fordi han for min Søn, Helenes tilkommende Mand, maaske vilde været en farlig Medbejler.

Helene. Fru Baronesse! (Hun gaar og sætter sig ved Gueridonen tilhøjre. Baronessen gaar hen til hende og giver hende venligt Haanden.

Marquien. Ah, bravo! Hm, Raoul, hvad siger De om det? Datter af en Seiglière forelsket i en Husar, en af Bonapartes Husarer.

Raoul. Ej, ej, Herr Marquis! Bonaparte var Medlem af Institutet.

Marquien. Ja, det manglede bare! (Jasmin kommer ind fra Baggrunden med en Pakke Breve og Journaler i Haanden.) Men dette kan være nok om Stamplyerne, lad os beskjæftige os med mere alvorlige Ting. Jasmin, Jægere, Heste, Hunde! Lad alt være færdigt til Afrejsen! Jeg vil bestige Roland. Hvad bringer Du der?

Jasmin. Herr Marquiens Breve og Journaler.

Marquien. Den hvide Fane, de lærde Efterretninger .... Det sidste er ikke for mig .... Vær saa god, Raoul .... (Jasmin bringer Journalen til Raoul, som aabner den og løber den igjennem med Helene, hos hvem han sidder. Jasmin gaar.) Ah, her er et Brev til Dem, Fru Baronesse, man ved, at De er her.

Baronessen. Det er fra vor Ven, Præsident Malebois, vor Ledsager i Landflygtigheden.

Marquien Som nu er Seglbevarer?

Baronessen. Netop .... Jeg har bedet ham om en Assessorplads ved vor kongelige Domstol; der er just en Plads ledig.

Marquien. Hvad Pokker vil De gjøre med den?

Baronessen. Gjætter De det ikke?

Marquien. Jeg har det .... Blomsten blandt Poitiers Advokater, Destournelles.... Deres gamle Tilbeder —

Baronessen. Det er noget til at slukke hans Flamme. Se her. (Hun rækker ham Brevet, som hun netop har gjennemløbet.) Hans Udnævnelse afhænger nu kun af hans Nøjagtighed i at fremstille sig for Ministeren. (Viser ham et forseglet Brev, som var inden i det første.) Malebois sender mig Brevet, som kalder ham til Paris.

Marquien. Destournelles .... Assessor .... Og det gjør De, før at blive ham kvit? Det er en god Opfindelse!

Baronessen. Ja, ikke sandt?

Marquien. Den gamle Ræv! Jeg saa' ham endnu i Gaar strejfe omkring i Omegnen af Slottet Vaubert og lure paa Deres Tilbagekomst, rasende over ikke at have mødt Dem. Hør, jeg tør sværge paa, at nu, medens vi staa her og tale, traver han alle=

rede omkring paa Stierne, for at løbe April til Deres Dør.

Jasmin (melder i Baggrunden). Herr Destournelles.

Marquien. Hm, hvad sagde jeg? Det slog til.

Baronessen. Hvorledes! At forfølge mig hertil!

Marquien. Han har vel opsporet den gode Nyhed, som De har at bringe ham.

Baronessen. Nej, jeg har mine Grunde til ikke at sige ham noget endnu. — Marquis, jeg beder Dem, gjem disse Papirer, og bevar den fuldkomneste Tavshed om denne Sag.

Marquien (gjemmer Papirerne i Bordet til venstre). Godt. Lad ham komme ind! (Jasmin indfører Destournelles.) Jeg er hjærteglad, han kommer, som han var kaldet.

Sjette Scene.

Baronessen. Marquien. Destournelles. Helene. Raoul.

Marquien (ler). Min Hilsen til den Poitierske Demosthenes!

Destournelles. Min Hilsen til det hele Selskab. Det glæder mig, Herr Marquis, at se Dem i saa godt Lune.

Marquien (ler endnu stærkere). Det er, fordi De bringer Lystigheden med Dem overalt, hvor De kommer, Herr Destournelles.

Destournelles. De er altfor god.

Marquien. Nu, Lurendrejer, Lovtrækkeriets Palmer ere Dem ikke mere nok? Vi ville dertil føje nogle Myrthestængler, plukkede i Cyprias Lunde.

Destournelles. Cypriæ! . . . Jeg benytter mig af Ferierne ved den Kongelige Domstol, for at overlade mig til min Smag for Landlivet, det er det hele.

Marquien. De er en Ynder af Hyrdedigtet?

Destournelles. Og Hændelsen har paa min Spaseretur ført mig hid.

Marquien (spottende). Hvilken lykkelig Hændelse!

Destournelles. Ja overmaade lykkelig, siden den tillader mig at gjøre Herr Marquien min Opvartning. —

(Jasmin kommer ind fra Baggrunden og lægger paa en Stol ved Døren Marquiens Jagtkniv, Pisk og Hue.)

Marquien. Og det allerheldigste er, at den forskaffer Dem Fru Baronessens uventede Nærværelse.

Destournelles (bukker og gaar hen til Baronessen). Jeg tilstaar, at jeg ikke regnede paa saa megen Lykke.

Marquien (støder ham med Albuen). Don Juan!

Destournelles. Hm!

Marquien (til Jasmin). Nu, Jasmin, er alt færdigt?

Jasmin. Man venter kun paa Herr Marquien. Men Roland er som rasende, der maa to Mand til at holde den.

(Helene rejser sig, lidt forskrækket og nærmer sig sin Fader.)

Marquien (beroliger hende). Jeg skal gjøre den saa spag som et bundet Lam. Det er altsaa afgjort, Fru Baronesse, De følger ikke med os?

Baronessen. Det er afgjort.

Marquien. Det gjør mig ondt. — Mit Bælte! (Jasmin opsøger det og hjælper Marquien at spænde det.)

Destournelles (afsides). Hun bliver; fortræffeligt!

Marquien (spænder sit Bælte). Hvis Herr Destournelles vil jage Hjorten med os, vil jeg overlade ham Roland.

Destournelles. Særdeles forbunden.

Helene. Vognen er spændt for, Herr Destournelles, og hvis De havde Lyst . . . .

Destournelles. Tak, Frøken, Tak! (afsides) Elskværdige Barn, som altid forsøder sin Hr. Faders Piller.

Marquien. Mine Handsker! A propos, Destournelles, naar De skal føre en eller anden smuk Sag, saa lad mig vide det; jeg vil gaa hen at høre Dem.

Destournelles. Hvor megen Godhed!

Marquien. Man siger, at De taler gyldne Ord, og at, naar De en Gang har begyndt, kan ikke Pokker selv standse Dem.

Destournelles (afsides). Jeg er ikke ondskabsfuld; men hvis Roland blot vilde knække ham et Par Ribben!

Marquien. Min Pisk, min Hue. — Raoul, giv Deres Forlovede Armen.

(Raoul gaar bag Marquien for at give Helene Armen.)

Raoul. Farvel, saa længe.

Helene. Farvel, min gode Herr Destournelles.

Destournelles. Frøken . . . .

Helene. Vi ses i Aften, Fru Baronesse.

Baronessen. I Aften kjære Barn. (Hun ledsager Helene og Raoul til Udgangen, og gaar derpaa hen til Vinduet til højre.)

Marquien (til Destournelles). Jeg trækker mig tilbage og lader Dem blive her. God Lykke!

Destournelles. Hvorledes?

Marquien. Farvel, min Rinaldo! min Amadis! Og nu paa Jagt, mine Børn, paa Jagt og en Fanfare for Hr. Destournelles. (Han gaar ud, smeldende med Pisken, og man hører Lyden af en Fanfare, som lidt efter lidt taber sig i det fjærne.)

Syvende Scene.

Destournelles. Baronessen.

Destournelles. Hvilken Lystighed! hvilken Lattermildhed! Lykkelige Mand! Hvad

mangler ham? Han har et let Sind, en god Mave, et egenkjærligt Hjærte .... Han vil leve i hundrede Aar, og han vil dø ung.

Baronessen (forlader Vinduet, hvorfra hun med Haanden har vinket Farvel til Jægerne). Ah, Herr Destournelles, hvis jeg kan tro Marquien, er det mig, De søger her; De vil da være saa god at forklare mig. —

Destournelles. Hvad der fører mig hid? .... Ih, Fru Baronesse, gjætter De det ikke?

Baronessen. Herr Destournelles, jeg er upasselig, jeg har Hovedpine; forklar Dem, men for Guds Skyld, vær tydelig .... og især, vær kort .... Da nu Retten har Ferier, saa se et Øjeblik at glemme, at De er Advokat. (Hun sætter sig ved Gueridonen tilhøjre.)

Destournelles (staaende). Ak, jeg har aldrig saa meget behøvet at erindre det .... jeg har aldrig saameget behøvet at kalde Dialektiken og Veltalenheden til min Hjælp.

Baronessen. Til Sagen, til Sagen, Herr Advokat.

Destournelles. Tillad —

Baronessen. Til Sagen, til Sagen!

Destournelles. Godt, jeg begynder .... Hvor længe, Fru Baronesse —

Baronessen. O, Herr Advokat! .... Tillad, at jeg standser Dem i denne glimrende Indledning .... De begynder ikke .... De begynder paany .... Sagen er hørt. For lang Tid siden har Domstolen afgivet sin Kjendelse.

Destournelles. I første Instants har jeg tabt, det er sandt; ved Appellationen har jeg tabt, det tilstaar jeg; men jeg holder mig ikke for slagen.

Baronessen. De er vanskelig at blive af med.

Destournelles. Har jeg da ikke min Tilflugt til Naaden? Ser De, Fru Baronesse, De vilde ved at modtage min Haand belønne den bestandigste Flamme, som nogen Sinde har glødet under Himlen.

Baronessen (rejser sig og gaar frem foran Destournelles). Det er nydeligt! Min kjære Herr Destournelles, det er den halvfemsindstyvende Gang, De henvender disse smukke Sætninger til mig .... Hvis De altid plaiderer ligesaa ensformigt, beklager jeg Dommere og Klienter.

Destournelles. Nu vel, Baronesse, vær forvisset om, at intet vil dæmpe denne min haardnakkede Flamme .... hverken Deres Haardhed .... eller Deres Spot .... eller Tiden —

Baronessen (ironisk). Virkelig!

Destournelles. Ja, Fru Baronesse, ja .... Og betænk, at De kun har et eneste Middel til at blive mig kvit.

Baronessen. Og dette Middel .... det er?

Destournelles. Det er at kalde Dem Fru Destournelles.

Baronessen. O, det er et dyrt Middel — Jeg ved et andet, uden Tvivl mindre behageligt, men sikrere.

Destournelles (stødt). Ah, det vilde være mig kjært at kjende det.

Baronessen. Det er min Hemmelighed. .... Men tro mig, Herr Destournelles, hvilken Smerte end Deres Hjærte maa lide, jeg har Midlet til at læge den. Foreløbigt vil jeg blot sige, at da der maa være en Ende paa al Ting, og da det ikke er mig behageligt at opmuntre en Kjærlighed, hvis Udbrud er mig besværligt, saa betyder jeg Dem herved, at Baronesse Vaubert er tilfreds med sin Titel og aldrig vil samtykke i at hedde Fru Destournelles.

Destournelles. Aldrig?

Baronessen. Aldrig! Det er mit første, det er mit sidste Ord.

Destournelles. Fortræffeligt, Fru Baronesse .... De vil altsaa, uagtet Deres Løfter ....

Baronessen (med Stolthed). Mine Løfter! .... Jeg ved ikke, Herr Destournelles, at jeg nogen Sinde har nedladt mig til at give Dem Løfter.

Destournelles. Virkelig! Jeg beundrer, paa min Ære, Fru Baronesse, Deres Hukommelsesevne. Maaske erindrer De ikke længere visse Tjenester —

Baronessen. Tjenester?

Destournelles. Sagde jeg det ikke nok? De falder i Forundring ved at erindres derom .... Lad mig se, har jeg drømt? Hændtes det ikke en Dag, at en Advokat i Poitiers saa' en Emigrantinde træde ind hos sig, en Baronesse? Hun besvor ham at tage sig af hendes Interesser, der vare saa haardt krænkede; han blev rørt af hendes Ulykke, og sparede han vel nogen Møje eller Omsorg? Ved Hjælp af hans Hengivenhed kunde hun vende tilbage til sit lille Slot, ved Hjælp af hans Formue kunde hun atter hæve sit Husets Glans, og hendes Stolthed, besejret ved Erkjendtligheden, henvendte da uden Skræk Blikket paa en Mesallianae. Hvilken god Tid for vor Advokat! Han var en Frelser, en Trøst og en Støtte, han var Lykken nær, da den høje Dame pludselig slog Retraite, og den ulykkelige saa' sine Forhaabningers Bygning styrte sammen. Hvad var der foregaaet?

Baronessen. Jeg skal ikke kunne sige Dem det.

Destournelles. Jeg skal sige Dem det, Fru Baronesse. Lige i Nærheden af den høje Dame, her, paa dette Slot, levede en Mand, ligesaa ynkværdig midt i Rigdommens Skjød som Job paa sin Askehob. Der havde dannet sig ligesom en Ørken omkring ham; thi Godtfolk forsikrede, at han i 93 havde angivet, forjaget og plyndret sine Herrer.

Nu, Baronessen, der var mere barmhjærtig, havde gjort sig til denne Mands Veninde. Ved Hjælp af Behændighed, Aand og Snedighed havde hun været saa heldig at overbevise ham om, at han ikke vilde gjenfinde Ro og Agtelse uden ved at tilbagegive sin gamle Herre alle hans Ejendomme. Hvorpaa tænkte hun ved at handle saa? Baronessen havde en Søn, Adelsmanden, som skyldte hende alt, havde en Datter. (Baronessen gjør en Bevægelse.) Deres Hukommelse vender tilbage, det øvrige ved De.

Baronessen. Det er overordentlig interessant, Herr Destournelles. Jeg beklager blot, at De har forbigaaet visse Enkeltheder, som Deres Aand ikke vilde have undladt at give en særdeles udsøgt Vending.

Destournelles. Visse Enkeltheder? Det synes mig dog —

Baronessen. Jeg vil, hvis De tillader, udfylde Hullerne i Deres Beretning, og vi to vilde saaledes have lavet en lille Historie til behagelig Aftenunderholdning for vor gode By Poitiers's Sladdercirkler.

Destournelles. Nu vel, Fru Baronesse, jeg er lutter Øre.

Baronessen. De har for Exempel forbigaaet, at den eneste Stræben hos denne Advokat var at skrabe Penge sammen og at erholde Øvrighedsposter, som han hele sit Liv havde bejlet til. Dette var Hemmeligheden ved hans Hengivenhed, og det var dette, den høje Dame fuldkommen havde fattet. For stolt til at nedlade sig til en Mesalliance, for stolt til at blive sin Forretningsmand forbunden —

Destournelles. Fru Baronesse!

Baronessen. Modtog hun hans Tjenester og var heller ikke i Forlegenhed med at betale dem. — Og nu, Herr Destournelles, vil De vide Opløsningen paa vor lille Historie.

Destournelles. Gjærne. Jeg gjætter den ikke.

Baronessen. En smuk Dag lod hun denne haardnakkede Frier tydelig forstaa, at hun ikke var ført bag Lyset af en saa uegennyttig Tilbøjelighed; med en let Haand løste hun Baandene paa hans Maske; og efter at have gottet sig over hans Forvirring, efter at have set ham staa stum, forbløffet, uden Holdning, sagde hun til ham: Jeg haaber, min Herre, at De for Fremtiden ikke mere vil give Følelser Luft, som jeg er saa uheldig at finde latterlige, — hvorpaa hun nejede for ham, og overlod ham til hans egne Betragtninger.

(Hun nejer og gaar ud af Baggrunden.)

Ottende Scene.

Destournelles (alene). Fru Baronesse, mellem os er der Krig paa Liv og Død . . . Kamp! Ja, jeg sværger det, ja, jeg skal hævne mig . . . . Hvorledes? . . . . Det ved jeg ikke . . . . Den Utaknemlige! . . . . Den Troløse! . . . . At bebrejde mig min rosværdige Ærgjerrighed! . . . . Det er sandt, jeg vilde befinde mig vel i en Assessor eller Præsidentstol. — Men for at komme der, behøver jeg ikke hende . . . . Min Ansøgning bliver understøttet, og jeg kan vente hver Dag . . . . Og denne Marquis! O De skal erfare, hvad det vil sige, naar en Mand som jeg bliver vred! . . . . og De skal komme til at betale mig Deres Foragt og Haan, det sværger jeg.

Niende Scene.

Destournelles. Den unge Mand.

Den unge Mand (kommer ind fra Baggrunden). I en Time har jeg ventet i Parken . . . . Ah, det er med Herr Marquien af Seiglière jeg har den Ære at tale!

Destournelles. Jeg! (afsides.) Hvorfra kommer han vel? (højt.) Nej, jeg er ikke Marquien af Seiglière.

Den unge Mand. Han var her i Øjeblikket.

Destournelles. Han var her; men han er her ikke længere.

Den unge Mand. Hvor er han da?

Destournelles. Paa Jagt!

Den unge Mand. Fordømt!

Destournelles. Det er Dem ubehageligt?

Den unge Mand. Ja.

Destournelles. Saa! ... Tør jeg vide? ...

Den unge Mand. Nej.

Destournelles. Som De vil. Da jeg for min Del ikke har noget at gjøre med Marquien, men med Baronesse Vaubert, saa gaar jeg —

Den unge Mand. Baronesse Vaubert, sagde De, Baronesse Vaubert?

Destournelles. Just hende! Kjender De hende?

Den unge Mand. Personlig . . . . Nej.

Destournelles. Desbedre for Dem!

Den unge Mand. Af Omtale . . . . Ja.

Destournelles. Desværre for hende!

Den unge Mand. Skulde hun hændelsesvis være her?

Destournelles. Hændelsesvis? Er hun ikke altid klistret til Marquien.

Den unge Mand. Ah, Baronesse Vaubert er her? Jeg maa nødvendig tale med hende.

Destournelles (afsides). Hvad er dog paafærde? (højt.) Hvis jeg kunde være Dem til Tjeneste? . . . . Jeg kjender Baronesse Vaubert. For at tale rent ud, jeg kan ikke rose mig deraf.

Den unge Mand. Jeg sandelig heller ikke.

Destournelles (afsides). Hvilket Møde! Hvis jeg kunde faa at vide . . . . (højt.) Jeg vil endogsaa tilføje, at jeg har meget at beklage mig over hende.

Den unge Mand. Jeg ogsaa.

Destournelles. Og at jeg søger at hævne mig paa hende.

Den unge Mand. Jeg ogsaa.

Destournelles (afsides). Fortræffelige unge Mand? .... Det er Himlen, som sender mig ham! (højt.) Nu vel, min Herre hvis min gamle Erfarenhed kunde være Dem til nogen Hjælp? .... Leonard Sylvain Destournelles, Advokat i Poitiers, til Deres Tjeneste, hvis den behøves.

Den unge Mand. Jeg er Dem meget forbunden; men hvis jeg skal tage min Tilflugt til en Advokat, saa er det ikke i Marquien af Seiglières Hus, jeg vil vælge ham.

Destournelles. Og hvorfor da? En Advokat har ingen Venner .... Han har kun Klienter eller Modstandere. Og De vilde have Uret i at slutte, at jeg skulde være en Ven af Huset, fordi De ser mig her.

Den unge Mand. I al Fald maa jeg, forinden jeg tager nogen Beslutning, have visse Oplysninger —

Destournelles. Er ikke jeg her? Jeg kjender hele Provinsens Adel.

Den unge Mand. Det er netop Spørgsmaal ikke om nogen Adelsmand, men om dette Slots sidste Ejer.

Destournelles. Thomas Stamply?

Den unge Mand. Har De kjendt ham?

Destournelles. Ja, nøje. Han kom undertiden, for at spørge mig til Raads i Poitiers; men, mellem os sagt, han var af det Slags Folk, for hvem de Lovkyndige ikke have stort tilovers.

Den unge Mand. Hvorfor?

Destournelles. Hans forsonlige Karakter, hans Redelighed, hans Retskaffenhed holdt ham fjærnet fra Justitias Tempel.

Den unge Mand. Hans Redelighed! .... Hans Retskaffenhed?

Destournelles. Han afskyede Processer; og da han døde, havde vi i flere Aar ikke set hinanden.

Den unge Mand. Den Lovtale, De holder over Hr. Stamply, er fortjent, jeg ved det; imidlertid kan De ikke være uvidende om, at det her ikke var den almindelige Mening.

Destournelles. Tilforn, det kan være; taabelige og ondskabsfulde Folk, som altid ere de fleste, angreb hans Retskaffenhed, for at trøste sig over hans Rigdom .... Men da han havde leveret denne store og smukke Ejendom tilbage —

Den unge Mand. Tilbage? Havde Stamply røvet sin Ejendom, siden han behøvede at levere den tilbage?

Destournelles. Nej, sikkerlig, og det gjør mig ondt at have betjent mig af dette uegentlige Udtryk, som man her bruger —

Den unge Mand (opbragt). For at smigre den nye Ejers Stolthed?

Destournelles. Rigtig. Han leverede ikke Godset tilbage; han forærede ham det.

Den unge Mand. Rent ud?

Destournelles. Saa rent ud som muligt. Baronesse Vaubert lod ham ikke en Gang beholde de Jordstykker, hvormed han havde forøget Ejendommen.

Den unge Mand. Baronesse Vaubert! Ja, jeg ved det .... Men tillad, min Herre, der er endnu en Ting, som jeg ikke kjender; jeg maa endnu vide Stamplys Belønning for en saa stor Velgjerning.

Destournelles. Hans Belønning?

Den unge Mand. Ja .... man holdt ham uden Tvivl skadesløs ved øm og venlig Omsorg .... man omgav hans Alderdom med Kjærlighed og Agtelse? ....

Destournelles. Ja, i Begyndelsen gik alt godt. Man saa' kun lidt til Verden, man førte kun et Familjeliv. Den gamle Stamply var med overalt, plejet, forkjælet som et Barn. Man kom i Begejstring over alt, hvad han sagde, det var den ægte galliske Aand i sit Flor .... en bibelsk Karakter, en patriarkalsk Sjæl ....

Den unge Mand. Nu?

Destournelles. Efter nogle Maaneders Forløb var den galliske Aand bleven en Grobian og den bibelske Karakter en Tølper; efter at have kjærtegnet ham som en tro Hund, viste man ham bort som en uren Hund ....

Den unge Mand. O hvilken Skam!

Destournelles. Hvor vil De hen? De skyldte ham for meget til at elske ham.

Den unge Mand. Men, min Herre, Erkjendtligheden?

Destournelles. Erkjendtligheden ligner dette Orientens Vand, som de rejsende omtale, og som kun holder sig i Guldkar; det bliver i de store Sjæle, men bliver surt i de smaa. Efter et Aars Forløb var der ikke mere Spørgsmaal om den gamle Stamply, end om han aldrig havde været til. Han døde forglemt i Portnerhuset, hvor man havde flyttet ham hen, uden at han fremførte en Klage imod de utaknemlige, som havde forstødt ham, lykkelig ved at forlade denne Jord og gjenforenes deroppe med sin Kone og sin Søn, hvis Navn han mumlede mellem Læberne i sit sidste Suk.

Den unge Mand. Og ikke en Haand, ikke en venlig Haand til at lukke hans Øjne!

Destournelles. O jo, en næsten datterlig Haand opfyldte denne fromme Pligt.

Den unge Mand. Hvem?

Destournelles. Marquien af Seiglières egen Datter.

Den unge Mand. Marquiens Datter?

Destournelles. Ja, hun er en Engel. Fremmed for alle det virkelige Livs Begivenheder, tror hun den Dag i Dag, at Stamply kun har givet sine Herrer deres Gods tilbage; og dog følte hun sig ubevidst trukket til ham af Erkjendtligheden, og det

var hende, som uden at ane det, betalte sin Faders Gjæld.

Den unge Mand. Frøken Seiglière!

Destournelles. Ja, min Herre. Det var den stakkels Mands Glæde hver Dag at se hende træde ind i hans Kammer, denne fortryllende Skabning, som bragte ham sin Ynde, sit Smil, og rakte ham sine to Hænder at kysse.

Den unge Mand. Fortræffelige Barn! .... Jeg velsigner Dig og jeg beklager Dig; thi Retfærdigheden maa have sin Gang, og de onde maa straffes for deres Nederdrægtighed. (Han gaar forbi Detournelles.)

Destournelles (affides). Han taler som en hævnende Gud.

Den unge Mand. De er Advokat?

Destournelles. Jeg er bleven graa under Lovens Granskning.

Den unge Mand. De kjender den?

Destournelles. Dermed smigrer jeg mig.

Den unge Mand. Er der i afdøde Thomas Stamplys Gavebrev intet, som er juridisk ugyldigt?

Destournelles. Ikke det mindste; men man kan vel finde noget.

Den unge Mand. Hvis der fremstillede sig en Arving, om hvis Tilværelse Giveren havde været uvidende .... en Arving af hans Familje.

Destournelles. Hvis Deres Haab kun hænger i den Traad, saa lad det ligesaa godt falde. Nej, min kjære Herre; Arvingen, De eller jeg, hvem det saa var, vi maatte gaa med uforrettet Sag.

Den unge Mand. Hvorledes! En Arving i lige Linje?

Destournelles. En eneste kunde fremstille sig med Ret til at gjøre sin Fordring gjældende.

Den unge Mand. Hvem?

Destournelles. Ulykkeligvis er det ikke rimeligt, at han nogen Sinde vil fremstille sig.

Den unge Mand. Hvorfor?

Destournelles. Fordi han i fem Aar har sovet i Rusland under sex Fod Sne.

Den unge Mand. Stamplys Søn?

Destournelles. Ja, Bernard.

Den unge Mand. Vilde altsaa Bernard Stamply uagtet Gavebrevet kunne gjøre Fordring paa en Del af sin Fædrenearv?

Destournelles. En Del! Han vilde ved Gud, kunne gjøre Fordring paa det altsammen.

Den unge Mand. Er De sikker derpaa?

Destournelles. Fuldkommen sikker.

Den unge Mand. Vil De indestaa derfor?

Destournelles. Med mit Hoved! .... Men til hvad Nytte?

Den unge Mand. Denne Underholdning vil lettere kunne sluttes paa Deres Kontor end her. For Øjeblikket bryder jeg mig ikke om at træffe Marquien af Seiglière .... Kan De strax følge med mig til Poitiers?

Destournelles. Jeg er færdig.

Den unge Mand. Tro mig, der skal jeg give Dem Middel til at hævne Dem paa Baronesse Vaubert.

Destournelles. Virkelig? Og dette Middel?

Den unge Mand. Er ufejlbart.

Destournelles. Er De sikker derpaa?

Den unge Mand. Fuldkommen sikker.

Destournelles (tager sin Hat paa en Lænestol tilhøjre.) Saa lad os tage afsted og uden Tøven begynde Fjendtlighederne.

Den unge Mand. Jeg følger Dem.

(De gaa mod Udgangen. Ved Døren i Baggrunden:)

Destournelles. Først De, min Herre.

Den unge Mand. Først De.

Destournelles (gjør Omstændigheder). Jeg beder, min Herre ....

Den unge Mand. Gaa dog og gjør ingen Omstændigheder. Jeg er hjemme her.

Destournelles (forbavset). Hjemme .... Hvorledes, De skulde være? .... Ah? .... (forandrer Tone.) Jeg gaar først.

Anden Akt.

(Samme Dekoration.)

Første Scene.

Helene. Marquien. Raoul.

(De komme ind fra Baggrunden, fulgte af to Lakajer og to Jægere. Man hører under Vinduerne Slutningen af en Fanfare.)

Marquien. Hallo! .... Hvilken Jagt! Hvilken Hjort! .... Lad dens Hoved som en ærefuld Trofæ nagles over Porten til den forreste Gaard! .... Nimrod var kun en Spurvejæger imod mig. (Lakajerne og Jægerne trække sig tilbage og gaa.) Hvad siger De derom, min unge Baron?

Raoul. Jeg siger, Herr Marquis, at jeg er ganske udmattet; man maa være af Jærn for at kunne udholde slige Fornøjelser. Og De, Frøken?

Helene. O jeg, ved De, hører til Slægten; jeg holder af at føle mig ført af min Hest gjennem Skovene. Imidlertid tilstaar jeg, dette Skuespil har gjort mig ondt; dette Dyr i Dødskampen, disse blodige Hunde —

Marquien. Det er sandt, Sejren har været os dyr; min bedste Støver, Arkas, er bleven paa Valpladsen, oprevet ved et Stød af Takkerne. Det er med Jagten, som

med Krigen! .... Baron, om vi gik og saa' Koblet gaa tilbage til Stalden efter Jagtmaaltidet?

Raoul. Tusind Tak, Herr Marquis, jeg er som mørbanket

Marquien. Mørbanket? De har jo ikke gjort andet end at drive langs med Gjærderne.

Raoul. Drive! Min Dag er ikke spildt, Herr Marquis. (Viser en Fugl.) Her er en Tividus merula, som vil berige mine Samlinger.

Marquien. Den? .... Vi andre kalde den en Kramsfugl. De har Ret, De maa være træt.

Raoul. Nu vel, hvis De tillader, vil jeg tage hjem og pleje mig lidt.

(Han gaar mod Udgangen.)

Marquien. Gaa, min unge Ven, gaa og læg Dem i Deres Seng, men lad den varme først!

Raoul. Det er ved Gud netop, hvad jeg tænker at gjøre. Hvis jeg ikke har den Ære at spise med Dem —

Marquien. Saa tager jeg det ikke ilde op .... Sov vel.

Raoul (til Helene.) Frøken! (Han trykker hendes Haand).

Helene. Kom snart igjen, Herr Vaubert.

Marquien. Drik lidt Havresuppe, før De lægger Dem.

(Raoul gaar ud af Baggrunden.)

Anden Scene.

Helene. Marquien. Jasmin.

Marquien. Det er en skikkelig Fyr, som aldrig vil finde paa noget Djævelskab! For Pokker, min stakkels Pige, jeg ønsker til Lykke, Du har gjort et net Valg. — Jasmin, skaf mig af med dette. (Han tager sit Bælte af.)

Helene. Men er det da mig, som har valgt ham til Mand .... Er det ikke Dem?

Marquien. Mig? .... Jeg vasker mine Hænder .... Det er Baronessen, som tror, at I elske hinanden, at I ere skabte for hinanden.

Helene. Hun har maaske Ret. Raoul er en brav Mand. Fra Barndommen af kaldte vi hinanden Broder og Søster. Imidlertid, jeg er lykkelig ved at leve hos Dem, for Dem alene, og mit Hjærte forlanger ikke mere.

Marquien. Jeg heller ikke, jeg er lykkelig; tror Du, det misbager mig, at have en saa smuk Fugl i Bur, som kun kvidrer for mig? Men hvad mener Du? Baronessen siger, at I maa giftes.

Helene. Senere .... Det haster ikke.

Marquien. Sagen er, mit stakkels Barn, at jeg vil faa en jammerlig Svigersøn i ham .... en Adelsmand paa tyve Aar, som skyder sit Krudt bort paa Spurve og bliver udmattet ved at jage en Hjort!

Helene. Og De, min Fader, sparer Dem ikke nok .... De udsætter Deres Dage, som om De ikke tilhørte mig. Nu, sæt Dem. (Marquien sætter sig ved Gueridonen tilhøjre.) Vil De ikke forinden Maaltidet tage Dem et Glas spansk Vin?

Marquien. Jeg vil tage hele to.

Helene. Med nogle Stykker Tvebakker.

Marquien. Men ikke tykkere end en Kattetunge.

Helene. Jasmin, tag Gamaskerne af Herr Marquien.

(Medens Jasmin ligger ved Marquiens Fødder, gaar hun hen til Konsolen efter Bakken med Flasken og Skaalen med Tvebakker, som hun derpaa rækker Jasmin.)

Marquien. Gode Pige, Tak. (Han drikker.) Og Du skal blive en Baronesse Vaubert —

Helene. Er De vel? .... Har de alt, hvad De behøver?

Marquien (strækker sig i Lænestolen.) Ikke ganske.

Helene. Hvad ønsker De endnu?

Marquien. Et Kys.

Helene. Min gode Fader! (Hun omfavner ham.) Jeg forlader Dem et Øjeblik for at klæde mig om.

Marquien (holder hendes Hænder.) Gaa, mit Barn, og gjør Dig smuk .... thi Du ved det, min Hjærtensglæde, Du er ogsaa mine Øjnes Lyst.

(Helene vender sig paa Vejen til Døren og sender endnu en Hilsen til sin Fader.)

Tredie Scene.

Jasmin. Marquien.

(Jasmin fuldender Opknapningen af Marquiens Gamasker.)

Marquien. Nu, Din Knægt, er Du da fornøjet, Du kan fortælle overalt, at Din Herre har dræbt en Hjort med ti Takker.

Jasmin. Der tales allerede kun om Herr Marquiens sidste Bedrift.

Marquien (kniber ham i Øret.) Du er lykkelig din Slyngel ....

Jasmin. Av!

Marquien (kniber endnu stærkere.) Du er lykkelig, siden Du tjener hos en Adelsmand, af hvem der gaar saadant Ry. Jeg ved ikke, hvorfor jeg giver Dig Løn.

Jasmin. La Brisèe siger, at Herr Marquien har indlagt sig stor Ære i Dag.

Marquien. Tænk blot, om jeg havde været i Fontenay .... for Pokker! (Jasmin har taget Gramaskerne af. Marquien gnider sine Lægge. Jasmin, hvad siger Du om det?

Jasmin (paa Knæ ved Marquien.) Det er sikkert, at Herr Marquien har den smukkeste Læg i Poitou.

Marquien. Og hvor den er fast ....

Føl, Jasmin, jeg tillader Dig det. Det er Marmor!

Jasmin. Bedre end det .... Det er Bronce, som er smeltet i en Silkestrømpe.

Marquien. Jeg tror, at Herr Bonaparte vilde være temmelig forlegen ved at vise Magen .... Ser Du, Jasmin, uden Emigrationen vilde det været forbi med Læggene i Frankrig; det er os, som har reddet dem.

Jasmin. Hvis Herr Marquien vilde gifte sig igjen —

Marquien. Du smigrer mig, Din Knægt! .... Men jeg tilgiver Dig. Nu, endnu et Glas af denne gamle Vin, som opliver Hjertet. (*Jasmin gaar tilhøjre, tager Flasken ved Gueridonen og skjænker for Marquien*). Gud, hvor Livet er sødt! .... Begriber Du, Jasmin, at der gives Folk, som klage over Tilværelsen? Der er ikke noget til, ikke engang Dit dumme Ansigt, uden at jeg føler Fornøjelse ved at se derpaa.

Jasmin. Ih, ih! .... Herr Marquien er altfor god.

Marquien. Ej, der er Baronessen.

Fjerde Scene.

Baronessen kommer med urolig Mine ind fra Baggrunden. **Marquien. Jasmin.**

Baronessen. Mig selv! .... Jasmin, forlad os.

Marquien. Ja .... gaa, Din Slyngel. (*Jasmin gaar ud af Baggrunden med Marquiens Gamaster.*) Forestil Dem, Fru Baronesse, en Hjort, stor som en Elefant.

Baronessen. Ja, nu er der Tid til at tale om Jagt! .... Vi ere alene .... Marquis, alt er tabt.

Marquien. Hm, Hvorledes! .... Alt er tabt?

Baronessen. Tror De paa Gjengangere?

Marquien. Ih, Baronesse! ....

Baronessen. Hvis De ikke tror derpaa, saa tager De fejl. Bernard, Stamplys Søn, denne Helt, som er død og begravet for fem Aar siden under Ruslands Is —

Marquien. Nu vel?

Baronessen. Nu vel! Man har set ham i Dag for et Øjeblik siden i Poitiers; man har set ham som Kjød og Blod, man har set ham, virkelig set ham, man har talt med ham, og det er ham, det er Bernard, Bernard Stamply, Sønnen af Deres gamle Forpagter. Han er til, han lever, den Knægt er ikke død.

Marquien. Nu hvad angaar det mig?

Baronessen. Hvorledes, hvad det angaar Dem? Stamplys Søn er ikke død, han er kommet tilbage til Egnen, man har bevist hans Identitet, og De spørger, hvad det angaar Dem?

Marquien. Ja, uden Tvivl; hvis den Knægt har Grunde til at elske Livet, saa meget bedre for ham, at han ikke er i Jorden. Det skal glæde mig at se ham .... Hvorfor har han ikke allerede fremstillet sig?

Baronessen. O, vær De ganske rolig, han vil nok fremstille sig.

Marquien. Lad ham komme! Man modtager ham, man drager Omsorg for ham; om det behøves, skaffer man ham en Levevej. Er han undselig, sætter man Mod i ham. Han skal faa, hvad han forlanger.

Baronessen. Og hvis han nu forlanger alt?

Marquien. Hm?

Baronessen. Har De læst en Bog, som kaldes Code?

Marquien. Code?

Baronessen. Ja, Code Napoléon.

Marquien. Aldrig.

Baronessen. Det er en Bog med en temmelig tør Stil, meget yndet, naar den sikrer vore Rettigheder, men lidet anset, naar den er vore Fordringer imod. Jeg tvivler for Exempel paa, at De særdeles vilde lide Kapitlet om Gaver i levende Live. Læs det imidlertid, jeg anbefaler det til Deres Overvejelse.

Marquien. Ah, Fru Baronesse, gjør mig den Tjeneste at forklare mig, hvad alt dette betyder?

Baronessen. Herr Marquis, dette betyder, at Thomas Stamply i sin Søns levende Live ikke vilde kunnet disponere over mere end Halvdelen af sine Ejendomme til Deres Fordel, og at, naar han har disponeret over alt kun under den Forudsætning, at hans Søn var død, ere hans Dispositioner ugyldige; dette betyder, at De ikke mere er i Deres Hjem, at Bernard vil stævne Dem for at gjøre sine Rettigheder gjældende, og at denne Knægt, De taler om at skaffe en Levevej, vil, forsynet med en Dom i bedste Form, opfordre Dem til at fortrække og høflig kaste Dem paa Døren. Begriber De nu?

Marquien (*gaar forbi Baronessen.*) Saa, saa, saa! .... Jeg bryder mig slet ikke om Deres Code og Gaver i levende Live. Hvad taler De forresten om Gave? Man giver mig tilbage, hvad man har taget fra mig, og det kaldes en Gave! Ordet er net. En Gave! En Seiglière modtage en Gave! Fru Baronesse, en Seiglière har aldrig modtaget noget uden af Guds Haand.

Baronessen (*afsides.*) Gamle Barn!

Marquien. En Gave! For Pokker, jeg er i mit Hjem, lykkelig og i Fred, og fordi en Døgenigt, som man troede død, tillader sig at leve, skal jeg skylde ham mine Forfædres Ejendom? Det er denne Code, som vil have der saaledes! Men det er da Barbarer, som have forfattet denne Deres Code.

Baronessen. Hør, Marquis, lad os tale

alvorligt. Sagen er det nok værdt. Indtil nu har jeg respekteret Deres Illusioner; Omstændighedernes Alvor tillader mig ikke længere at holde inde. Deres gamle Forpagter havde intet berøvet Dem; han skyldte Dem intet; han kunde beholdt alt. Det er altsaa rent ud en Gave, han har gjort Dem, og som De har modtaget. —

Marquien. Ved mine Forfædres Blod! . . .

Baronessen. Dette var nu det forbigangne; lad os nu beskjæftige os med det tilkommende. Der er ingen Tvivl om, at vi kunne vente denne Bernard hvert Øjeblik, ikke som Ansøger, men som Herre —

Marquien. Men han er jo dræbt i dette Slag ved Moskau!

Baronessen. Man har set ham. man har talt med ham.

Marquien. Umuligt! . . . . Han er død.

Baronessen. De er da ligesaa vantro som Thomas . . . . Nuvel. i Dag, præcis Klokken tolv, har en Advokat . . . . af Deres Bekjendtskab . . . . ham som De i Morges modtog saa forekommende —

Marquien. Destournelles? . . . . Den utaknemlige!

Baronessen. Destournelles har fremstillet sig paa den Kongelige Foged Durousseaus Kontor, og der har han i Kraft af en Fuldmagt, undertegnet af Bernard, ladet udtage en Stævning, der vil falde ned som en Granat i Deres Fæstning, hvis De ikke er færdig til at overlevere Nøglerne til Pladsen.

Marquien. Hvorledes har De kunnet faa at vide? —

Baronessen. Det er min Gudsøn, den lille Guichard, Skriverdreng hos Durousseau, som har set alt, hørt alt, og listet sig bort for at give mig Underretning om den Mine, som er ladet under Deres Fødder.

Marquien. Den lille Guichard . . . Lad mig se . . . . Jeg har kjendt hans Moder i fordums Dage . . . . Det var Marie Bontems! . . . . (Han slaar Triller.) Marie . . . Marion . . . Marionette . . .

Baronessen. Sandelig, jeg beundrer Dem . . . . Om en Time, om et Øjeblik maaske, vil Bernard staa for Dem; nu, svar, hvorledes tænker De at tage imod ham?

Marquien. Hvem? . . . Bernard? . . . Lad ham gaa Pokker i Vold!

Baronessen. Men naar han nu fremstiller sig?

Marquien. Hvis han vovede det, Fru Baronesse, vilde jeg erindre mig, at han ikke er Adelsmand, og jeg behøvede da ikke, som Ludvig XIV, at kaste min Stok ud igjennem Vinduet, for ikke at forgribe mig paa en Adelig.

Baronessen. De er fra Forstanden, Marquis.

Marquien. Hvis det er nødvendigt at procedere, saa procedere vi.

Baronessen. Marquis, De er et Barn.

Marquien. Jeg vil have Kongen paa min Side.

Baronessen. Loven vil være paa Bernards.

Marquien. Jeg vil hellere sætte mit sidste Jordstykke til end lade ham faa et Græsstraa?

Baronessen. Vil De blande Deres Navn ind i skandaløse Stridigheder? Og det for at komme til Slutninger, som man kan forudse, som ere ufejlbarlige, uundgaaelige. De har et Adelsvaaben; De vil ikke tilføje det denne Fornærmelse.

Marquien. Men for Guds Skyld, Fru Baronesse, hvad vil De, at jeg skal gjøre?

Baronessen. Jeg vil sige Dem det. Kjender De Historien om en Snegl, som ubetænksom krøb ind i en Bikube?

Marquien. En Snegl? . . . Det hører til Deres Søns Fag.

Baronessen. Ligemeget! Bierne overgjøde den med Honning og Vox; da de derpaa saaledes havde fængslet den i Skallen, væltede de den ubelejlige Gjæst bort og kastede ham uden for deres Bolig.

Marquien. Men hvilken Sammenhæng ser De mellem en Snegl? . . . .

Baronessen. Marquis, det er ligedan, vi maa bære os ad. De kan vel vide, at denne Beruard just ikke nærer nogen brændende Kjærlighed til os. For fuldstændig at ophidse ham, har Destournelles, som jeg i Morges afskedigede, ikke undladt at gjøre sig til et Ekko af alle de Rygter, som ere udspredte imod os; i dette Øjeblik kommer Bernard fuld af Harme og Raseri. Nu vel, hans Vrede maa dø i Fødselen. Stormen, som venter at knække Ege, maa kun bøje Siv.

Marquien. Jeg begynder at begribe.

Baronessen. Bernard forudsætter en stolt Modstand; lad os være blide, taalmodige og rolige. Vogt Dem især for at drøfte Deres Rettigheder eller hans! De maa langtfra sige ham imod, tal ham efter Munden. Det væsentlige i Begyndelsen er saa sagte at lede ham til at indrette sig som Gjæst paa Slottet. Derved vinder De Tid. Tiden og jeg ville gjøre det øvrige.

Marquien. For Satan! . . . Baronesse. jeg bander saa stærkt som Henrik IV; men jeg tror, at jeg vil gaa anderledes tilværks end han, for at erobre mit Kongerige tilbage.

Baronessen. Henrik IV. undslog sig ikke for et Offer, naar det gjaldt en Sejr.

Marquien. Et Offer? ja lad gaa! Men hvilken Rolle skulle vi spille her?

Baronessen. En betydelig Rolle; vi

skulle kjæmpe for vore Grundsætninger, vore Husguder og Arner.

Marquien. Hvis det gjælder at kjæmpe, saa viger ved Gud ikke jeg.

Baronessen. Andet er jo ikke vor Hensigt. Her er ikke Spergsmaal om at bringe den stakkels Fyr til Betlerstaven; De vil være højmodig; De vil indrette alt paa det bedste; men med al Samvittighedsfuldhed fra vor Side, behøver man da ikke at lade en fattig Djævel, som har hvilet fem Aar i Sneen, ligge, saa lang han er, paa en hel Million, for at lade ham føle, at han ligger blødt.

Marquien. Oprigtig talt .... nej .... men imidlertid —

Baronessen. Min gamle Ven, hvis De endnu har Skrupler, nu vel, naar De i Bund og Grund er ødelagt, saa kom med Deres Datter og søg et Fristed paa Familjen Vauberts ydmyge Ejendom; derfra kan De efter Bekvemmelighed betragte Deres Slot, Skyggerne i denne skjønne Park, og se Herr Bernard jage og leve lystigt paa Deres Gods.

Marquien. Ved De vel, Fru Baronesse, at De har en Mediceers Kløgt?

Baronessen. Utaknemlige! .... Jeg har Hjærtets Kløgt. Hvad er det, jeg vil? Hvad er det, jeg fordrer? De Væseners Lykke, som jeg elsker. Tror De, jeg skrækkes tilbage ved Tanken om at leve fattigt med Dem i min lille Bolig? Men De, men Deres skjønne Helene, de Børn, som vilde udspringe af den forestaaende Forening —

Marquien. Det er sandt; stakkels smaa! Lad os redde Dunene til deres Rede. (Han kysser hendes Haand.)

Jasmin (melder i Baggrunden.) Den Fremmede, som Herr Marquien nægtede at se i Morges —

Marquien. Det var ham!

Jasmin. Han er ledsaget af Herr Destournelles.

Marquien. Destournelles!

Baronessen. O den Forræder! .... Han forlader ham ikke mere .... Hvis han hjælper til ved dette første Møde, vil han forspilde alle vore Planer .... Da er alt Haab forbi.

Marquien. Jeg vil kaste ham ud af Vinduet.

Baronessen. Hvad tænker De paa?

Marquien. Paa hvad Maade skal vi ellers blive ham kvit?

Baronessen. Jeg ved ikke; men det paatager jeg mig. Lad dem komme ind.

Marquien (til Jasmin.) Lad dem komme ind.

Baronessen. Til Værket, Marquis! ... Øjeblikket er højtideligt. Der er Løven; der maa lægges Mundkurv paa den.

Marquien. Hvilken forbandet Hændelse! .... Netop som man skal sætte sig til Bords!

Femte Scene.

Baronessen. Marquien. Bernard. Destournelles.

(Jasmin indfører de to nysankomne og gaar efterat have fremsat Lænestolen; Destournelles, som er traadt ind først, hilser dybt; Bernard gaar lige hen til Marquien.)

Bernard. Det er med Herr Marquien af Seiglière, jeg har den Ære at tale?

Marquien. Ja, min Herre, tør jeg spørge —

Destournelles (hurtig, gaar forbi Bernard.) Tillad .... tillad .... Førend vi opgive Navn og Stand .... Ah, Fru Baronessen ....

„Hvor Lykken er mig huld, at mødes her med Dem!"

Baronessen. Altid artig, Herr Destournelles.

Bernard (sagte til Destournelles paa højre Side af Scenen.) Baronesse Vaubert?

Destournelles (ligeledes.) Ja!

Bernard (afsides). Godt!

Baronessen (sagte til Marquien, efterat have mønstret Bernard paa venstre Side). Det er ingen Tølper.

Marquien (ligeledes og foragteligt.) Det er Stamplys Søn.

Baronessen (som før.) Hvilket stolt og bestemt Blik! .... Marquis, hold Dem paa Deres Post.

Marquien (ligeledes.) Vær kun rolig. (højt). Nu vel, mine Herrer, vil De gjøre mig den Ære at underrette mig om, hvilken Omstændighed jeg skylder Behageligheden af Deres Besøg?

Bernard. Intet er lettere, min Herre vid —

Destournelles. Tillad! det er imod vor Aftale; lad Deres Advokat tale.

Marquien. En Advokat! .... Hvad skal det betyde?

Destournelles. De skal strax faa det at vide, Herr Marquis; men min ærede Klient vil erindre sig det Løfte, han har gjort mig, at støtte sig til min Erfarenhed og lade mig fremsætte Anledningen til vort Besøg.

Bernard (fatter sig, sagte til Destournelles.) Det er billigt, jeg har lovet mig selv at nyde min Hævn i lange Drag.

Destournelles (ligeledes.) Saa lad mig da ogsaa smage min.

Marquien. Nu vel, mine Herrer, hvorom er Talen?

Destournelles (gravitetisk.) Herr Marquis, blandt de talrige Beviser paa Velvaagenhed, hvormed De i Morges overøste mig, er der især et, som jeg ikke kunde glemme. Herr Marquien værdigedes at bevidne mig Udtryk, der var ligesaa rørende som smig-

rende for min Egenkjærlighed, at De ønskede at høre mig plaidere i en eller anden vigtig Sag. Der fremstiller sig nu en, som lover at blive glimrende og synes i højeste Grad at maatte vække Herr Marquiens Interesse.

Marquien. Min Interesse? (sagte til Baronessen). Jeg tror, han gjør Nar af mig.

Destournelles. Det er et af disse skjønne Dramer, som Teatret misunder Fru Justitias Tempel. Naar det skal spilles, vil jeg, hvis Fru Baronessen vil ledsage sin ædle Ven, holde en Hæderplads aaben og bestræbe mig for, at mit Ord kan blive en saa glimrende Tilhørerkreds værdigt.

Marquien (sagte til Baronessen). Det gaar for vidt! .... Baronesse, hold mig ikke tilbage!

Baronessen (sagte til Marquien, idet hun gaar bag ham). Rolighed! Koldblodighed! (højt) Og denne Sag, Herr Destournelles? ...

Destournelles. Vedrører meget nær Herr Marquien, og det er netop den Sag, hvormed min Klient vil underholde ham.

Baronessen. Det vil være os en stor Fornøjelse at høre Herr Destournelles's veltalende Foredrag, naar Sagen kommer for; men her ere vi ikke i Retten, og hans Nærværelse her som Advokat kan, som jeg formoder, ikke andet end forundre Herr Marquien.

Marquien. Det er sandt .... Jeg kan ikke forklare mig, at Herr Destournelles —

Bernard. Nu vel, lad saa være, det er mig, som vil henvende mig til Dem.

Marquien (stolt, idet han gaar forbi Baronessen). Min Herre, hvis De er kommen hid, for at drøfte en indbyrdes Interesse, kunde De synes mig, ganske simpelt ladet min Sagfører slaas med Deres Advokat. Men skal vort Møde have en privat Karakter, saa vil jeg sige Dem, min Herre, at jeg ikke har for Sædvane at lade en Tredjemand være tilstede ved saadanne Samtaler.

Baronessen (afsides). Meget godt!

Destournelles. De tager fejl, Herr Marquis! I Embeds Medfør skylder jeg min Klient at understøtte ham.

Marquien. Paa Deres Kontor .... i Retten ... det er muligt! Men her, hos mig, ligeoverfor mig, det er en anden Sag.

Destournelles. Men —

Bernard. Lad det være nok! (Han gaar forbi Destournelles). Hvad der ligger mig paa Hjærte, kan ingen bedre sige Dem end jeg ... Forlad os, Herr Destournelles.

Destournelles. Hvorledes?

Bernard. Jeg fordrer det.

Destournelles. Naar det ikke kan være andet, og siden altsaa Herr Marquien nægter at lade en Tredjemand være til Stede under denne Samtale, saa maa vi, Fru Baronesse, finde os i at trække os tilbage.

Baronessen (afsides). O Himmel!

Bernard (hurtig). Nej, bliv, Fru Baronesse.

Destournelles. Hvorledes?

Baronessen (afsides). Jeg aander atter.

Bernard. Jeg er overbevist om, at Herr Marquien ikke vil have noget imod Fru Baronessens Nærværelse; hvad jeg har at sige Dem vedkommer Dem lige meget begge.

Destournelles (sagte til Bernard). Ulykkelige ... De kjender hende ikke.

Bernard (ligeledes). Jeg kjender hende, vær uden Frygt.

Destournelles (som før). De ved ikke, hvilken glat Tunge —

Bernard (som før). Jeg svarer for mig, endnu en Gang forlad os.

Destournelles (afsides). Han er fortabt ... Og hvis jeg ikke finder et Middel til at afbryde Samtalen —

Marquien. Herr Destournelles! ...

Destournelles. Jeg gaar. (Til Baronessen) Jeg efterlader Rinaldo i Armidas Have. (Han gaar forbi Bernard). Herr Marquis, jeg har al Grund til at tro, at De vil blive tilfreds med min Klient.

Marquien (viser ham høflig Døren). Herr Destournelles ...

Destournelles (hilser). Herr Marquis ...

(Han gaar.)

Sjette Scene.

Baronessen. Marquien. Bernard.

Marquien. Nu, min Herre, ere vi alene, behag at sætte Dem ... Jeg er beredt til at høre Dem. (Han sætter sig.)

Bernard (afsides, idet han sætter sig). Lad mig beherske mig, om det er muligt, og gid hvert af mine Ord maa bore sig i deres Hjærter, som et Dolkestik.

Marquien. Maa jeg først vide, min Herre, med hvem jeg har den Ære at tale?

Bernard. Om et Øjeblik, Herr Marquis. Førend jeg siger Dem, hvem jeg er, behøver jeg at gjenkalde i Deres Erindring Ting, som man siger, at De har glemt; ved at høre mig vil de lettelig fatte, hvorfor jeg har villet se Dem, førend jeg overgav min Sag i Rettens Hænder.

Marquien. Tal da, jeg hører Dem.

Bernard. Her Marquis, det er nu 25 Aar siden store Begivenheder forefaldt, og en ny Morgenrøde gik op for Frankrig. De hørte ikke til dem! som den Gang hilste den med Kjærlighed; thi De var en af de første, som gav Tegnet til Afrejsen. Fædrelandet kaldte Dem tilbage, det var dets Pligt; De var døv for Opfordringen; det var nu Deres Sag; det konfiskerede Deres Godser, det var dets suveræne Vilje.

Marquien. Min Herre!

Baronessen (sagte). Min Ven!

Bernard. Disse Godser bleve Folkets Ejendom; en af Deres Forpagtere kjøbte

dem for sit Ansigts Sved, og da han havde lappet Deres Forfædres Ejendom sammen, Stykke for Stykke, trak han den af sig som en Kappe og hang den om Deres Skuldre.

Marquien. Min Herre!

Baronessen (sagte). Tys!

Bernard. Ved hvilket Trylleri bekvemmede denne Mand sig til en saa umaadelig Højmodighed? Hvorledes besluttede han sig til at overgive i Deres Hænder Flidens hellige Erhverv? ... Fru Baronesse, maaske De kunde forklare mig det?

Baronessen. Jeg, min Herre!

Bernard. Hvad jeg for min Del ved, er, at denne Mand døde uden at have forbeholdt sig et Stykke Jord til sin sidste Søvn, idet han lod dem, Herr Marqüis, være rolig Besidder af en Formue, som ikke havde kostet dem anden Møje end at vende tilbage til Frankrig og aabne Haanden, for at modtage den.

Marquien (rejser sig og gaar forbi Baronessen, som ogsaa rejser sig). Min Herre, et saadant Sprog —

Bernard (rejser sig ligeledes). O, de skal høre mig ... Jeg er ikke færdig ... De maa vide, hvad De har gjort, og hvad der venter Dem.

Marquien. Tag dem iagt, min Herre! jeg er i mit Hjem; men jeg kunde maaske glemme det.

Bernard. Deres Hjem!

Baronessen. Herr Marquien har Ret, Deres Ord ere grusomme og vilde saare os dybt, hvis de vare fortjente.

Bernard. Det er sandt, jeg glemmer mig. Nu vel, lad se, om jeg har Uret? Mine Ord ere grusomme ... svar mig, bevis mig at de ere ufortjente.

Marquien. Min Herre!

Baronessen. Sæt Dem, min Ven. (Marquien sætter sig i den Lænestol, der før blev benyttet af Baronessen). Min Herre, da De har anmodet mig om at overvære denne Samtale, vil De uden Tvivl tillade, at jeg tager Del deri, og da jeg er en af de paagjældende, svarer for os begge? (Hun sætter sig ligesom Bernard). De er ung, min Herre, hvis De havde set denne nye Morgenrøde, hvorom De taler, gry, vilde De, ligesom vi, erkjendt den for en blodig Morgenrøde.

Bernard. Fru Baronesse!

Marquien. Ja, for Pokker, jeg vilde set, hvad De havde gjort. Hvis man sagde Dem, at dette Slot truedes med Ødelæggelse, hvis dette Gulv bævede under Deres Fødder, og dette Tag peb og knagede over vore Hoveder, vilde De da blive roligt siddende i denne Lænestol? Hvis Bøddelen med Øxen bag paa Ryggen kaldte Dem med sin blideste Stemme, vilde De da skynde Dem at løbe til?

Bernard. Min Herre!

Baronessen. De kan tro, at der i Emigranternes Rækker mødtes ædle Hjærter, der forbleve franske paa den fremmede Jordbund; Racroi udelukker ikke Austerlitz, Rouvines og Marengo ere Søstre; det er ikke den samme Fane; men det er altid det sejrende Frankrig.

Marquien (tager en Pris Tobak). Vissélig, vissélig (sagte). Meget godt, Baronesse, meget godt.

Baronessen. Og hvis De nu, da denne lille Regning engang er opgjort, vil vide, ved hvilket Trylleri Herr Stamply besluttede sig til at gjengive denne Ejendom til en Familje, der altid havde overøst ham med Godhed — saa vil jeg sige Dem, min Herre, at han kun har adlydt sin skjønne Sjæls fromme Indskydelse.

Bernard. Er De sikker derpaa, Fru Baronesse? Hvad jeg kan forsikre Dem, er, at saalænge hans Søn levede, bekymrede han sig ikke engang om at vide, om denne Familje var til.

Baronessen. Min Herre, jeg tror, at De skjænder hans Minde.

Bernard. Jeg!

Baronessen. Hvis hans Søn kom tilbage blandt os —

Bernard (rejser sig). Hvis hans Søn kom tilbage! .... Lad os antage, at han, efterladt som død paa en Valplads, saa' sig slæbt fra Steppe til Steppe midt ind i Siberien. Efter at have tilbragt fem Aar i et frygteligt Fangenskab, vil han gjense sin gamle Fader, som ikke mere venter ham ... Han rejser, han gjennemvandrer glad de øde Sletter. Han kommer, hans Fader er død, hans Arv i andres Hænder, han har ikke mere Tag eller Arne. Han forhører sig, og snart faar han at vide, at man har benyttet hans Fraværelse til at bedrage en lettroende og forsvarsløs Olding; han erfarer, at man har forledet ham til at plyndre sig selv og derpaa betalt hans Velgjerninger med den sorteste Utaknemlighed. — Hvad vil Sønnen saa gjøre? Det er bestandig kun Antagelser. — Han vil opsøge Ophavsmændene til disse Nederdrægtigheder og disse Forræderier, han vil sige til dem: Det er mig, mig, som I troede død, mig, Sønnen af den Mand, som I have plyndret, som I have ladet dø af Sorg og Ærgrelse; det er mig, Bernard Stamply! Hvad vilde disse Mennesker da svare?

Baronessen. Hvad de vilde svare?

Marquien (rejser sig og gaar imellem dem). Det er mig, som vil sige Dem det ... og lad nu al Forstillelse fare; thi vi ved nu hvem De er.

Baronessen (rejser sig efter Marquien, sagte). Hvad har De i Sinde;

Marquien. Lad mig tale! — Da jeg vendte tilbage til mine Forfædres Ejendom, modtog Deres Fader, som var en brav

Mand, mig paa denne Tærskel og sagde disse simple Ord: „Herr Marquis, De er i Deres Hjem", Jeg vil ikke sige Dem mere end: De er i Deres Hjem, Herr Bernard.

Bernard. Herr Marquis, det ved jeg.

Marquien. Behag da at betragte dette Hus som Deres. De er kommen med fjendtlige Hensigter; jeg mistvivler ikke om snart at indgive Dem bedre Følelser. De tror at have Rettigheder at udøve over denne Ejendom, og jeg tror at kunne bestride disse Rettigheder; lad os da begynde med at gjøre hinandens Bekjendtskab, og senere kunde en Udjævning —

Bernard. Nej, nej, jeg venter intet af Deres Godhed, vent intet af min. Jeg ved kun en eneste Afgjørelse mellem os, den, som Loven har forskrevet. Der er ikke en Krog af denne Ejendom, som min Fader ikke har vædet med sin Sved og sine Taarer, det er ikke passende, at jeg gjør den til Skueplads for en Komedie.

Baronessen. Ah, min Herre, De er ikke Bernard, De er ikke vor gamle Vens Søn.

Bernard. Fru Baronesse —

Baronessen. Nej, Deres Fader var en billig Mand, af en retfærdig og maadeholden Tænkemaade. Han vilde ikke ladet sig henrive af en uoverlagt Vrede, han vilde frygte for at bedrages af Bagvaskelsen; førend han besluttede sig til at hade, vilde han overbevist sig om, at han ikke var et Redskab for en ondskabsfulds Hævn.

Bernard. Fru Baronesse —

Marquien. Ej, Baronesse, lad ham have sin Vilje; jeg beder Dem; gjør ingen Indsigelser.

Bernard. Herr Marquis, jeg ved slet intet; jeg ønsker kun at tro paa Æren, paa Hengivenheden, paa Retskaffenheden .... og hvis det var sandt —

Baronessen. Nu vel, min Herre .... Tillad mig —

(Man hører Raab uden for. Destournelles træder ilsomt ind.)

Syvende Scene.

Marquien. Baronessen. Destournelles. Bernard.

Destournelles. Kom, kom, ædle unge Mand .... O, om Forladelse, Fru Baronesse, om Forladelse, Herr Marquis; men jeg er saa bevæget —

Marquien. Hvad er paa Færde?

Destournelles. Hele Landsbyens Befolkning .... som jeg har mødt, og for hvem jeg ikke har kunnet fortie vor unge Krigers vidunderlige Tilbagekomst —

Baronessen. Hvorledes, De har tilladt Dem —

Destournelles. Denne uventede Nyhed har vakt en Overraskelse, en almindelig Begejstring .... De ere her, to hundrede Bønder .... som med høje Raab fordre at se deres Barndoms Legekammerat .... Helten fra Volontnia!

Marquien. Herr Destournelles!

Destournelles. Hvis Herr Marquien vil tage Plads ved Vinduet, vil De nyde et meget rørende Skuespil. To hundrede Landboere, der kappes om at trykke deres nye Herres Haand.

(Raabene tiltage.)

Marquien. Herr Destournelles!

Destournelles (gaar til Glasdøren tilhøjre.) Hør, hør, der ere de .... Se, de have gjennembrudt Gitret, og nu ere de i Gaarden.

Bernard. En saadan Modtagelse! .... Jeg var langt fra at vente mig —

Destournelles. Skynd Dem, de ere i Stand til at bryde ind i Slottet.

Marquien. Bryde ind! .... Lad dem komme .... Jeg venter dem! .... Hejda Jasmin .... La Brisée .... alle mine Lakajer!

Bernard. Kald ikke paa Hjælp! Det er mine Venner, og jeg skal nok formaa at holde dem i Skrankerne.

Destournelles (idet han gaar ud, til Marquien.) Er det muligt! Min Klient Gjenstand for en saa populær Hyldest! Ah, Herr Marquis, hvilken Episode for min Tale i Retten!

(Han gaar med Bernard. — Ved Synet af dem fordobles Raabene uden for.)

Ottende Scene.

Baronessen. Marquien.

Marquien. Hvilken Larm! Saaledes raabte de Dyr ogsaa, da jeg kom tilbage!

Baronessen. Den fordømte Advokat!

Marquien. O, han skal ikke dø i Synden! Han skal gjøre Bekjendtskab med min Stok .... og hvad hans Klient angaar ....

Baronessen. Berolige Dem!

Marquien. For Pokker, en Slyngel, hvis Moder jeg i ti Aar har set bringe Mælken af sine Køer hid, kommer og fornærmer mig i mit Hus, og jeg kan ingen Ting gjøre.

Baronessen. Berolige Dem, siger jeg!

Marquien. En Prakker, som tredive Aar før vilde skattet sig altfor lykkelig ved at strigle mine Heste og trække dem til Vands.

Baronessen. Revolutionens Velgjerninger!

Marquien. Den Ulykkesfugl! .... Men hørte De, med hvilken Salvelse denne Tørvetriller talte om sin Faders Sved? Naar de have sagt „Sveden", have De sagt alt. Deres Forfædres Sved! .... Deres Forfædres Arbejde! .... De uforskammede Tos-

ser .... Som om deres Forfædre havde opfundet Sveden og Arbejdet! Bilde de sig da ind, at vore Forfædre ikke ogsaa kunne svede? Tænke de, at man sveder mindre under Panseret end under Bondekoften.

Baronessen. Han kan komme tilbage hvert Øjeblik.

Marquien. Og denne Destournelles, med sin Helt fra Polontnia .... Jo, jeg takker, disse Helte! disse mageløse Sammenstød, hvoraf Herr Bonaparte har gjort saa stort Væsen! Man ser, at Enden paa Historien er, at de døde rejse sig selv igjen, og de faldne befinde sig bedre end nogen Sinde. Fru Baronesse, naar en Seiglière falder, saa rejser han sig aldrig mere.

Baronessen. Det tror jeg gjærne.

Marquien. Men selv om det kun er en Stamply, der lader sig slaa ihjel i Frankrigs Tjeneste, saa er vet dog det mindste, man kan fordre af ham, at han ikke selv kommer og fortæller det til Folk. Hvis denne Døgenigt havde Hjærte for fire Skilling, vilde han rødme ved at føle sig i Live og kaste sig paa Hovedet i Floden.

Baronessen (ler.) Hvor kan De fordre Levemaade af slige Folk?

Marquien. Lad ham leve da, men skjule sig! — „Skjul Dit Liv!" har den Vise sagt. Hvorfor blev han ikke i Siberien? Der var han jo akklimatiseret.

Baronessen. En Arv paa en Million! .... Man kan forlade Urals Høje og Baskirernes Omgang for mindre.

Marquien. En Arv paa en Million! .... Hør, Fru Baronesse, hvis han driver mig til det yderste —

Baronessen. Hvad vil De gjøre?

Marquien. Jeg skal trække ham fra Domstol til Domstol.

Baronessen. Saa sparer De ham den Umage at trække Dem; thi De ser, han kjender sine Rettigheder; han er vel underrettet.

Marquien. Ja, af denne Destournelles.

Baronessen. Som driver ham frem, som sporer ham .... Saa længe Bernard staar under hans Indflydelse .... O, hvis man kunde skille dem ad .... Da skulde jeg vel endnu kunne svare for —

Marquien (trækker paa Skuldrene.) Ja, men hvorledes? .... Det er umuligt!

Baronessen (hurtig.) Vent! .... O hvilken Tanke! .... Jeg har ham!

Marquien. Hvad mener De?

Baronessen. Jeg har ham, siger jeg Dem. Mit Brev! .... dette Brev, som jeg nylig gav Dem?

Marquien (peger paa Bordet tilvenstre.) Nu vel dette Brev, det er der i Skuffen.

Baronessen (iler til Bordet, aabner Skuffen, tager Brevet og ringer.) Jasmin!

Marquien. Hvad vil De gjøre?

Baronessen. De skal faa det at vide. — Jasmin!

Marquien. Men forklar mig i det mindste —

Baronessen. Hvorledes? Forstaar De ikke? Dette Brev kalder Destournelles til Paris. Man forkynder ham, at hans Udnævnelse til Assessor afhænger af hans Nøjagtighed i at begive sig til Ministeren.

Marquien. Nu vel?

Baronessen. Nu vel! Herr Bernards Interesser ere ham mindre dyrebare end hans egne, og vær vis paa, at han vil rejse om et Kvarter.

Marquien. De kan tro?

Baronessen. Derfor indestaar jeg. og naar han en Gang er rejst, forsikrer jeg Dem, at han vil blive der længere, end vi behøve, for at faa bragt hans Klient til Fornuft. — Jasmin! — Gud, Bernard!

(Bernard kommer tilbage fra højre.)

Niende Scene.

Marquien. Baronessen. Bernard.

Bernard. Tak, mine Venner, Tak. — Hvilke brave Folk! Jeg forudsaa det Øjeblik, da de vilde sprænge Porten, og hvis ikke Herr Destournelles havde været .... O jeg vil ikke lægge Skjul derpaa, jeg er inderlig rørt.

Baronessen. I det mindste, min Herre, kan De indse, at ikke al Verden her hader Dem.

Bernard (uden at svare hende, hilser hende dybt, gaar forbi hende og hen til Marquien). Herr Marquis, førend jeg gaar ud af dette Slot, hvor jeg ikke mere bør vende tilbage uden som Herre, kommer jeg, rolig i Sind, for at sige Dem, at om jeg end ikke opgiver nogen af mine Rettigheder, om jeg end gjør Brug af dem alle, har De fra min Side intet at frygte, der kunde saare Deres Værdighed, intet, der er under min. Jeg rejser, jeg overlader til Dem, hvad De vil gjøre; raadspørg Deres Ære; den vil bedre end jeg, bedre end Retten sige Dem, hvad De har at gjøre. (Han bukker, Marquien hilser ham. Bernard gaar henimod Glasdøren.)

Baronessen (gaar hen til Marquien, sagte.) Han gaar.

Marquien. Lad ham gaa Pokker i Vold! (Han sætter sig i en Lænestol tilvenstre.)

Baronessen (nærmer sig hurtig Bernard). Hvad min Herre, er det saaledes ....

Bernard (vender sig ved Glasdøren). Fru Baronesse, jeg har den Ære at sige Dem Farvel.

(Han bukker og vil gaa, Helene træder ind fra Baggrunden.)

Tiende Scene.

Marquien siddende. **Helene**. **Baronessen** ved anden Kulisse. **Bernard**, som, da han hører Helene, har forladt Glasdøren og er kommen frem paa Scenen.)

Helene. Er det sandt? Hvad hører jeg? .... Fader, skulde det være muligt? .... Herr Stamply .... Bernard —

Marquien (peger paa Bernard.) Han staar for Dig.

Helene (vender sig hurtig og udstøder ved Synet af Bernard et Skrig). Ah!

Bernard. Frøken! —

Helene. De lever .... De lever .... Er det dog sandt?

Bernard. Frøken —

Helene. De lever .... O Tak, min Gud! .... Ja, jeg burde have gjenkjendt Dem .... saa ofte som jeg har hørt tale om Dem .... Tilgiv, jeg er ganske forvirret .... Bevægelsen .... Lykken —

Baronessen. Det er sandt .... Herr Bernard hører blandt Deres gamle Venner.

Helene. Og Deres Fader, som har forladt denne Verden med Haabet om at gjenfinde Dem i en anden! .... Himlen har da ogsaa sine Smerter og Skuffelser .... Men for os, som er tilbage, hvilken Glæde! .... Ja, Fru Baronessen har Ret: jeg regner Dem blandt mine Venner; maa jeg ikke nok? Herr Stamply holdt af mig, og jeg holdt af ham igjen .... Han var min gamle Kammerat .... med ham talte jeg om Dem, med Dem vil jeg tale om ham.

Bernard. Om ham!

Helene. Men det falder mig ind .... Fader, har man ladet Værelser sætte i Stand til Herr Bernard?

Bernard. Hvorledes?

Helene. Thi De er her i Deres Hjem.

Marquien. Jovist, hans Værelser; Han vil ikke have noget at gjøre med os.

Baronessen. Han hader os.

Helene. De hader os? .... Jeg havde Deres Fader kjær, og De hader min .... De hader da ogsaa mig? .... Hvad har jeg gjort Dem? Hvorledes have vi kunnet fortjene Deres Had?

Bernard. Nej, Frøken, nej, jeg hader ikke Dem.

Helene (ser rundt om sig). Nu, hvem da?

Marquien. Dette Gulv brænder under hans Fødder.

Baronessen. Det vilde være ham umuligt at lukke Øjet under dette Tag.

Helene. Hvorledes? (for sig selv). Hvilket ædelt Hjærte! Han, et Offer for sin Faders Retskaffenhed, afslaar af Stolthed at modtage Lønnen (højt). Herr Bernard, vi have intet at skjænke Dem, vi kunne blot give Dem tilbage med den ene Haand, hvad vi have modtaget med den anden. De maa ikke sige nej, for ikke at ydmyge os.

Bernard. Frøken —

Marquien. Du kjender ham godt. — Han vilde hellere hugge sin Haand af end række os den.

Helene (rækker efter en Pause Bernard Haanden.) Er det sandt?

Bernard (trykker Helenes Haand). Frøken, jeg velsigner Dem, jeg højagter Dem, men —

Helene. De maa ikke rejse, De har i fem Aar været Fange i Rusland, De kan da gjærne være det lidt hos os. Er det da en saa forskrækkelig Tanke at føle sig elsket? I Deres Faders Navn, som fandt Behag i at kalde mig sit Barn, De maa blive; jeg vil det, jeg fordrer det.

Bernard. Frøken —

Helene. Jeg beder Dem derom.

Baronessen (affides). Nu har vi ham! (Helene nærmer sig sin Fader).

Bernard (affides). Denne Engel lever med dem! .... Hvis man havde bedraget mig!

Helene (vender sig om). Nu vel?

Baronessen (affides). Han betænker sig.

Bernard. Jeg ved ikke .... jeg kan ikke —

Jasmin (træder ind igjennem Døren tilvenstre). Herr Marquis, der er serveret.

Marquien (rejser sig). En god Nyhed .... Paa min Ære, enten han rejser eller han bliver, til Bords! Jeg dør af Sult.

Helene. De maa i det mindste spise med os. De skal sidde ved Siden af mig, vi skulle tale om Deres Fader.

Bernard. Om min Fader!

Marquien (til Baronessen). Vi skulle drikke paa hans Minde i et Glas Vin, hvoraf han ingen Haber var.

Bernard. Er det en Drøm?

Marquien. Deres Arm, Fru Baronesse.

Helene. Deres, Herr Bernard.

Marquien. Til Bords!

Baronessen. Afsted.

Destournelles (træder ind fra Baggrunden). Himmel, hvad ser jeg? .... Min Klient!

Marquien. Herr Destournelles.

Baronessen. Han kommer netop tilpas.

Helene. Ja, for at Festen kan være fuldkommen, min gode Herr Destournelles, maa De spise med os.

Marquien. Hm?

Destournelles. Hvorledes?

Baronessen (sagte). Lad hende raade.

Destournelles (sagte til Bernard). Ulykkelige, hvad gjør De?

Bernard (sagte til Destournelles). Det er umuligt at afslaa .... Vi ville rejse i Aften.

Marquien (byder Baronessen sin Arm). Fru Baronesse —

Baronessen (sagte til Marquien). Nej, tag Destournelles.

Destournelles (sagte). Det gjælder at vaage over min Klient.

(Helene og Bernard staar ved Døren tilvenstre).

Marquien (til Destournelles). Nu kommer De, min Herr Cujatius, min Hugo Grotius?

Destournelles. Jeg takker, Herr Marquis.

Marquien. Jeg har i Sinde at drikke Dem fuld, og vi skal synge ved Desserten.

Destournelles. Lad gaa!

(De gaa ud tilvenstre, Baronessen følger dem med Øjnene; naar de ere borte, kalder Baronessen hurtig og halvhøjt paa Jasmin, som befinder sig tilvenstre.)

Baronessen. Jasmin!

Jasmin. Fru Baronesse?

Baronessen. Tag dette Brev .... Under Maaltjdet giver De det til Herr Destournelles, og De siger ham, at et Ilbud .... De forstaar .... et Ildbud, en ubekjendt har bragt det fra Poitiers.

Jasmin. Ja, Fru Baronesse. (Han gaar mod Udgangen, men vender tilbage til Baronessen). Det angaar?

Baronessen. At gjøre, hvad jeg har sagt Dem. De har forstaaet?

Jasmin. Fuldkommen (han gaar).

Baronessen. Og nu, Marquis, kan De synge ved Desserten.

Tredie Akt.

Slottets store Salon. Dør i Baggrunden, Døre i Hjørnerne. Paa første Kulisse paa hver Side af Scenen et Vindu. Borde paa højre og venstre Side af Scenen.

Idet Tæppet gaar op, tegner Helene ved Bordet tilhøjre, Bernard staar ved Siden af hende og betragter hendes Arbejde. Paa den anden Side af Bordet sidder Baronessen og broderer. Yderst paa den modsatte Side af Scenen, læser Marquien, udstrakt i en Lænestol, en Avis.

Første Scene.

Marquien. Bernard. Helene. Baronessen.

Helene. De finder altsaa denne Tegning nøjagtig, Herr Bernard.

Bernard. Ja, meget nøjagtig.

Helene. Jeg kunde vise Dem mange andre. I Tyskland gik jeg aldrig hjem uden en ny Skizze i min Mappe. Bayern er et smukt Land, ikke sandt?

Bernard. Dejligt, Frøken.

Helene (dæmper Stemmen). Nu vel, skulde De tro det, jeg er den eneste her af den Mening?

Marquien (afbryder sin Læsning.) Fortræffeligt!

Baronessen. Hvad er det?

Marquien. Fru Baronesse, hør kun hvad der staar i Bladet.

Baronessen. Jeg hører.

Marquien (læser). Siden vore Fyrsters Tilbagekomst er Embedsraseriet i Frankrig bleven en ren Smitsot.

Baronessen. Det er ikke noget nyt.

Marquien. Det er sandt, det var ligedan før; men hør: (læser). Iblandt den Skare, der bejler til Ministeriets Gunst, er man bleven opmærksom paa en Notabilitet fra Poitiers's Skranke, Herr D***, som i Løbet af de sidste sex Uger stadigen har gjort sig bemærket i Bureauerne .... Sex Uger Baronesse.

Baronessen. Jeg hører det nok.

Marquien .... „Ved sin ufortrødne og utrættelige Iver. Vi vilde haabe, at Herr Seglbevareren" .... Deres Ven; Herr Malebois .... „vil have Medlidenhed med denne uheldige Ansøger, der altid har ønsket at erholde en Assesorplads ved den Kongelige Domstol i hans Departement. Hans Adkomster til denne Post ere visselig grundede, thi han har i saa lang Tid tragtet efter den". — Det er virkelig piquant .... Det er dog kun vort Parties Penne, der kunne skrive i den Smag. Hvad siger De derom?

Baronessen. Jeg siger, at .... Malebois er en klog Mand, som gjærne gjør sig sine Venner forbunden, og at, hvad han gjør, er vel gjort.

Helene. Men at Herr Destournelles ikke har ladet høre fra sig i sex Uger, det er dog selsomt.

Baronessen. Herr Bernard har uden Tvivl været heldigere end vi?

Bernard. Jeg, Fru Baronesse? .... Hvorfor tror De det?

Baronessen. Jo, thi Jasmin bringer Dem ofte Breve fra Pares, og jeg tænkte —

Helene. Var det da, for at faa denne Ansættelse, at Herr Destournelles forlod os saa hurtigt?

Baronessen. Det er rimeligt .... Jeg for min Del ved intet derom.

Helene. Jeg husker det saa godt; det var den første Gang, Herr Bernard spiste med os.

Baronessen. Virkelig?

Helene. Og hvilken Møje vi siden havde, for at beholde Dem paa Slottet! Og De vilde endda have forladt os .... De vilde vist, hvis jeg ikke var falden paa den Tanke, at tilbyde Dem Portnerboligen.

Bernard. Det var der, min Fader døde; Frøken, det var der, De lukkede hans Øjne.

Helene. Tilstaa det, Herr Bernard, De havde mange Fordomme imod os.

Bernard. Jeg havde kun Erkjendtlighed for Dem, min Frøken.

Helene. Det er ikke noget Svar .... Jeg tør vædde, at De den Dag i Dag –

Bernard. I Dag! Men er da ikke min Nærværelse her det bedste Svar?

Helene. Jeg vil tro det .... thi jeg tilstaar Dem, jeg frygtede, at Deres evige Ordstrid med min Fader --

Bernard. Bryd Dem ikke derom, Frøken, Denne Ordstrid, hvori han udtaler sig med saa megen Livlighed og Heftighed, hvori Herr Marquiens Karakter viser sig saa frit og aabent, har bidraget mere til at adsprede de Fordomme, De omtaler, end alt, hvad man kunde sagt mig. (Idet Bernard siger dette, har han nærmet sig Marquien; De ryste hinandens Haand.)

Helene (rejser sig). Ligemeget .... jeg maa dog skjænde paa Dem; De er altfor paastaaelig, altfor heftig i Deres Disputer .. I Gaar, for Exempel --

Marquien (rejser sig). I Gaar ... skjænd ikke paa ham, jeg havde Uret; jeg er kommen til bedre Erkjendelse. Bernard, jeg indrømmer det, Deres Kleber kunde have været en god Adjutant hos Marschallen af Sachsen, og jeg vil tilstaa, at de gamle berømte Generaler have ikke udtømt vore Soldaters hele Hengivenhed og Udholdenhed.

Bernard (ironisk). Det er megen Ære, De viser vore Soldater.

Marquien. Imidlertid maa jeg dog sige Dem --

Baronessen (som har rejst sig samtidig med Marquien og er gaaet hen til ham). For Guds Skyld! Vil De nu begynde forfra!

Helene. Det er sandt, lad Politiken fare; det er den alene, som gjør Dem uenige.

Baronessen. Væk med Krigshistorien! Lad os hellere tale om Deres Jagt i Gaar.

Helene. Ja, i det Punkt i det mindste ere De altid enige.

Marquien. Det tilstaar jeg: en god Jæger, lystig Kammerat .... Det er en Fornøjelse at gjennemstrejfe Skovene med ham og at klinke med ham om Aftenen efter Tilbagekomsten.

Bernard. Fornøjelsen er min, Herr Marquis.

(De ryste hinandens Haand.)

Helene. Det var Ret, saadan skal det være. Men kom hid, Herr Bernard; jeg vil spørge Dem om noget. (Hun sætter sig igjen, Marquien ligeledes.) Se, om det er rigtigt? .... Er det der, Floden løber?

Bernard. Ja, Frøken, det er Regen-Floden; Landevejen fra Nürnberg til Regensburg gaar over den her paa dette Sted; her ser man Kirketaarnet i den lille By Eckmühl, det er let at kjende, det er der, at en af vore Generaler har erobret sin Fyrstetitel.

Marquien. Om hvilken Fyrste taler De?

Bernard. Om Hertugen af Auerstedt, Fyrsten af Eckmühl, Marschal Davoust.

Marquien. Davoust? .... Hvad er det for en?

Bernard. Hvad det er for en, Herr Marquis? Det er Helten, som forberedede Wagram.

Marquien. Wagram! (affides.) Det er vel nok en Fyrste!

Bernard. Det er den Sejerherre, som har aabnet os Wiens Porte, hvor Kejseren hævede en Erkehertuginde til en Kejserindes Rang.

Marquien. Hvilken Skandal! Cæsarernes Datter til en lille Officer, en Lykkeridder.

Bernard. Til Krigsguden! Til Verdens Behersker!

Marquien (rejser sig). Bah! Fordi han har vundet nogle Slag paa alle militære Reglers Bekostning .... thi med dette Pokkers Menneske kunde ingen gjøre nogen Beregning .... De erindrer Dem, Fru Baronesse, da vi vare paa Rejsen i Preussen .... Vi vare næppe komne i Hus, man troede ham langt væk, og saa var han i Hælene paa os.

Baronessen (ler). Ja, vi maatte bryde op det hurtigste, vi kunde .... thi i mindre end tre Uger --

Bernard. Var det forbi med Preussen .... Han drog fra Jena og holdt Indtog i Berlin.

(Helene rejser sig urolig og bliver ved Bordet.)

Marquien. Tre Uger .... hvilken Formløshed! Nej, da lover jeg Syvaarskrigen ... Trediveaarskrigen, det kan lade sig høre; der var Generaler, som havde Manerer.

Baronessen (ler). Man havde Tid til at besinde sig.

Marquien. Nu, Gud være lovet, kan han da ikke længere fremture med sine Narrestreger.

Bernard. Ja, nu kan man sove rolig i Wien og Berlin.

Marquien. Vi have gjort ham spagfærdig.

Bernard. Hvem, De? For at faa Bugt med ham, behøvedes hele Europa.

Marquien. Endelig har han faaet den fortjente Løn for sine Krumspring.

Baronessen (til Marquien). Min Ven!

Bernard (opbragt). Sine Krumspring?

Helene. Hr. Bernard!

Marquien. Ja, jeg staar ved mit Ord: Krumspring!

Bernard. De vover?

Helene (sagte). O! lad dog være! ...

Bernard (gaar forbi Helene). Herr Marquis! --

Helene. Ikke et Ord mere .... for min Faders Skyld! ....

Bernard (hører hende næppe). Frøken!

Helene. For min Skyld!

Bernard. For Deres Skyld! .... (Efter en Pavse.) Jeg adlyder.

Helene (giver ham Haanden). Tak.

Marquien. Jeg har bragt ham til Tavshed. (Han gaar hen og strækker sig i sin Lænestol.)

(Bernard har trykket Helenes Haand, som hun rakte ham, og er gaaet hen mod Baggrunden af Theatret. Helene sætter sig atter til sin Tegning. Bernard nærmer sig hende og sætter sig ved Siden af hende.)

Baronessen (som har iagttaget alt, hvad der er foregaaet, og som staar foran paa Scenen). Hun tæmmer ham med et Blik, et Ord .... Fortryllelsen er endnu ikke hævet .... Det er godt. Jeg kjender ham, han vil ikke forarme den Kvinde, han elsker .... Fra denne Side er jeg rolig. — Men Helene .... hvad skal jeg tro? Kunde hun glemme sin Fødsel og sin Rang og dele den Lidenskab, hun indgyder ham? Jeg vil have Øje dermed.

Marquien (lægger Bladet sammen). Saa! nu er det gjort .... Men hvem kommer der? Raoul! (han rejser sig og gaar ham i Møde.)

Anden Scene.

Baronessen. Marquien. Raoul. Helene. Bernard.

Raoul (kommer ind fra Baggrunden). Ja, det er mig.

(Helene og Bernard rejse sig og blive ved Bordet.)

Marquien. Formodentlig for at berige os med en ny Opdagelse?

Raoul. Som De siger. En Opdagelse —

Baronessen. Hvilken?

Raoul. Ja, kan De gjætte?

Marquien. En Salamander? .... En Grævling uden Hale? —

Raoul. Hr. Destournelles.

Alle. Destournelles!

(Almindelig Bevægelse.)

Baronessen (affides). Allerede paa Tilbagevejen .... uagtet hvad der var mig lovet.

Bernard (affides). Fortrædelige Hændelse!

Raoul. Ja, Herr Destournellesr der i sex Uger har været usynlig, og som jeg nu har opdaget —

Marquien. I forstenet Tilstand?

Raoul. Nej, paa min Ære, ganske bevægelig, skridende med lange Skridt hen ad Alleen.

Bernard (affides). Hvad skal jeg sige ham?

Marquien. Fru Baronesse, maaske han kommer, for at modtage vor Lykønskning?

Jasmin (melder i Baggrunden). Hr. Destournelles.

Marquien (gaar og sætter sig). Kom ind, kom ind, vor kjære Ven!

Tredie Scene.

Baronessen. Marquien. Raoul (ved Bordet bag Marquien). **Destournelles. Helene. Bernard.**

Destournelles (som hurtig er kommen ind og har hilst Helene). Det er netop, hvad jeg gjør, Herr Marquis, jeg kommer (mærker Baronessen.) Fru Baronesse!

Baronessen (gaar forbi Marquien). Det glæder mig inderligt at se Dem igjen, Herr Destournelles; jeg ventede Dem ikke saa snart.

Destournelles. Ja, det tror jeg gjærne.

Baronessen. Vær ikke desto mindre velkommen; de uventede Glæder ere altid de største.

Destournelles. Det er kun Fru Baronessen, der forstaar at sige Folk saadanne Forbindtligheder.

Baronessen. Folk, som jeg holder af, Herr Destournelles.

Destournelles. Og som holder af Dem igjen, Fru Baronesse (affides). Hvilken Frækhed! (højt.) Ah! .... Herr Bernard.

Bernard (koldt). God Dag, Herr Destournelles, god Dag.

Destournelles (affides). Hvilken Modtagelse! .... Man har sagt mig Sandhed.

Helene. Men, Herr Destournelles, har Deres Rejse været heldig?

Destournelles (kaster et Blik paa Baronessen). Min Rejse? .... Overordentlig heldig.

Marquien. Virkelig! .... Hvad er det da, som dette Blad skoser over?

Baronessen. Er det Herr Assessoren eller Herr Præsidenten jeg skal bringe min Lykønskning?

Destournelles. Jeg vil overraske Dem, Fru Baronesse; hverken den ene eller den anden.

Helene. Hvorledes?

Raoul. Skulde det være muligt?

Destournelles. Det er, som jeg har den Ære at sige Dem.

Marquien. Et Afslag. De!

Baronessen. Jeg kan ikke komme mig af min Forundring.

Destournelles. En Hex, som vil mig tillivs, som aldrig kan tilgive mig, at jeg har læst i Bunden af hendes Sjæl, har krydset alle mine Forholdsregler.

Raoul. En Hex?

Helene. Er De vis derpaa?

Destournelles. Fuldkommen vis.

Baronessen. Hun maa være meget behændig.

Destournelles. Nej, men hun har megen Indflydelse, og da De uheldigvis ikke var til Stede, for at modarbejde hendes ondskabsfulde Planer —

Marquien. Saa er en anden kommen Dem i Forkjøbet.

Destournelles. Ja.

Marquien. Det er oprørende.

Baronessen. Det er en himmelraabende Uretfærdighed.

Marquien. Herr Destournelles! jeg skal klage derover for Kongen.

Destournelles. Herr Marquis, Fru Baronesse, jeg er dybt rørt over Deres Deltagelse .... Men tag Dem dog ikke Sagen for nær! Er jeg ikke bleven Præsident eller Assessor, saa er jeg dog endnu Advokat sam tilforn. At bruge Ordets Vaaben til Forsvar for miskjendte Rettigheder, at opspore List og Rænker, hæve de svage, kue de mægtige, det er endnu en ganske skjøn Stræben; synes De ikke Herr Marquis? Er det ikke Deres Mening, Fru Baronesse?

Marquien. Upaatvivlelig.

Baronessen. Filosofien har til enhver Tid været de store Sjæles Tilflugt.

Helene (nærmer sig Destournelles). Og næppe er De kommen, min gode Herr Destournelles! før Deres første Besøg gjælder os?

Destournelles. Ja, Frøken, ja .... Dem først .... og dernæst —

Baronessen. Og dernæst Herr Bernard.

Bernard. Mig?

Destournelles. Ja i Sandhed .... jeg kan ikke dølge for Dem —

Helene (gaar forbi Destournelles og hen til sin Fader). Ja, siden, en anden Gang .... Herr Bernard raader ikke i Dag for sig selv; han har lovet at ledsage os til Møllen ved Gençais.

Marquien. Møllen ved Gençais?

Helene. Møllerens Enke er syg, jeg skal bringe hendes Børn nogle Klædningsstykker, som jeg vil samle, og hvis Herr Bernard vil have den Godhed at vente paa mig et Øjeblik —

Bernard. De har at befale, Frøken —

Marquien. Saa gaar jeg med Dem. Vaubert, vil De gjøre os Selskab?

Raoul. Nej, Herr Marquis.

Baronessen (afsides). Hvor fejtet! (højt.) Hvorfor? Hvad har Du at gjøre?

Raoul. Frøken Helene ved det. Jeg skynder mig at ende et Arbejde, som jeg haaber, ikke vil være uden Nytte for hendes fattige.

Helene. Det er sandt.

Marquien (afsides). Dersom de fattige skulle vente paa det, for at faa Træsko! .... (højt.) Nu, da det skal saa være, saa giv mig Armen, min Pige, og lad os følge ham ham til Haveporten. Vi ses igjen, Destournelles. Bernard, om et Øjeblik ere vi hos Dem. Godt Ord igjen, min Herr General! Farvel, min Ven! Farvel saalænge!

(Han giver Bernard et Haandslag og gaar med sin Datter. Raoul trykker ogsaa Bernards Haand, idet han gaar. — Bernard ledsager dem til Døren, og gaar et Øjeblik ud med dem. Destournelles, som har fulgt denne Bevægelse, staar forbavset.)

Fjerde Scene.

Baronessen. Destournelles.

Destournelles. En saadan Forstaaelse! .... Uagtet alt, hvad jeg har hørt, kan jeg dog ikke komme mig af min Forundring.

Baronessen. Hvad er det dog, Herr Detournelles? Man skulde tro Dem forundret over, hvad De ser og hører.

Destournelles. Ære være Dem, Fru Baronesse; man kan ikke være klogere, man kan ikke være behændigere.

Baronessen. Hvad mener De?

Destournelles. At det er fint spillet .... og at det var umuligt at benytte min Fraværelse bedre.

Baronessen. Nu er De kommen tilbage, Herr Destournelles, og intet hindrer Dem i at gjøre Dem gjældende, nu da Turen er kommet til Dem. Nu skal De se, hvorledes jeg strax overlader Dem Marken fri. (Bernard viser sig igjen i Baggrunden.) De vil tale med Herr Bernard under fire Øjne, og efter denne Samtale, som jeg kjender i Forvejen, og som ikke gjør mig bange, vil Herr Bernard bedømme, paa hvilken Side man finder Redeligheden eller Behændigheden. God Morgen, Herr Destournelles!

(Hun gaar tilbage paa Scenen og møder Bernard, som synes forlegen; hun viser ham høfligt Destourneles, som en, der har noget at tale med ham, og vexler nogle Ord med ham.)

Femte Scene.

Destournelles. Bernard.

Destournelles. Ja! ja! vi skal se! .... Nu kommer Turen til os. Altsaa her holdes Jagter, her holdes Fester, her er Venskab og her er Elskovssukke! Plads for den ubudne Gjæst! Plads for Knuseren! Her er han.

Bernard. Nu ere vi alene; De har ønsket at tale med mig, jeg er parat til at høre Dem .... De vil uden Tvivl tale med mig om mine Rettigheder?

Destournelles. Paa ingen Maade! Deres Rettigheder ere ubestridelige, det har jeg sagt Dem, jeg holder ikke af Gjentagelser.

Bernard. Nu vel da!

Destournelles. Jeg er kun kommet, for at erfare Deres Hensigter.

Bernard. Mine Hensigter?

Destournelles. Jeg har Lov at være uvidende derom, da De har ladet alle mine Breve ubesvarede, og da jeg i Kraft af Fuldmagten, som De har givet mig, og som endnu er i mine Hænder —

Bernard. Jeg haaber, at De intet har foretaget uden at spørge mig ad?

Destournelles. Nu spørger jeg Dem .... Hvad skal jeg foretage?

Bernard. Intet.

Destournelles. Det vil sige, De opgiver —

Bernard. Jeg vil for Øjeblikket ikke bestemme mig .... Jeg vil se, jeg vil tænke derover .... Vi kunne atter tale derom, det haster ikke.

Destournelles. O ja! hvad er saa ogsaa det hele? At hævne Deres Fader .... De døde har Tid at vente.

Bernard. Min Herre!

Destournelles. De beboer Portnerboligen .... Jeg begriber, at dette Opholdssted maa have blødgjort Deres Hjærte og indgydt det Eftergivenqed og Forglemmelse.

Bernard. Saa hold dog op!

Destournelles. Tværtimod, lad mig tale uforbeholdent med Dem; thi det er ikke længere Deres Fædrenearv det gjælder, men Deres Ære, Deres Værdighed.

Bernard. Herr Destournelles!

Destournelles. Herr Bernard, De burde ikke blive her uden paa det Vilkaar, at befale som Herre .... Det er min Mening. For sex Uger siden var det ogsaa Deres. Vreden stod den Gang malet paa Deres Ansigt, Deres Øjne lynede, de talte om at straffe de onde for deres Nederdrægtighed .... og nu i Dag er De tvivlraadig! .... „De vil se .... De vil tænke derover .... Det haster ikke!" .... Og imidlertid lever De i Glæde og Jubel midt iblandt Deres Fjender, under det Tag, hvorfra Deres Fader blev forjaget.

Bernard. Jeg skal sige Dem .... For sex Uger siden kjendte jeg ikke visse Omstændigheder .... Man havde forstaaet at indgive mig visse forudfattede Meninger, som nu ere hævede.

Destournelles. Virkelig?

Bernard. Deraf fulgte da .... Kort og godt, hvem siger mig, at det ikke er ædle Hjærter, uretfærdig bagtalte af Misundelsen.

Destournelles. Hvem der siger Dem det? .... Jeg, jeg, Sylvain Destournelles, som aldrig har bagtalt nogen, uagtet jeg er Advokat .... Og De ved ogsaa nok, at Baronesse Vaubert ikke just er en skjøn Sjæl .... og at Marquien skjuler en Oldings Egenkjærlighed under et Barns Ubesindighed! .... De kan ikke nægte, at De ved det. Og i al Fald tror De, at jeg ikke skulde gjætte, hvad det er for en Fortryllelse, som hidtil har holdt Dem tilbage, og som endnu holder Dem tilbage?

Bernard. Min Herre!

Destournelles. Er det nødvendigt at jeg siger Dem det?

Bernard (forskrækket). Ikke et Ord mere!

Destournelles. Jo, saa tilforladelig, jeg vil gaa til det yderste .... De elsker.

Bernard. Tys! .... Tys for Guds Skyld!

Destournelles. De elsker Frøken Seiglière.

Bernard. Jeg! .... Jeg har intet sagt ....

Destournelles. Greben og overbevist! De elsker hende (En Bevægelse af Uvilje hos Bernard, han tier.) Jo jo, min kjære Herre, De sidder net i det! Hvorledes tænker De at komme af det Vilderede!

Bernard. Min Beslutning er taget .... De maa tænke derom, hvad De vil .... jeg vil aldrig forarme den Pige, som var min Faders Trøst i Livet og i Døden.

Destournelles (afsides). Planen er lykkedes (højt). Hvad vil De da gjøre?

Bernard. Jeg vil rejse.

Destournelles. De vil rejse! De vil opgive en Arv paa en Million?

Bernard. Jeg er født under et Straatag, jeg har levet i Felten, jeg har sovet paa Sneen; jeg har min Kaarde tilbage, det er nok.

Destournelles. Hvilken Galskab! Ser De da ikke, at De ved at handle saaledes, løber blindt ind i den Snare, man har lagt for Dem?

Bernard. Hvad mener De?

Destournelles. O I Krigere med Eders Uskyldighed, Eders Naivetet! .... Herr Bernard, jeg vil med Dem tro paa Marquiens Ærlighed, paa Oprigtigheden af den Tilbøjelighed, han viser Dem. De morer ham, det er alt, hvad der behøves. Jeg turde selv vædde paa, at han allerede har glemt, i hvad Anledning De kom her. Herr Vaubert paa sin Side er saa fordybet i sit Studium af alle de tre Naturriger, at han ikke har Anelse om, hvad der foregaar lige for hans Øjne; det er nu Videnskabens Forret tighed. Men Baronessen, min unge Ven? .... Erindrer De Fabelen om den forelskede Løve?

Bernard. O! Baronessen! lad hende fare; hvad Magt ligger der paa hende? At Frøken Seiglière maa blive lykkelig, at hun aldrig maa erfare de Rænker, hvis Redskab hun har været uden at vide det; at hun fremdeles maa leve rolig, tilfreds, uden Skrupler, midt i sine Forfædres Glans — det er det, jeg ønsker. Hvad Baronesse Vaubert angaar, da lad hende triumfere, saa meget hun vil, det er mig aldeles ligegyldigt.

(Han forlader Destournelles og gaar hen til Vinduet til venstre.)

Destournelles (afsides, idet han gaar over Scenen). For Djævlen! Det er alvorligere end jeg troede, og hvis jeg ikke finder et Middel .... Men der falder mig noget ind! Hvis Baronessen var løbet i sin egen Snare? .... Hvis Frøken Seiglière? .... Han ser godt ud, den unge Mand! .... I sex Uger have de ikke været fra hinanden ... O Kjærlighed, hvis jeg har gjættet ret,

velsigner jeg Dig og opretter Dig et Tempel (bojt). Herr Bernard, De rejser ikke.

Bernard. Min Beslutning er urokkelig.

Destournelles. De rejser ikke, siger jeg Dem.

Bernard. Hvem vil hindre mig?

Destournelles. Hvem?... Frøken Seiglière.

Bernard. Hvorledes?

Destournelles. Hun elsker Dem.

Bernard. Er De fra Forstanden?

Destournelles. Hun elsker Dem .... og De skal ægte hende.

Bernard. Jeg!

Destournelles. De! ... Vil De hellere, at det skal være Herr Vaubert?

Bernard. Herr Vaubert?

Destournelles. Vil De paa en Gang forære Herr Baronen Deres Kone og Deres Ejendomme?

Bernard. O, hold op, hold op .... Forstyr ikke mit Hjærtes Fred! Hvorledes skulde hun elske mig? Jeg er kun en Bondes Søn, kun en Soldat.

Destournelles. Rigtig! Det er det Tømmer, hvoraf Kejseren gjorde Fyrster.

Bernard. Betænk, at jeg ikke engang kan tilbyde hende den Formue, som jeg er beredt til at opgive for hendes Skyld. Det er en højmodig og stolt Sjæl .... Hvis hun kjendte mine Rettigheder, hvis hun blot havde en Anelse —

Destournelles. Nu vel! Det kommer ikke an derpaa. Nu kan De paa en Gang have den Fornøjelse at bringe alt i Gave, og den Visshed, at være elsket for Deres egen Skyld.

Bernard. Marquien af Seiglières Datter vil aldrig ægte Bernard Stamply.

Destournelles. Ikke det? heller ikke, hvis hun elsker Dem?... Kjærlighed er en skikkelig Djævel, som hverken holder Stamtavle eller Adelsvaaben.

Bernard. Nej, nej, Destournelles, hun elsker mig ikke. —

Destournelles. For Pokker! Saa gjør Dem i det mindste den Ulejlighed at faa det at vide. Det er jo altid tidsnok at rejse. Har man nogen Sinde set Mage til Elsker? — ... Gjør dog en Kjærligheds-Erklæring, dersom De ikke vil plette den store Armes Rygte.

Bernard. Nej! nej!

Destournelles (afsides). O! det skal vi dog faa at se.

Sjette Scene.

Bernard. Destournelles. Helene.

Helene (træder ind igjennem Døren tilhøjre). Jeg er færdig, hvis min Kavaler vil give mig sin Arm.

Destournelles. O Frøken, Deres Kavaler — jeg er nødt til at angive ham — han pønser paa Svig.

Bernard. Ikke et Ord derom!....

Helene. Paa Svig! .... Herr Bernard?

Destournelles. Ja, Frøken, Svig.... Døm selv, han vil —

Bernard. Jeg forbyder Dem —

Helene. Hvad er det dog?

Bernard. Intet, Frøken, intet .... en Spøg af Herr Advokaten.

Helene. Men sig dog —

Destournelles. Han vil rejse .... han bereder sig til at forlade Dem.

Helene. Forlade os! .... Det er ikke muligt! .... Af hvilken Grund?

Destournelles. O af Grunde, som jeg uden Tvivl vilde komme daarlig fra at forklare Dem, men som Herr Bernard selv nok vil hitte ud af, at sige, hvis De giver ham lidt Anledning dertil.

Helene. De vil forlade os, Herr Bernard?

Destournelles. Han er fast besluttet, og jeg ved kun en eneste i Verden, som kan afholde ham derfra.

Helene. En eneste? .... og hvem da?

Destournelles. Mig er det ikke, min Frøken, og derfor beder jeg Dem om Tilladelse til at trække mig tilbage ... (Helene gaar forvirret hen og lægger sit Shavl paa en Lænestol tilhøjre.) (Sagte til Bernard). Nu for Djævlen, fremad! Marsch! Signalet lyder.... Leve Kejseren!

(Han hilser Helene og gaar ud af Baggrunden.)

Syvende Scene.

Bernard. Helene.

Helene. Er det sandt, hvad han siger? Vil De rejse, forlade os?

Bernard. Ja, Frøken, ja, jeg maa.

Helene. Hvorfor? Hvoraf kan denne ilsomme Beslutning komme?

Bernard. Jeg kan ikke sige Dem det, Frøken .... men vær overbevist om, at en mægtig Grund —

Helene Jeg maa tro det, ... thi uden det.... O min Gud, jeg ved ikke, hvad jeg føler.... (frygtsom). Herr Bernard, har De i Deres Hjærte Grund til at beklage Dem over os?

Bernard (med Liv). O, Frøken, det Spørgsmaal kan De ikke gjøre for Alvor.

Helene. Ak, jeg ved ikke, hvad jeg skal tro, hvad jeg skal tænke... Skulde min Fader mod sin Vilje?... Han har undertiden den unge Alders hele Heftighed og Egensindighed... Det er et Barn, min stakkels Fader; men han er saa god, saa kjærlig. Hvis han er kommet til at fornærme Dem, saa ved han

selv intet derom, De maa ikke være vred paa ham.

Bernard. Jeg har kun godt at sige om Herr Marquien. Jeg har intet at tilgive ham.

Helene. Men saa kan jeg ikke begribe... Naar det ikke er ham .... er det maaske mig, som uden mit Vidende har bedrøvet Dem?

Bernard. De, Frøken, De!

Helene. Min Gud! Jeg tænker, jeg grubler .... thi i Sandhed, Herr Bernard, man rejser ikke .... man tager ikke bort uden Grunde.

Bernard. Hvad skal jeg sige Dem?... Jeg har tilbragt mit Liv i Hæren .... Jeg er ung endnu .... Jeg elsker mit Kald.

Helene (smiler med en vantro Mine). O, Krigen er til Ende .... Man begynder den ikke paa ny for Deres Skyld.

Bernard (forlegen). Nej, vistnok, men —

Helene (paalægger ham Tavshed.) Det er ikke det .... Vær oprigtig .... Forøvrigt har De jo Tiden for Dem til at tage en Beslutning .... Det er snart Vinter, De maa blive hos os til Foraaret .... De skal jage med min Fader, og om Aftenen i Arnekrogen skal De fortælle mig Deres Felttog.

Bernard. Nej, Frøken, nej ... At leve med Dem er en Lykke, som ikke er mig beskaaret.

Helene. Det er altsaa af Hovmod, af Stolthed, De vil fjærne Dem!

Bernard. Af Hovmod! .... Hos Dem føler jeg hverken Stolthed eller Hovmod.

Helene. Men, min Gud, hvorfor, hvorfor vil De da rejse?

Bernard. O Frøken, jeg har Sorger ... For Himlens Skyld, spørg mig ikke mere.

Helene. De har Sorger? Og jeg, som troede Dem lykkelig! .... De har Sorger, og jeg vidste intet derom! Sig mig Deres Sorger, oplad mig Deres Hjærte. Deres Fader kaldte mig sin Datter, er jeg ikke Deres Søster?

Bernard. De er en Godhedens Engel; men til hvad Nytte skulde jeg bedrøve Dem ved at indvie Dem i min Smertes Hemmelighed. De kan ikke læge den.

Helene. Kan jeg da ikke i det mindste mildne den ved at dele dem? Hvad er det dog for en Smerte, som saa haardnakket holder Tavsheden og bortstøder en Venindes Haand?

Bernard. O, det er en sælsom Smerte, det er en Smerte uden Lægedom, og hvis Hemmelighed maa dø med mig.

Helene. Hvad mener De? Min Gud? De forskrækker mig .... og jeg frygter for at have gjættet ....

Bernard. Jeg kan ikke sige Dem det.... nej, nej, Deres Hjærte skal altid være uvidende om den Kval, jeg lider.

Helene (meget nedslagen). Jeg vover ikke at spørger videre .... De siger, at Deres Smerte er uden Lægedom? —

Bernard. Ja.

Helene. Jeg gjætter. Der er maaske i Verden en — (afsides) Han tier! O min Gud! Den Tanke er aldrig faldet mig ind .... (højt) Og det er derfor, De forlader os? ... Der er altsaa en Person, som De længes efter, som De maaske elsker .... (Bernard svarer ikke. Hun lægger Haanden paa sit Hjærte). O, nu forstaar jeg Deres Lidelse.

Bernard. Nej, nej, De kan ikke forstaa den. Hvis De en Gang lærer Kjærligheden at kjende, vil De kjende den som tillokkende, fuld af Haab. Dem vil den ulykkelige Kjærligheds Kval ikke være tilskikket.

Helene (med en tilbageholdt Glæde). Nu, den, De elsker —

Bernard. Jeg elsker haabløst .... afsindigt .... Hun staar saa højt over mig!

Helene. Over Dem, Herr Bernard? Over Dem?

Bernard. Jeg har maalt den Afstand, der skiller os; Gud er mit Vidne, at jeg aldrig har tænkt paa at besidde.

Helene (smilende). Er hun da født paa en Trone? .... Er hun en Prinsesse af kongeligt Blod?

Bernard. Hendes Pande behøvede ikke at laane sin Glans af en Krone .... Hun er af adelig Slægt, hun er ung, hun er smuk, hun har faaet alt i Vuggegave, og kan jeg da vove at anholde om hendes Haand .... jeg, hvis Fane er forvist fra Frankrig, jeg, som kun er en Soldat?

Helene. Vær mere retfærdig mod Dem selv .... Et Hjærte, der staar saa højt, kan ikke tro, at det staar over Deres.

Bernard. Hvad hører jeg? .... O, men De vil ikke spotte min Fortvivlelse.... Det er af Medlidenhed, De taler saaledes.

Helene. Af Medlidenhed?

Bernard. Om jeg sagde Dem, at det er Dem, jeg elsker, vilde da ikke en saadan Tilstaaelse i min Mund fornærme Dem?

Helene. Herr Bernard!

Bernard. Nu vel, ja, jeg siger Dem, det er Dem, jeg elsker. Fra det Øjeblik, jeg saa' Dem, følte jeg, at mit Liv ikke tilhørte mig længere, Jeg hadede Adelen, Lyden af Deres Stemme var tilstrækkelig for at tæmme mit Had; mit Hjærte var fuldt af Raseri, et eneste af Deres Blikke var tilstrækkeligt for at dæmpe det. Forgjæves har jeg stræbt at modstaa den Henrykkelse, som betog mig, jeg kunde ikke rive mig løs fra den Lykke at se Dem, at høre Dem, hvert Øjeblik at beruse mig ved Synet af Dem. Men nu, Da de ved, hvad jeg aldrig for nogen Pris vilde vovet at sige Dem, forstaar De, at, naar jeg forlader, naar jeg flyer Dem, da er det, fordi

De i selvsamme Øjeblik vil befale mig det; det er, fordi jeg ikke kan blive elsket, det er, kort sagt, fordi alt forbyder mig at dvæle hos Dem —

Helene (stærkt bevæget). Og hvis jeg nu siger Dem ... at mit Hjærte tillader det?

Bernard. Ah! (Han griber Helenes Haand, som han bedækker med Kys. Døren i Baggrunden aabnes, Baronessen viser sig, hun bemærker denne Bevægelse. Helene ser, idet hun vender sig, Baronessen, hun udstøder et Skrig og trækker ilsomt sin Haand tilbage.)

Ottende Scene.

Bernard. Baronessen. Helene.

Helene. Baronesse Vaubert!

Baronessen (afsides.) Det er paa Tide. (højt) Hvad er dog paa Færde, mine Venner? Hvoraf kommer denne Forlegenhed?

Helene. Fru Baronesse!

Baronessen. Forstyrrer min Nærværelse Deres Samtale?

Helene. Hvorfor skulde den det?

Baronessen. De talte, da jeg kom, De tav, da De saa' mig.

Bernard. Nej, Fru Baronesse; jeg bød Frøkenen min Arm, for at gaa til Forpagtergaarden ved Gençais.

Helene. Ja ja .... og vi vilde netop gaa.

Baronessen. Uden Deres Fader?

Helene. Nej, naturligvis, og jeg vil... (hun gjør et Skridt for at gaa.)

Baronessen. Det behøves ikke.... han kommer her .... med min Søn, Baron Vaubert.

Bernard. Baron Vaubert?

Baronessen. Ja.

Bernard. Jeg troede .... Det forekom mig, at han sagde —

Baronessen. At han ikke vilde ledsage sin Forlovede? —

Bernard (afsides). Sin Forlovede?

Helene (skjælver.)

Baronessen. Han har forandret Mening.

Bernard. Ah!

Baronessen. Ja, idet han først afslog at ledsage Dem, Helene, havde min Søn, hvis Hjærte slutter sig til Deres ædle Planer, ingen anden Tanke end at bidrage efter Evne til de ulykkeliges Velvære, hvis Forsyn De er.

Helene (forvirret). Nu vel?

Baronessen. Men i det Forhold, hvori I staa til hinanden —

Helene (afsides). Himmel!

(Bernard gjør en Bevægelse.)

Baronessen. I Begreb med at fastknytte de Baand, der forene Eder siden Barndommen —

Helene. Jeg ulykkelige!

Bernard. Saaledes vækkes jeg!

Baronessen. Har han lettelig fattet, at han ikke mere bør overlade nogen Retten til at være Deres Kavaler. Ah, se, hvad sagde jeg? Der ere de!

(Marquien og Raoul træde ind fra Baggrunden.)

Niende Scene.

Bernard. Baronessen. Raoul. Helene. Marquien.

Marquien (med Stok og Hat). Ja, med Foden paa Nakken og færdige at drage afsted. Du kan være stolt, min Pige. Her er en lærd, som for Dine smukke Øjnes Skyld kaster Videnskaben paa Hylden; men hvad Distraktioner han vil faa paa Vejen, det er en anden Sag.

Raoul (gaar forbi Marquien hen til Helene). Nej, kjære Helene, det har ingen Nød. De ved, mit Hjærte følger ikke mit Hoveds Distraktioner, og jeg sværger Dem det, for Fremtiden skal ikke mine Studier lede mig bort fra Omsorgen for Deres Lykke. Jeg kaldte Dem en lang Tid Søster, jeg tragter kun efter at give Dem et endnu kjærere Navn.

Marquien. Hillemænd, den lærde bliver Poet. Det var jo det galanteste Madrigal, paa Rimene nær.

Baronessen. Et Galanteri, tilladt for en Brudgom .... (afsides) Her er ingen Tid at spilde! (højt) Synes De ikke, min gamle Ven, at det er paa Tide at bestemme Dagen?

Marquien. Jo nok, jo nok! Vi ville tale derom en anden Gang. Gifte sig, det kan man jo altid.

Baronessen. Og dog —

Marquien. Men i et Øjeblik som dette ... Hvorledes kan jeg afgjøre? ... Desuden, det er jo ikke mig, det er min Datter, det tilkommer.

Helene. Mig!

Bernard (afsides). Min Gud!

Baronessen. Nu vel, Helene, saa bestem da? ...

Helene. Fru Baronesse .... (afsides) O Gud, her, lige for hans Øjne .... O, jeg synker til Jorden.

Raoul. Plag hende ikke, kjære Moder... Men betænk, Helene, at min Lykke er i Deres Hænder.

Helene (afsides). Hans Lykke.

Raoul. Og De vil ikke .... O min Gud, hun vakler .... Helene! (Han fremsætter hurtigt Lænestolen, der staar bag ved hende.

Alle. O Himmel!

(Alle, gruppere sig om hende.)

Marquien. Min Datter, hvad fejler Dig da?

Helene. Mig? .... intet ... O, det er, som jeg skulde dø!

Marquien. Min Datter! .... Mit Barn!

Raoul. Man maa kalde Hjælp. (Løber til Døren i Baggrunden.)

Marquien. Ja, Hjælp! .... Hejda, Jasmin!

Helene. Det er intet, min Fader, jeg føler mig bedre.

Marquien. O, min Gud, skulde det være?....

Helene (rejser sig). Det er intet, siger jeg Dem, den friske Luft vil hjælpe mig.

Marquien For Pokker, Baronesse, hvorfor behøvede De ogsaa —

Baronessen. Kunde jeg forudse, at jeg ved at minde Frøken Seiglière om hendes Løfte?

Helene (med Værdighed). Hvis jeg havde været saa uheldig at glemme det et Øjeblik, Fru Baronesse, vilde jeg takket Dem, fordi De mindede mig derom. (Sagte til Bernard) De havde Ret, Herr Bernard, rejs! — (højt) Deres Arm, min Fader.

Bernard (afsides). Ah!

(Helene støtter sig til sin Faders Arm.)

Baronessen. Min Søn og jeg forlader Dem ikke, kjære Barn. Raoul, bring hende til hendes Værelse .... (Raoul gaar bag Baronessen. Destournelles træder ind fra Baggrunden.) Tilgiv, Herr Bernard, at vi forlade Dem saaledes. (Afsides idet hun gaar, og idet hun ser Destournelles). Spillet er vundet! (De gaa ud af Døren til venstre.)

Tiende Scene.

Destournelles. Bernard.

Destournelles. Hvad er dog paa Færde?

Bernard. Farvel, Herr Destournelles.

Destournelles. Hvorledes! De rejser? .... Hun elsker Dem?

Bernard. Ja, hun elsker mig, og jeg rejser.

Destournelles. Hvorfor?

Bernard. Har De ogsaa glemt de Baand, der binde hende?

Destournelles. Bah! Ikke andet?

Bernard. Jeg kjender min Pligt, min Herre, og skal vide at opfylde den.

Destournelles. Hvad vil De gjøre?

Bernard. Hvad hun har befalet mig... fly hende for bestandig, og da jeg ikke kan give mit Liv til den Kvinde, jeg elsker, idetmindste overlade hende min Arv.

Destournelles. O Himmel, hvor gaar De hen?

Bernard. Til en Notarius.

(Han gaar ud af Baggrunden.)

Ellevte Scene.

Destournelles (alene).

Det er for galt! Alle disse Mennesker her ere blinde eller fra Forstanden .... Men, saa sandt jeg lever, jeg vil redde dem imod deres Vilje. Aha! .... Herr Bernard, min gode Ven, De glemmer den Fuldmagt, som endnu er i mine Hænder. — De gaar til en Notarius .... (bestemt) Nu vel, jeg gaar til en Foged!

(Han gaar ilsomt ud af Baggrunden.)

Fjerde Act.

(Samme Dekoration.)

Første Scene.

Destournelles (kommer ind fra Baggrunden).

Lunten er tændt.... Minen skal springe! Nu skulle vi da endelig se, Fru Baronesse, hvem af os to, der skal beholde Valpladsen. Forretningen er bestilt .... Durousseau er nøjagtig .... (Han ser paa sit Ur). Klokken er tre .... Papiret maa være i Marquiens Hænder. Bernard er i Poitiers, han ved intet, aner intet; førend han kommer tilbage, vil jeg være Herre over Pladsen. At ærgre Marquien ved en Mesalliance, forvise Baronessen til sit lille Slot, forene to brave Folk, som elske hinanden, det er min Hævn, det er mit Maal, og jeg skal naa det, paa min Ære! .... Marquien! .... Nu gjælder det!

Anden Scene.

Marquien. Destournelles.

Marquien (kommer ind af Døren til venstre, som bliver staaende aaben). Det er Dem?

Destournelles. Det er mig.

Marquien. Hvad Djævlen fører Dem hid?

Destournelles (afsides). Han ved endnu intet. (højt) Min Klients Interesser.

Marquien (gaar og sætter sig til venstre). Deres Klient! .... Ah, uden Fortrydelse, Herr Destournelles, De vil tilsidst flytte Deres Kontor til mig.

Destournelles (afsides). Jeg er ham til Ulejlighed; men Durousseau kan ikke vente længe .... jeg vil holde Stand .... (Jasmin kommer ind fra Baggrunden). — Jasmin! .... Hvad er det, han serverer ham paa den Sølvtallerken?

Jasmin. Herr Marquis.

Marquien. Hvad er det?

Jasmin. Et Papir, som man har bragt til Herr Marquien.

Destournelles (affides.) O fortræffeligt! Durousseaus Dokument! . . . .

Marquien (tager sin Dobbeltlorgnet frem og betragter Papiret uden at tage det). Hvad er det? . . . Et Papir uden Omslag?

Destournelles (affides). Nu begynder Lystigheden!

Marquien (beslutter sig til at tage Papiret). Hvad kommer den Lap mig ved? . . . . Stemplet Papir! (han rejser sig.) Hu! hvor er mine Handsker? (føler paa sine Lommer.) Stemplet Papir til Marquien af Seiglière! . . . . Hvad er det for en Slyngel, som har tilladt sig? . . . .

Jasmin (forvirret). Jeg ved ikke, det var ikke mig som modtog det.

Marquien. Hvad staar der i disse Kragetæer? (Han udfolder Papiret og læser.) „Aar 1817, i Dag den femte Oktober, ifølge Rekvisition af Herr Bernard Stamply“ . . . . Hvad, Bernard? . . . . Det er ikke muligt. Lad os se! . . . . „Lovlig hjemmehørende, faktisk logerende paa Slottet Seiglière!“ . . . Hvorledes, Bernard? . . . . Gaa, Jasmin! (Jasmin gaar ud af Baggrunden. Marqien fortsætter.) „Der har givet sin Fuldmagt til Advokat Destournelles“ . . . . Marqien kaster Øjnene over Lorgnetten paa Advokaten. som holder sig rolig paa den anden Side af Scenen.) (affides) Godt, det er den Sag, som fører ham hid. (fortsætter Læsningen.) „til Advokat Destournelles . . . . har jeg Guillaume Durosseau, Kongelig Foged, udtaget Stævning til Herr Louis Tancred Hector, Marquis af Seiglière, uden bekjendt Bopæl . . . .“ (Nogle Øjekast fra Marquien til Destournelles). „Men uretlig logerende paa føromtalte Slot Seiglière, hvorhen jeg udtrykkelig har begivet mig og talt med et Fruentimmer i hans Tjeneste, ifølge hvilken Stævning han tilsiges at com . . . pa—re—re“ . . . . (søger at begribe) Comparere . . . . ?

Destournelles. Comparere, afgive Møde . . . . en juridisk Terminus.

Marquien. Naa, det er en Terminus. (affides) For Pokker, jeg er nysgjerrig efter at se, hvorvidt de have drevet deres Uforskammethed og Dumdristighed . . . . Lad os blive ved . . . . (højt, læsende) „Comparere i Morgen, i Betragtning af Sagens trængende Hast, Klokken syv om Morgenen“ . . . Hvad behager? . . . „For den civile Rets Præsident, Sagens beskikkede Sæt—te—dom—mer.

Destournelles. Sættedommer.

Marquien. Sættedommer. Jeg har læst rigtigt. „For i Henhold til Lovens Bydende . . . .“ (affides) Taalmodighed, vi ville se! . . . . (højt, læser). „I Henhold, i Henhold“ . . . . Nu kommer Slutningen. „At betyde indstævnte, at han har at fortrække inden fire og tyve Timer“ . . . . Fortrække! . . . . „I modsat Fald vil han, overensstemmende med de brugelige Former, blive tvungen dertil med Assistence af alle den offentlige Magts Betjente og Agenter“ . . . . (med tilbageholdt Vrede) Er det saaledes!

Destournelles (affides). Han har faaet Stødet.

Marquien (sammenfolder Papiret, som han koldt og bestemt lægger i Lommen). Jasmin!

Destournelles. Hvis Herr Marquien behøver nogle Forklaringer?

Marquien. Jeg er Dem meget forbunden . . . . Jasmin! min Kaarde!

Destournelles. Deres Kaarde! . . . . . Hvad vil De gjøre?

Marquien. Det skal De strax faa at vide.

Destournelles. Men Herr Marquis . . .

Marquien (i Udbrud). Ah, De tænker, at De ustraffet kan skjænde mit Adelsvaaben! De kommer for at trodse mig, for at haane mig lige i Ansigtet! . . . . En Foged har besmudset min Dørtærskel, og det er Dem, jeg skylder denne Fornærmelse! . . . . Min Kaarde! . . . . Mine Forfædres Kaarde!

Destournelles. Endnu en Gang, hvad har De i Sinde at gjøre?

Marquien. De skal springe ud af Vinduet, eller jeg hugger begge Ørerne af Dem . . . . Efter Behag!

Destournelles (koldt). Herr Marquis, De morer mig.

Marquien. Jeg skal ikke længe være Dem til Morskab . . . . Jasmin! . . . . Men kommer ikke den Kjæltring? . . . Jasmin!

Jasmin (kommer ind fra Baggrunden). Her er jeg . . . . Hvad befaler Herr Marquien?

Marquien. Hvad jeg befaler?

Destournelles (koldt). Herr Marquien befaler sin Kaarde?

Marquien. Hm?

Destournelles. Gaa og hent den!

Marquien (affides). Hvorledes? . . . . . Saa det var Virkningen . . . . Han er ikke bange.

Jasmin (forbavset). Hans Kaarde?

Destournelles. Ja, hans Forfædres Kaarde.

Jasmin. Tør jeg spørge Herr Marquien, hvor De har gjemt den? . . . .

Marquien. Det er godt, Slyngel! . . . Gaa Din Vei! (Jasmin gaar. Marquien kaster sig vred i sin Lænestol). Hvilket Satans Menneske!

Destournelles (affides). Det var den første Opbrusning; den varede ikke længe. . . . . Nu kommer det sidste Slag. (Han nærmer sig Marquien; med Agtelse.) Vil Herr Marquien tillade mig en Bemærkning?

Marquien (efter en Pause). Hvilken, min Herre?

Destournelles. Vilde Herr Marquien

ved at hugge begge Øren af mig kjendelig forbedret sin Stilling? Jeg tillader mig at tvivle derpaa; maaske vilde han kun opnaaet at berøve sig en Mands Tjeneste, der er kommen her, ikke for at trodse ham, men for at hjælpe ham op af den Afgrund, hvori han er falden.

Marquien. Jeg skal nok komme op af den, og ad den korteste Vej og uden nogens Hjælp; men først vil jeg sige Herr Bernard, at om han jager som en Adelsmand, opfører han sig som en Tølper.

Destournelles. Det vil De ikke sige.

Marquien. Jo, det vil jeg sige . . . . For Djævlen! En Knægt, som jeg holdt af, som jeg i sex Uger har haft i mit Hus, som drikker min Vin, bestiger mine Heste, skyder mine Dyr!....Endnu i Gaar dræbte han mig tre Ulve!

Destournelles. Ih, Herr Marquis, i sex Uger er det ham, som har haft Dem i sit Hus, og det er Dem, som dræber hans Vildt.

Marquien. Lad saa være .... Det kan være muligt . . . . Men, for Satan, min Herre, naar man har den Ære at have Marquien af Seiglière under sit Tag, er det ikke ved Rettens Hjælp, at man skiller sig ved ham. Bernard er en Tølper, og jeg skal sige ham det.

Destournelles. Kan De i den Grad miskjende det ædleste Hjærte, som nogen Sinde har slaaet i en brav Mands Bryst?

Marquien. Det var en god Floskel!... Og dette Papir, min Herre, dette smudsige Papir?

Destournelles. Dette Papir, Herr Marquis?... Har De da ikke strax kunnet gjætte, at det ikke har været sendt Dem med denne brave Mands Vidende?

Marquien. Hvem har da kunnet?

Destournelles. Det er mig, ... som uden at spørge min Klient har gjort Brug af hans Fuldmagt og har troet at burde tage min Tilflugt til Yderligheder, for at redde Dem.

Marquien. For at redde mig?

Destournelles. For at redde Dem! Der gives Saar, som man kun kan læge ved at bringe glødende Jærn dertil. De maa vel vide, at De kun er her ved Bernards Overbærenhed.

Marquien. Overbærenhed!

Destournelles. Det er netop, hvad De ikke synes at begribe. De mærker ikke, at De i alles Øjne er i en ydmygende Stilling. Herr Marquis, De indbød mig nylig til at springe ud af Vinduet . . . . Nu vel, det er hundrede Gange bedre at springe ud af Vinduet, end at slæbe sig ned af Trapperne. Man skal gjøre et Spring ud af en kritisk Stilling, man skal ikke dvæle i den. Deres Ære var i Fare, De sov, jeg har vakt Dem.

Marquien. Særdeles forbunden. Men vis jeg forstaar Dem ret, har jeg nu kuns et Parti at tage, og dette Parti .... er at pakke ind.

Destournelles. Det er det hurtigste ... det er det sikreste ... men —

Marquien. Tænker De, at det forskrækker mig? .... Jeg kjender Fattigdommens Vej, min Herre .... Jeg skal atter betræde den uden at blegne.

Destournelles. Godt. Herr Marquis, godt .... Jeg gjenkjender deri den ædle Slægts Blod .... thi i Deres Alder at opgive den nedarvede Luxus, for at gaa hen og fryse i Baronessens lille Kakkelovnskrog, det er haardt.

Marquien. Meget haardt.

Destournelles. For Dem selv er det endnu det mindste; men Deres Datter? ...

Marquien. Min Datter!

Destournelles. De er Fader, Herr Marquis; hvis et Offer ikke koster Deres ædle Hjærte noget, hvis De har Lyst til at spille Ødips Rolle, saa betænk, at De paalægger dette elskværdige Barn Antigones Lod.

Marquien (blød). O, min stakkels Helene .... mit elskede Barn!

Destournelles. Herr Marquis, De har det godt her.

Marquien. Det er sandt, min Ven, jeg har det ikke ilde.

Destournelles. Et fortryllende Opholdssted! .... Hvis vi kunde finde et Middel til at forene det ene med det andet —

Marquien. Et Middel?

Destournelles. Ja, et Middel, som paa en Gang kunde redde Faderens Ære og Barnets Lykke?

Marquien. Øjner De noget? Destournelles, lad os se, min gamle Ven — thi vi ere gamle Venner — jeg giver mig i Deres Hænder .... raad mig, led mig .... De siger, at der maaske gives et Middel? —

Destournelles. Det gjør der .... der er et .... et eneste .... men det er godt.

Marquien. Hvis det er godt, vil jeg være tilfreds dermed. Hvilket er det?

Destournelles (nøler). Ak! .... Jeg frygter for at sige Dem det .... Deres Ideer ere af den Natur ....

Marquien. Jeg beder Dem, tal, tal; ser De ikke, at jeg kan høre alt.

Destournelles. Nu vel, da De vil det Herr Marquis, denne Napoleon, som De dømmer saa strængt, var maaske dog ikke uden Fortjeneste; han havde begrebet Nødvendigheden af at nærme Adelen og Borgerskabet til hinanden. Er ikke en Mand som De skabt til at slutte Dem til Kejserens store Tanker?

Marquien. Kan være .... men hav den Godhed at forklare mig —

Destournelles. Tror De, at Herr

Vaubert er alvorlig forelsket i sin Forlovede.

Marquien. Bah!

Destournelles. Tror De, at Frøken Seiglière paa sin Side er dødelig forelsket i Baronen?

Marquien. Bah!

Destournelles. Finder De i ham Mønstret for en Svigersøn?

Marquien. Han kan ikke træffe en Hare paa tyve Skridt.

Destournelles. De sagde nylig, at Bernard jager som en Adelsmand .... Det er vist, at naar man ser Dem og ham sammen, skulde man sværge paa, at det var to Vaabenbrødre, to Riddere af det runde Bord .... Hvad mangler ham da, for at være en fuldkommen Adelsmand?

Marquien. Adelen.

Destournelles. Det er Sagen. Nu vel, lad ham modtage den af Dem.

Marquien. Hvorledes?

Destournelles. Med Deres Datters Haand.

Marquien. Hvad hører jeg? .... En Mesalliance?

Destournelles. Nej, en Blanding af Slægterne, og De er reddet!

Marquien. Aldrig! .... Aldrig! .... Hellere Betlestaven!

Destournelles. Jeg tænkte det nok; som De behager. Jeg forundrer mig blot, Herr Marquis, over, at en saa oplyst Aand som Deres ikke i dette Punkt har Anskuelser, der svare til Tidsalderens Fordringer.

Marquien. Jeg bryder mig ikke om Tidsalderens Fordringer.

Destournelles. I vore Tider skaffer man sig en Støtte ved at stige ned til Folket. Skal jeg sige Dem hele min Mening? De har Fjender.

Marquien. Jeg?

Destournelles. Enhver overlegen Mand har Fjender. Ved De, hvad de liberale sige om Dem?

Marquien. Nej.

Destournelles. De udpege Dem som en Fjende af Folkets Rettigheder. Rygtet gaar, at De hader Grundloven?

Marquien. Da maa jeg sige Dem, at det er en uforskammet Beskyldning! Jeg en Fjende af Folkets Rettigheder? Jeg elsker dem. Og hvorledes skulde jeg komme til at hade Grundloven? Jeg kjender den slet ikke.

Destournelles. Men sæt nu — jeg vil ikke forskrække Dem — sæt, at en ny Revolution udbrød —

Marquien. Er det Alvor? .... En ny Revolution!

Destournelles. Herr Marquis, vi staa paa en Vulkan.

Marquien. En Vulkan?

Destournelles. Hvad skal der blive af Deres Datter midt i Orkanen?

Marquien. Hvad siger De? ... Helene!

Destournelles. Herr Vauberts blotte Navn vil være nok til at lede Lynet derhen.

Marquien. Min Datter! .... O hellere end at se hende udsat —

Destournelles. Fatter De nu Fordelen af en Mesalliance? Idet De optager et Barn af Kejserdømmet, allierer De Dem med den offenlige Mening, De skaber Dem Forbindelser i et Parti, som er Dem fjendtligt, og De vil have den Glæde at tilbringe Deres Alderdom med Deres Datter, lykkelig rolig, bædret, i Sikkerhed for Revolutionen.

Marquien (afsides) Det er ikke saa dumt, hvad han siger.

Destournelles. Og desuden, det var da for Pokker ingen Ulykke, om Deres Svigersøn var en ung Helt, som De elsker, som vil forevige Deres Navn, som i Fald De vil, kan arve Deres Titel. Marquis af Stamply-Seiglière! Klinger det saa ilde?

Marquien. Stamply-Seigliére ... Jeg synes bedre om Seigliére-Stamply .... Nu, den Tid, den Sorg! De kjender mig, Destournelles, der er intet Offer, som jeg skyer, for at sikre min Datters Fremtid ... Men hvorledes skal jeg formaa hende dertil?

Destournelles (smilende) Jeg tror, det vil lykkes Dem.

Marquien. Hvorfor tror De det?

Destournelles. Det vil lykkes, siger jeg Dem, og hvad Bernard angaar, ham svarer jeg for.

Marquien. Gudsdød, ja, det tror jeg nok .... Men Destournelles, vi glemme det vigtigste .... Baronessen? —

Destournelles. Baronesse Vaubert?

Marquien. Mine Forpligtelser ere af den Beskaffenhed —

Destournelles. Vis hende det lille Dokument, som De puttede i Lommen, og De skal erfare, hvorvidt De kan stole paa denne ædle Dames Uegennyttighed?

Marquien. Hvad hører jeg? .... Der gaar et Lys op for mig.

(Døren tilhøjre aabnes, og Baronessen standser urolig, idet hun ser Destournelles.)

Destournelles. Der er hun .... skal jeg trække mig tilbage?

Marquien. Gud bevares! Vil De lade mig alene med hende?

Destournelles. Han har Ret. Stakkels Marquis, han er hende ikke voxen.

Tredie Scene.

Marquien. Destournelles. Baronessen.

Baronessen. Endnu her, Herr Destournelles?

Destournelles Det er omtrent de samme Ord, som Herr Marquien gjorde mig den Ære at henvende til mig for et Øjeblik siden; jeg opretter den Tid, jeg har spildt.

Baronessen. De havde en Samtale?

Destournelles. Ja, Fru Baronesse! (Sagte til Marquien, idet han gaar bag ham.) Nu rask! Ligesaa godt springe i det —

Baronessen. Tør jeg spørge?

Marquien. O Baronesse, vore Sager staa daarligt.

Baronessen. Hvad siger De?

Destournelles (sagte). Papiret .... giv hende Papiret.

Marquien. Forsøg at stave disse Kragetæer.

Baronessen (tager Dokumentet). Hvad er det for noget? (Hun gjennemløber Papiret.) En Execution .... Fra Bernard! —

Marquien. Nu, hvad siger De derom!

Baronessen (affides). Destournelles her .... det er en Snare. (højt.) Nu, Herr Marquis, hvad tænker De at gjøre?

Marquien. Ja, Fru Baronesse .... det vil jeg spørge Dem om .... thi fremfor alt vilde det være mig kjært at faa Deres Mening at vide.

Baronessen. Min Mening, Herr Marquis, er, at Deres Ære og Deres Værdighed ere to dyrebarere Klenodier end Deres Formue. Efter en saadan Ytring af Raahed, har De intet at betænke; De kan ikke blive her, De har intet andet at gjøre, end at trække Dem tilbage.

Marquien. Hvorhen?

Baronessen. De spørger? Hvis jeg havde kunnet glemme de Baand, der forene os, vilde Deres Ødelæggelse minde mig derom. Herr Marquis af Seiglière, Slottet Vaubert staar til Deres Tjeneste.

Marquien. Hvor De er højmodig! .... Vær overbevist om, at mit Hjærte — (affides.) Dette bliver forbandet indviklet.

Destournelles (affides). Saa megen Højmodighed! .... Det er klart, at hun er sikker paa Bernard.

Baronessen. Kom da, min Ven, vore Børns Lykke vil hundredfold erstatte Dem de Goder, De taber.

Marquien. Ja visselig .... Men tror De, Fru Baronesse, at vore Børn have nogen synderlig Tilbøjelighed for hinanden?

Destournelles (sagte). Meget godt.

Baronessen. De tilbede hinanden.

Marquien. Tror De?

Baronessen Jeg ved det vist.

Marquien. Ja, jeg for min Del betvivler det lidt, efter den Scene, der nylig foregik.

Baronessen. Hvad mener De?

Marquien. Og desuden, tror De, at et saadant Giftermaal under de nuværende Omstændigheder er ganske overensstemmende med Tidsalderens Fordringer?

Destournelles. Bravo!

Baronessen. Tidsalderens Fordringer! .... Hvad er det for Historier, De der vil bilde mig ind?

Marquien. Ser De, Fru Baronesse, jeg har modent overvejet.

Baronessen. De?

Marquien. Jeg er, Gud være lovet, ikke saa letsindig, ikke saa ubetænksom, som man behager at fortælle; Destournelles, som just ikke er nogen Tosse, erkjender det nylig —

Baronessen (affides). Hvor vil han hen?

Destournelles. Det er sandt, Herr Marquien meddelte mig —

Marquien. Jeg sagde til ham: Destournelles, vi staa paa en Vulkan .... Sagde jeg ikke det?

Destournelles. Jo vist, Herr Marquis.

Marquien. Jeg er ingen Don Ranudo.

Destournelles. Andre Tider, andre Skikke!

Marquien. Vi maa stige ned til Folket —

Destournelles. Ja, rigtigt, for at det til Gjengjæld kan komme —

Marquien. For at det til Gjengjæld kan komme os i Møde.

Baronessen (affides.) Jeg er i en Snare. (højt) Marquis, se mig i Øjnene. De har besluttet at gifte Deres Datter med Bernard.

Marquien. Fru Baronesse!

Destournelles (sagte). Ingen Svaghed!

Baronessen. De har besluttet at gifte Deres Datter med Bernard.

Marquien. Jeg?

Baronessen. De! .... Medens altsaa jeg, Herr Marquis, opofrede mig for Deres Interesser, sammensvor De Dem med Deres værdige Raadgiver om at overlade min Søns Forlovede til Deres Fjende, De stødte Dolken i den Kriger, der stred for Dem.

Destournelles (til Marquien). Marquis, vil De taale sligt?

Marquien (forvirret). Jeg! ... (med Kraft) Nu vel, ja, Fru Baronesse, det er Sandheden. Jeg er kjed af den Rolle, jeg spiller her, jeg væmmes ved den. For Satan, De driver mig til det yderste .... Min Datter skal ægte Bernard.

Baronessen. Vogt Dem, Herr Marquis, det er en Krigs-Erklæring.

Marquien. Lad saa være! Saa gaar jeg ikke i min Grav uden at have lugtet Krudtet.

Baronessen. Herr Marquis, det er godt. Der staar kun tilbage at erfare, om Frøken Seiglière vil gjøre sig til medskyldig i Deres Forræderi. Der kommer hun netop. Jeg vil —

(Han gaar henimod Døren tilvenstre.)

Destournelles. Fru Baronesse!

Marquien. I Himlens Navn!

Baronessen. Der kan De se? den blotte Tanke om at gjøre Deres Datter delagtig i Deres troløse Planer bringe Dem til at skjælve; selv Herr Destournelles Samvittighed bliver urolig.

Marquien. Nej, men jeg maa forbeholde mig Ret til, selv at forklare min Datter —

Baronessen. Hør, jeg har Medlidenhed med Dem; gjør De kun selv Deres Bekjendelse. Jeg vil ikke være Vidne til Deres Skam; det er allerede nok, at De maa rødme for Deres Barn.

(Helene træder ind af Døren tilvenstre, som lukkes.)

Fjerde Scene.

Destournelles. Helene. Baronessen. Marquien.

Baronessen. De kommer, som De var kaldet, min kjære Helene.

Helene. Som jeg var kaldet, Fru Baronesse! .... Hvad foregaar da?

Baronessen. Jeg overlader til Deres Fader at forklare Dem det. (Sagte til Marquien.) Nu, Herr Marquis, til Værket, det er et skjønt Formaal. Jeg ved hvad jeg har at gjøre. Farvel. (Hun gaar.)

Femte Scene.

Helene. Marquien. Destournelles.

Marquien. Lykke paa Rejsen!

Destournelles. De triumferer!

Marquien. Hvis hun tror, at jeg lader mig narre af hendes Uegennyttighed! .... Men hvorledes skal jeg forberede min Datter?

Destournelles. Ingen Forberedelser! ... Gaa lige til Maalet, ... og jeg svarer for Udfaldet. Jeg forlader Dem.

(Han gaar ud af Døren tilhøjre.)

Sjette Scene.

Marquien. Helene.

Marquien. Til Værket!

Helene. Hvad er det dog, min Fader? Hvad mener Baronesse Vaubert, og hvad har De at forklare mig?

Marquien (affides). Ja, det er ingen Kunst for ham, men om jeg ved, hvor jeg skal begynde —

Helene. Baronesse Vaubert syntes bevæget .... De selv synes urolig —

Marquien. Jeg har Grund til at være det .... Planer, som vi saa længe have næret! —

Helene (affides). Hvad mener han?

Marquien. Vort Venskab med den Vaubertske Familie —

Helene (affides). Store Gud! Skulde han vide? —

Marquien. Især er der noget — (affides.) Paa min Ære, Destournelles har Ret, ingen Omsvøb! (højt.) Svar mig, min Datter, elsker Du Herr Vaubert?

Helene. Hvorledes?

Marquien. Elsker Du Herr Vaubert?

Helene. Men .... jeg ved ikke, min Fader, han har mit Ord —

Marquien. Det er ikke derom, jeg spørger Dig. Er dette Giftermaal efter Dit Sind? Svar mig frit.

Helene. Min Fader, til hvad Nytte?

Marquien. Til hvad Nytte! .... Det gjælder Din Lykke, Din hele Fremtid, og Du spørger, til hvad Nytte?

Helene. Ja, thi jeg forstaar ikke —

Marquien. O, Du ved det, denne Forening var aldrig efter min Smag, og jeg begynder med Skræk at gjøre mig selv det Spørgsmaal: Hvem skal beskytte Dig, naar jeg ikke er mere?

Helene. Naar De ikke er mere, kjære Fader! .... Herr Vaubert er mig oprigtigt hengiven.

Marquien. Jo, jeg takker! det er en rar Hengivenhed! .... En Ægtemand, som kun gjør Jagt paa Sommerfugle, som tilbringer sit Liv med at opsøge alslags Kryb i Græsset, som om Aftenen, for at adsprede Dig, vil udstoppe Fugle og Firben .... Det er det fortryllende Liv, han bereder Dig.

Helene. Men, min Fader —

Marquien. Hør, min Pige, det er bedrøveligt at se en Adelsmand tilbringe sin Ungdom med saadanne Narrestreger .... Nej, saa er Bernard en ganske anden Karl! han er endnu ikke 28 Aar, og dog bærer han allerede et Baand i Knaphullet; han er som Sejerherre rykket ind i Europas Hovedstæder, han har ladet sig dræbe i Slaget ved .... nu, det kan være det samme! .... Jeg tilstaar, ja jeg er nødt til at tilstaa det, at jeg vilde dø roligere, hvis jeg efterlod Dig i denne unge Krigers Beskyttelse.

Helene. O min Gud! .... Men jeg kan ikke fatte .... De ved jo, vore Forpligtelser —

Marquien. Vore Forpligtelser! .... Ægteskab og Forlovelse ere to forskjellige Ting.

Helene. Herr Vaubert har mit Ord.

Marquien. Jeg løser Dig derfra, han har ikke mit.

Helene. Men min Fader —

Marquien. Jeg løser Dig derfra, siger jeg Dig, min Rolighed afhænger deraf.

Helene. Deres Rolighed?

Marquien. Min Rolighed, min Lykke .... Og hvis Du tilfældigvis synles om denne unge Helt —

Helene. Om ham!

Marquien. Hvis Du følte, som jeg, at Du kun kan blive lykkelig med ham —

Helene. Nu vel, min Fader —

Marquien. Nu vel, saa vilde jeg ikke betænke mig .... jeg vilde træde min Slægts Stolthed under Fødder, og mine Forfædre maatte tænke derom, hvad de vilde. Mine Forfædre ere døde .... men Du, Du lever, min Helene.

Helene (kaster sig i hans Arme). O min Fader .... o min Velgjører! .... Saa kan jeg da tilstaa Dem, sige Dem —

Marquien. Hvilket?

Helene. At Bernard —

Marquien. Nu, Bernard —

Helene. Han elsker mig —

Marquien. Hvad hører jeg? .... Og Du? —

Helene. Jeg!

Marquien. Nu?

Helene. O, spørg mig ikke —

Marquien. Hvorledes? Er det altsaa sandt?

(Man hører Bernards Røst uden for.)

Helene. Jeg hører ham! .... O jeg besværger Dem, ikke et Ord —

Marquien (affides). Hvad har jeg erfaret? .... Det er sandt, det holdt ikke saa haardt, som jeg troede.

Syvende Scene.

Helene. Bernard. Marquien.

Bernard (træder heftig ind fra Baggrunden). Herr Marquis, er det sandt, hvad man fortæller mig? Man har i mit Navn og uden mit Vidende tilladt sig at sende Dem —

Marquien (sagte til Bernard). Tys ... jeg ved alt.

Bernard. Det er et uværdigt Misbrug af min Tillid —

Marquien (sagte). Jeg siger Dem, jeg ved det, ti! (Han gaar forbi ham, højt.) Forresten har vi nu ganske andre Ting at tænke paa .... Jeg hører smukke Historier om Dem, min gode Hr. General!

Bernard. Om mig?

Marquien. De blev modtaget under dette Tag som en Broder, som en Søn ... ja, min Herre, som en Søn .... De har forglemt Dem i den Grad, at De har hævet Deres Øjne —

Bernard. O, Herr Marquis, skaan en ulykkelig. Jeg rejser .... jeg vil fjærnt fra Dem, fjærnt fra Deres Datter, udsone et affindigt Haab, som kun har gjennemboret mit Hjærte.

Marquien. J, det er en god Snak.

Bernard. Jeg kommer kun for at retfærdiggjøre mig og sige Dem et evigt Farvel.

Marquien. Og De tror, at Sagen kan gaa saaledes af? Naar man har forstyrret et ungt Hjærtes Ro, saa tror De, man har ikke andet at gjøre end at pakke sin Kuffert, og alt er gjort dermed? Nej, saadan gaar det ikke til.

Bernard. Dersom jeg vidste en bedre Udsoning .... Forlang mit Blod —

Marquien. Hvad Pokker vil De, jeg skal med Deres Blod? De kommer ikke til at rejse —

Bernard. Men, Herr Marquis —

Marquien. De rejser ikke, siger jeg Dem. (til Helene). Og Du, Helene, Du siger intet?

Helene. Herr Bernard .... da min Fader selv vil det .... Han har Dem kjær, og De vil ikke bedrøve ham —

Bernard. O, min Gud! Min Fornuft forvirres .... Var min Fortvivlelse en Drøm, eller er min Lykke det nu? Herr Marquis, ... Frøken .... hvad skal jeg tro.

Helene. At min Fader er Godheden selv.

Bernard. O, Herr Marquis! ....

Helene (bliver Raoul vaer.) Herr Vaubert!

Marquien. For Djævlen, hvad kommer han for i dette Øjeblik? Gaa begge to, lad os ene.

(Raoul træder ind fra Baggrunden og staar et Øjeblik ved Døren.)

Ottende Scene.

Helene. Bernard. Raoul. Marquien.

Raoul. Herr Bernard, De er ikke overflødig her. Frøken, det er Dem, jeg søgte.

Helene. Mig, Herr Vaubert?

Marquien. Tillad, De vil have en Forklaring, De skal faa den .... men det er ikke passende, at min Datter —

Raoul. Om Forladelse, Herr Marquis, det er tværtimod nødvendigt, at Deres Datter faar at vide —

Marquien. Herr Vaubert, det er alene mig, dette angaar.

Raoul. Nej, Herr Marquis, det tilkommer mig at tale, og jeg vil tale. Frøken, jeg erfarer i dette Øjeblik, hvad De endnu ikke ved, og hvorom man havde ladet mig være uvidende indtil nu .... Jeg erfarer —

Marquien. Aa for Satan, lad dog Folk være i Fred og drag tilbage til Deres Sneglehuse.

Bernard. Tag Dem i Agt, min Herre, tag Dem i Agt!

Raoul (stolt). Hvad mener De dermed, Herr Bernard?

Bernard. Min Herre!

Raoul. De skal ikke døve en brav Mands Røst; jeg skal vise Frøken Seiglière den Afgrund, hvori man vil styrte hende.

Helene. Hvad hører jeg? .... O tal, Herr Vaubert, tal!

Raoul. Jeg erfarer, Frøken, at den gamle Forpagters Gavebrev er ugyldigt, da Giverens Søn lever; i sex Uger har De ikke været hos Deres Fader, De er hos Herr Bernard.

Helene (ser vexelvis paa Bernard og Marquien). Hvorledes?

Bernard. Frøken —

Marquien. Lirumlarum!

Raoul. Det er ikke alt. Jeg erfarer ogsaa de nye Foranstaltninger, der ere tagne, for at hindre en Proces, hvis Udfald man kan forudse, og derimod atter lægge Deres Forfædres Arv i Deres Skjød.

Marquien. Ih, for Pokker, min Herre!

Raoul (vedbliver). Jeg erfarer, at man endogsaa i Form af en Stævning —

Marquien (farer op). Ikke et Ord mere!

Bernard (ligeledes). Det er falsk, De ved ikke —

Raoul (rolig). De har Ret, mine Herrer, dette ædle Væsens Øren ere ikke skabte for saadanne Meddelelser. Frøken, De er fri, Fattigdommen bør ikke lægge sig selv i Vægtskaalen imod Rigdommen. Vid blot, at, idet jeg giver Dem Deres Ord tilbage, agter jeg ikke at tage mit tilbage. Hvis det ikke skulde behage Frøken Seiglière at føje sig i en Underhandling, som jeg afholder mig fra at betegne ved det rette Navn —

Bernard. Herr Vaubert!

Raoul. Saa vilde mit Hus med Glæde aabne sig for at modtage Dem, og velsignet skulde den Dag være, da De tog Plads ved min Arne.

(Et Øjeblikſ Stilhed. Helene ser vexelvis og langsomt paa Bernard og Raoul. Hun nærmer sig Marquien.)

Helene. Svar, min Fader, er det sandt?

Marquien. Hvilket?

Helene. Hvad Herr Vaubert siger?

Marquien. Herr Vaubert ved ikke, hvad han siger.

Helene. Min Fader, svar frit og uden Omsvøb, og frygt ikke for at finde mig uden Kraft til at opfylde de Pligter, som Omsorgen for Deres Ære paalægger mig. Svar mig som Adelsmand! Hvem modtager Gjæstfrihed her? .... Er det os? .... Er det Herr Bernard?

Bernard (gaar forbi Raoul). Frøken —

Helene (standser ham med en Bevægelse). Svar, min Fader!

Marquien. Hvad vil Du, jeg skal sige? Man har benyttet min Fraværelse til at faa en Code — som de kalde den — en Lovbog i Stand, som det er umuligt at begribe noget af. Er jeg hos Bernard? Er Bernard hos mig? Ingen kan vide noget derom.

Helene. Saa er det sandt! .... Altsaa, da denne unge Mand fremstillede sig væbnet med sine Rettigheder, have vi ikke ærlig gjengivet ham hans Arv! .... Istedetfor at trække os tilbage med oprejst Pande, have vi faaet ham til at samtykke i at blive hos os! Og Deres Datter, som intet vidste .... (Vender sig om mod Bernard med Stolthed.) Hvad har De maattet tænke om mig?

Bernard. O Frøken, Himlen er mit Vidne.

Helene. Naar jeg rakte Dem Haanden, da troede jeg Dem fattig og arveløs .... og siden .... endnu ganske nylig (forvirret). O, min Fader, jeg dør af Skam.

Marquien. Min Datter, mit Barn, vær rolig, jeg vilde kun Din Lykke.

Helene (hæver Hovedet). Min Lykke! Og De mærkede ikke, at jeg var Gjenstanden for en Handel.

Bernard. Nej, Frøken, nej.

Helene. Og hvis Herr Vaubert ikke i Tide var kommen .... Velan, Herr Vaubert, her er min Haand. (Raoul nærmer sig hende).

Bernard. O Himmel!

Raoul. Tak, Frøken.

Helene. Nu min Fader, hæv Deres Hoved Fattigdommen har ikke Ret til en Mesalliance. Marquis af Seiglière, vis Dem Deres stolte Slægt værdig! Vi drage bort, bort herfra. Min Fader, støt Dem til mig! Baron Vaubert, følg Deres Brud.

(Baronessen og Destournelles vise sig i Baggrunden.)

Niende Scene.

Raoul. Helene. Bernard. Destournelles. Marquien. Baronessen.

Destournelles. Hans Brud!

Baronessen (glad). Det vidste jeg nok.

Raoul. Ja, min Moder, ja, omfavn Deres Datter.

Bernard (afsides). O, alt er forbi.

Baronessen. Kjære Helene! (triumferende, sagte til Marquien). Nu min gamle Ven, var det saa let at bryde saa hellige Baand?

Marquien. Fru Baronesse! (afsides). Gid de faa en Ulykke, baade hun og hendes Søn!

Helene. Jeg beder Dem, Herr Vaubert, lad os ikke blive her!

Baronessen. Kom, I ædle, elskelige Børn!

Destournelles. Nej, Fru Baronesse, bliv! (Til Helene). De traf Dem tilbage for hans Formue, han ejer nu kun sin Kaarde.

Helene. Hvad vil det sige?

Raoul. Jeg begriber ikke —

Marquien. Ja, hvad betyder dette?

Destournelles. Hvad dette betyder, Herr Marquis —

Bernard. Herr Destournelles! —

Destournelles. O vær rolig, det skal ikke være vidtløftigt, og jeg gaar min Vej med Dem. Dette betyder, at da jeg i Morges gik til Herr Durousseau, for at gjengive Eder Synet eller Fornuften, gik denne brave Knøs til en Notarius, for at undertegne sin Ødelæggelse og opgive sine Rettigheder.

Alle. O Himmel!

Helene. Afslaa det, min Fader, afslaa det.

Destournelles. Afslaa det! Det er for silde. De har modtaget Faderens Gavebrev, ingen i Verden kan hindre Sønnen fra at bekræfte det.

Marquien. Imidlertid, min Herre —

Destournelles. Herr Marquis, hvis nu Besiddelsen af dette Gods saarer Deres Delikatesse, vil det offentlige gjærne paatage sig Omsorgen derfor. Hvad mig angaar, da gaar jeg herfra, for aldrig mere at vende tilbage! Men inden jeg gaar, vil jeg lette mit Hjærte, ved at sige Dem, Fru Baronesse, at om De end gaar af med Sejren, gjør de alle ulykkelige; Marquien, som De for stedse skiller fra en Ledsager, hvem han allerede elskede som en Søn —

Marquien. Det er sandt.

Destournelles. Deres Børn, som De fordømmer til en bestandig Fortrydelse —

Raoul (betragter Helene, som skjælver). Fortrydelse!

Destournelles. Endelig Dem selv, Fru Baronesse, Dem selv; thi vid, De vil ikke ustraffet have skilt to Hjærter, som elske hinanden, for at sammenkoble to, som ikke elske hinanden. Og nu, da jeg har sagt alt, saa lad os tage bort, Herr Bernard.

Helene (afsides). Store Gud?

Raoul (holder Destournelles tilbage ved en Bevægelse). Hvad mener De? Nej, jeg beder, forklar Dem.

Destournelles. Betragt disse to. Deres Tavshed vil maaske forklare Dem, hvad De ikke allerede ved.

Raoul. Skulde det være muligt? (Han vender sig til Helene og efter en Pavse med spørgende Mine og Blik). Helene?

Helene (med nedslagne Øjne). Herr Vaubert, jeg tager ikke mit Ord tilbage. Her er min Haand.

Raoul. Velan! (med Kraft). Den er Deres, Herr Bernard.

Bernard. Min!

Raoul. Vil De afslaa den af Deres Broder?

Bernard. Min Broder!

Baronessen (hurtig). Raoul!

Raoul. Min Moder! Det er paa Tide, at enhver af os omsider indtager sin rette Plads. Ja, han er min Broder; thi jeg lægger hans Haand i min Søsters Haand.

Helene. O, min Ven!

Bernard. Min Broder!

Marquien. Det er to ridderlige Karakterer!

Destournelles. Bravo! .... min Sag er vunden.

Bernard og **Helene.** Vor kjære Advokat!

Destournelles. Deres Lykke skal være mit Salarium.

Marquien. Hvilken Roman! .... Hm? .... Hvad siger De derom, Fru Baronesse? (Han gaar bag Baronessen og trykker sine Børns Hænder.)

Baronessen. Intet. Jeg vilde kun min Søns Lykke —

Destournelles. Det er den mest glimrende af alle mine Sager .... (til Baronessen). Vil Fru Baronessen tilgive mig? ....

Baronessen. Hvilket?

Destournelles (tørrer sin Pande). Min Triumf!

Baronessen (spottende). Der mangler endnu noget i den.

Destournelles. Hvilket da?

Baronessen (rækker ham et Papir). Nu mangler der intet, Herr Assessor.

Destournelles. Hvad ser jeg? .... Min Udnævnelse!

Baronessen (med Stolthed, idet hun vender ham Ryggen). Vi ere kvit, Herr Destournelles.

Destournelles. Kvit? ... Jeg har Posten .... og jeg faar ikke hende .... Det er dobbelt Profit!

Kjøbenhavn.
Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.
Græbes Bogtrykkeri.

Nr. 97. Husundersøgelsen, Drama af Daubigny og Ponjol. 35 Øre. — Nr. 98. Fejltagelserne, Komedie, oversat efter det Engelske ved N. V. Dorph. 60 Øre. — Nr. 99. Jødinden, Opera af Scribe, Musikken af Halevy. 40 Øre. — Nr. 100. Enten elskes eller dø! Lystspil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 101. En Kones Kaprice, Syngestykke af Lesguillon. 35 Øre. — Nr. 102. Bæbu, komisk Syngespil af Wohlbrück. 50 Øre. — Nr. 103. Kean, Skuespil af Dumas. 65 Øre. — Nr. 104. Sauvegarden, Lystspil af Ancelot og de Comberousse. 25 Øre. — Nr. 105. Stella, Skuespil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 106. Valérie, Komedie efter Scribe og Melesville. 35 Øre. — Nr. 107. Den sorte Domino eller Eventyret paa Maskeraden, Syngespil af Scribe. 65 Øre. — Nr. 108. Et Giftermaal under Kejsertiden, Lystspil af Ancelot og Duport. 50 Øre. — Nr. 109. Parykmageren, Syngespil af de Planard og Duport. 50 Øre. — Nr. 110. Onkels Hemmelighed, Lystspil af Varin. 35 Øre. — Nr. 111. Hofnarren imod sin Vilje, Lystspil af Melesville og Xavier. 40 Øre. — Nr. 112. Clermont eller Kunstnerens Kone, Skuespil af Scribe og Vanderburch. 40 Øre. — Nr. 114. Anno: Et Tusende, Syngestykke af Melesville og Foucher. 35 Øre. — Nr. 115. Kammeraterne, Komedie af Scribe. 85 Øre. — Nr. 116. Bryggeren i Preston. Syngestykke af de Leuven og Brunswick. 60 Øre. — Nr. 117. Bedstefader Guérin, Skuespil af Laurencin og de Cey. 50 Øre. — Nr. 118. En Bryllupsdags Fataliteter, originalt Lystspil af Overskou. 50 Øre. — Nr. 119. Fabrikanten, Skuespil af Souvestre. 50 Øre. — Nr. 120. Sheriffen, Syngestykke af Scribe. 65 Øre.

Nr. 122. Regimentets Datter, Syngespil af Saint Georges og Bayard. 50 Øre. — Nr. 123. De Uafhængige, Komedie af Scribe. 60 Øre. — Nr. 124. En Komedie i det Grønne, Vaudeville af H. C. Andersen. 35 Øre. — Nr. 125. Janette, eller: Spøg ikke med Ild, Syngespil af Scribe og Saint Georges. 60 Øre. — Nr. 126. Bagtalelsens Skole, Komedie af Sheridan. 75 Øre. — Nr. 127. Dronning for en Dag, Syngespil af Scribe og St. Georges. 65 Øre. — Nr. 128. Familien Mazarin, Skuespil af Ancelot. 60 Øre. — Nr. 130. De lykkelige Skinsyge, Lystspil, efter Grev Girand af Overskou. 25 Øre. — Nr. 131. En Nattegjæst, Vaudeville-Spøg efter Lockroy og Anicet af Overskou. 25 Øre. — Nr. 132. Gabrielle de Belle-Isle, Drama af Dumas. 65 Øre. — Nr. 133. Edwards Sønner, Tragedie, oversat af Borggaard. 65 Øre. — Nr. 134. Et Glas Vand eller liden Tue kan vælte stort Læs, Komedie af Scribe. 75 Øre. — Nr. 135. Scapins Skalkestykker, Lystspil af Molière. 50 Øre. — Nr. 137. En Hverdagshistorie, Lystspil af Fournier. 25 Øre. — Nr. 139. Capriciosa eller Familien i Nyboder, original Folkekomedie af Arnesen og Overskou. 75 Øre. — Nr. 140. Et Testament, Skuespil af Duval. 50 Øre. — Nr. 141. Doktoren imod sin Vilje, Lystspil af Molière. 35 Øre. — Nr. 142. Suzettes Medgift, Lystspil af Dinaux og Lemoine. 65 Øre. — Nr. 144. Wilhelm Tell, af Jouy og Hippolyte Bis. 35 Øre.

Nr. 147. Fristelsen eller onde Tanker komme, men maa ikke huses, orig. Skuespil. 40 Øre. — Nr. 148. Kronjuvelerne, Syngespil af Scribe og de Saint Georges. 75 Øre. — Nr. 149. Ørkenens Søn, romantisk Skuespil af Frederik Halm. 65 Øre. — Nr. 150. Hugenotterne, Opera af Scribe, Musikken af Meyerbeer. 50 Øre. — Nr. 152. Don Juan eller Stengjæstebudet, Komedie af Molière. 50 Øre. — Nr. 153. Oscar, Skuespil af Scribe. 40 Øre. — Nr. 154. Den hjemkomne Sømand, Skuespil af Hauch. 60 Øre. — Nr. 155. Eventyr i Fastelavn, originalt Lystspil. 40 Øre. — Nr. 156. Ude og hjemme, Komedie, oversat af det Franske. 60 Øre. — Nr. 157. Den adelsgale Borger, Komedie af Molière. 60 Øre. — Nr. 159. Nathan den Vise, Drama af Lessing. 1 Krone 20 Øre. — Nr. 160. Den gale Dag eller Figaros Bryllup, Komedie af Beaumarchais. 90 Øre. — Nr. 161. Czaren og Tømmermanden, Opera af Lortzing. 60 Øre. — Nr. 162. Fruentimmer-Skolen, Komedie af Molière. 85 Øre. — Nr. 163. Kunsten at skaffe sig Tilbedere, Lystspil af Melesville og Duveyrier. 65 Øre. — Nr. 164. Overraskelser, Lystspil; oversat efter Scribe. 35 Øre. — Nr. 165. Tjeneren sin Herres Medbejler, Lystspil af Lesage, oversat af Overskou. 35 Øre. — Nr. 166. En Kone der springer ud af Vinduet, Lystspil af Scribe og Lemoine. 35 Øre. — Nr. 167. Verden vil bedrages, Lystspil af Scribe. 85 Øre. — Nr. 168. Den indbildt Syge, Komedie af Molière. 50 Øre.

Nr. 169. Den skinsyge Kone, Komedie af Colman, oversat af Dorph. 60 Øre, — Nr. 170. Dronning Marguerites Noveller, Lystspil af Scribe og Legouvé. 85 Øre. — Nr. 171. Kvindens Vaaben, eller: En Kamp i Kjærlighed, Lystspil af Scribe og Legouvé. 60 Øre. — Nr. 172. Medbejlerne, Lystspil af Sheridan. 75 Øre. — Nr. 173. Flugt og Fare, Syngespil af S. Beyer, Musikken af H. Rung. 35 Øre. — Nr. 174. Den bevægede Tid, Lystspil af A. F. Hartnack. 60 Øre. — Nr. 176. Hjærtet og Pengene, Lystspil af Felicien og Mallefille. 65 Øre. — Nr. 177. Min Lykkestjærne, Lystspil af Scribe. 35 Øre. — Nr. 178. En fornem Svigersøn, Lystspil af Augier og Sandeau. 60 Øre. — Nr. 179. Jeppe paa Bjærget, Komedie af L. Holberg. 35 Øre. — Nr. 180. Den Stundesløse, Komedie af L. Holberg. 50 Øre. — Nr. 181. Lucrezia Borgia, Opera af Donizetti. 35 Øre. — Nr. 182. Gertrude eller En lille Skat, Lystspil af A. Harris, ved Fl. Th. 40 Øre. — Nr. 183. Iphigenia i Aulis, Opera, til Musik af C. W. Gluck. 35 Øre. — Nr. 184. Landligt Koketteri, Lystspil af Charles Dickens. 40 Øre. — Nr. 185. En Kjærlighedsdrøm, Lystspil af Eugene Scribe. 60 Øre. — Nr. 186. Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne. 35 Øre. — Nr. 187. Søvngængersken, Opera af Romani. 35 Øre. — Nr. 188. Faust, Opera af Jules Barbier og Michel Carré, Musikken af Ch. Gounod. 35 Øre. —

Nr. 189. En Kaprice, Lystspil af Alfred de Musset, oversat af H. P. Holst. 35 Øre. — Nr. 190. Troubadouren, Opera, Texten af S. Cammarano, Musikken af Guiseppe Verdi, oversat af H. P. Holst. 35 Øre. — Nr. 191. To Tidsaldre, eller Prinsessen i den slumrende Skov, Skuespil efter Octave Feuillet ved H. P. Holst. 65 Øre. — Nr. 192. En Omvej, originalt Lystspil. 35 Øre.

Nr. 194. Ringen, Lystspil efter Farquhar og Schrøder. 65 Øre. — Nr. 195. Tryllefløjten, Syngestykke til Musik af Mozart, oversat af H. P. Holst. 60 Øre. — Nr. 196. Ægteskabspolitik, originalt Lystspil. 35 Øre. — Nr. 197. Lohengrin, romantisk Opera af Richard Wagner, oversat af Adolph Hertz. 35 Øre. — Nr. 198. Villars' Dragoner, Syngestykke af Lockroy og Cormon, Musikken af Aimè Maillart, oversat af H. P. Holst. 65 Øre. — Nr. 199. Tartuffe eller Den Skinhellige, Komedie af Molière, oversat af Alfred Flinch. 1 Krone. — Nr. 200. Mestersangerne i Nürnberg, Opera af Richard Wagner, oversat af Adolph Hertz. 75 Øre. — Nr. 201. Den hvide Dame, Syngespil af Scribe, oversat af Th. Overskou. 50 Øre. — Nr. 202. Korsikaneren, Syngestykke af de Saint-Georges ved Adolph Hertz, Musikken af Emil Hartmann. 40 Øre. — Nr. 203. Christiane, Komedie af Edmond Gondinet. 85 Øre. — Nr. 204. Iphigenia paa Tauris, Opera, Musikken af Gluck, oversat af Adolph Hertz. 35 Øre. — Nr. 205. Tannhäuser og Sangerkrigen paa Wartburg, romantisk Opera af Richard Wagner, oversat af Adolph Hertz. 35 Øre. — Nr. 206. De to Armringe, Opera efter A. Oehlenschläger, af Axel Grandjean. 25 Øre. — Nr. 207. Den Bjærgtagne, af F. Hedberg, Musikken af J. Hallstrøm, oversat af Adolph Hertz. 35 Øre. — Nr. 208. Tove, Syngespil i tre Akter, af P. E. Lange-Müller. 35 Øre. — Nr. 209. Et Kompagniskab, Lystspil i tre Akter, af Picard, Wafflard & Fulgence. 35 Øre. — Nr. 210. Postillonen i Lonjumeau, Syngespil i tre Akter, oversat af Th. Overskou. 65 Øre. — Nr. 211. Elskovsdrikken. Opera i to Akter af F. Romani efter Scribe, oversat af Th. Overskou. 35 Øre. — Nr. 212. Gnisten. Lystspil i en Akt af Edouard Pailleron. Paa Dansk ved William Bloch. 35 Øre. — Nr. 213. Paa Krigsfod. Syngespil i en Akt. 35 Øre.

Følgende Stykker ere udkomne særskilt:

Den 28. Januar, Vaudeville af J. L. Heiberg. 50 Øre. — De Uadskillelige, ligeledes af Samme. 1 Krone. — Kjærligheds Drømme, Vaudeville af Scribe. 50 Øre. — Pigen ved Søen, Opera. 50 Øre. — Kjærlighed og Politi, Vaudeville af H. Hertz. 65 Øre. — Guldbryllupsfrierierne, original Vaudeville. 65 Øre. — Sekretæren og Kokken, Lystspil af Scribe. 35 Øre. — Den skjønneste Dag i Livet, Vaudeville af J. L. Heiberg. 50 Øre. — Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne. 65 Øre. — En Fødselsdag i Slutteriet, Vaudeville af Overskou. 50 Øre. — Livet i Skoven, Lystspil af Shakspeare ved S. Beyer. 75 Øre. — Viola, ligeledes. 75 Øre. — For ti Aar siden, orig. Lystspil. 50 Øre. — Lovbud og Lovbrud, Lystspil af Shakspeare ved S. Beyer. 50 Øre. — En Sommeraften, orig. Vaudeville. 50 Øre. — Hamlet, Sørgespil af Shakspeare, overs. af P. Foersom. 65 Øre. — Julius Cæsar, ligeledes. 35 Øre. — Kong Lear, ligeledes. 65 Øre. — Antonius og Cleopatra, Sørgespil af Shakspeare, oversat af S. Beyer. 65 Øre. — Kongens Billed, Drama af O. C. Lund. 35 Øre.

Balletter: Søvngængersken. 20 Øre. — Viktors Bryllup. 20 Øre. — Hertugen af Vendomes Pager. 20 Øre. — Povl og Virginie. 20 Øre. — Faust. 20 Øre. — Veteranen eller det gjæstfri Tag. 20 Øre. — Tyrolerne. 20 Øre. — Nina eller den Vanvittige af Kjærlighed. 20 Øre. — Valdemar. 20 Øre. — Sylfiden. 20 Øre. — Don Quixote. 20 Øre. — Fantasiens Ø. 20 Øre. — Festen i Albano. 20 Øre. — Fædrelandets Muser. 20 Øre. — Toreadoren. 20 Øre. — Napoli. 20 Øre. — Erik Menveds Barndom. 20 Øre. — Bellmann. 10 Øre. — Kirsten Piil. 20 Øre. — Raphael. 20 Øre. — Nymfen Chloris. 20 Øre. — Penelope. 10 Øre. — Den hvide Rose. 10 Øre. — Gamle Minder. 20 Øre. — Konservatoriet. 20 Øre. — Psyche. 20 Øre. — Kermessen i Brügge. 20 Øre. — Zulma eller Krystalpaladset. 20 Øre. — Brudefærden i Hardanger. 20 Øre. — Et Folkesagn. 20 Øre. — Abdallah. 20 Øre. — I Karpatherne. 20 Øre. — Blomsterfesten i Genzano. 20 Øre. — Fjeldstuen. 20 Øre. — Fjærnt fra Danmark. 20 Øre. — Valkyrien. 25 Øre. — Giselle. 20 Øre. — Marketenterskens Hjemkomst. 20 Øre. — Thrymskviden med Forspil: Nornerne. 35 Øre. — Kort Adeler i Venedig. 25 Øre. — Livjægerne paa Amager. 20 Øre. — Et Æventyr i Billeder. 20 Øre. — Mandarinens Døtre. 10 Øre. — Weyses Minde. 10 Øre. — Arcona. 20 Øre. — Fra det forrige Aarhundrede. 15 Øre. — Fra Siberien til Moskou. 20 Øre.

Græbes Bogtrykkeri.